ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ. 12ον

ΑΡ. 579

1935

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΝΕΙ ΡΑΤΑΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους
ΑΧ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΑΡ ΤΗΛ. 23-038

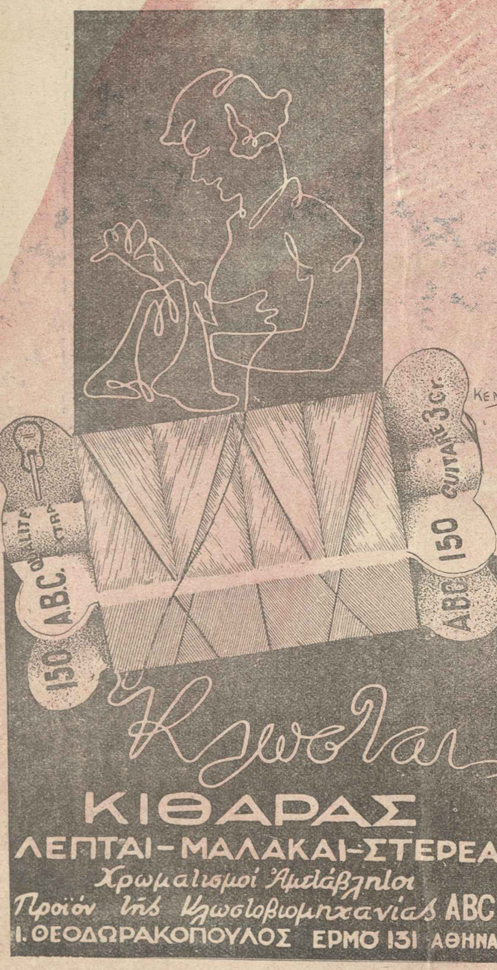

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Πόσον εἶνε ΑΝΟΗΤΟΣ

Χάνει ὁλόκληρον ὥραν διὰ νὰ φτιάνῃ τὰ μαλλιά της καὶ ὅμως ἡ μύτη της μένει γυαλιστερή!

Ἐπιμελεῖται τόσον πολὺ τὸν ἑαυτόν της, ὥστε περνᾷ μία ὁλόκληρη ὥρα διὰ νὰ φτιάνῃ τὰ μαλλιά της κατὰ τὴν ὄρεξίν της, ἀγοράζει τὶς πιὸ ἀκριβὲς πούδρες, ἀλλ' ἡ μύτη της παραμένει πάντα γυαλιστερή. Μὲ τὴν παραμικρὰ ἐφίδρωσι, ἡ ὄψις της γίνεται ἀξιοθρήνητος. Ἡ πούδρα δὲν κρατᾷ καὶ ἡ ἐπιδερμίς της φαίνεται λιπαρά. Ἂν τοὐλάχιστον ἐγνώριζε ὅτι πολὺ ὀλίγη Mousse de crème ἀναμεμιγμένη μὲ τὴν πούδρα θὰ ἔκαμε μεγάλην διαφορά! Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμιγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mousse de crème μὲ τὴν πλέον λεπτὴν πούδρα (κατατεθειμένη μέθοδος).

Τοῦτο καθιστᾷ δυνατὸν νὰ κρατᾷ ἡ πούδρα καλῶς καὶ νὰ μὴ φεύγῃ παρ' ὅλον τὸν ἀέρα ἢ τὴν ἐφροὴ ἢ καὶ μὲ τὴν ἐφίδρωσιν ἡ ὁποία ἐπέρχεται κατὰ τὸν χορὸν εἰς αἰθούσας ὑπερθερμασμένας. Ἐξαλείφει τὴν γυαλάδα ἀπὸ τὰς λιπαρὰς ἐπιδερμίδας, δὲν στεγνώνει τὸ δέρμα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς κοινὰς πούδρας.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει ἀμέσως εἰς τὴν ὄψιν σας μ' ἀν βελουδίνην ἐμφάνισιν καὶ φρεσκάδα καὶ κρατᾷ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

Σᾶς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα ἄλλως τὸ χρῆμα σας ἐπιστρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζᾶκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΤΟ ΘΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro

ΠΟΥΔΡΑ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται πάντες οἱ ἐφ[illegible] λαμβάνειν ἀπὸ τρίτους διὰ τ[illegible] ματίων, δι' ἀνοικτῶν λογ[illegible] σμῶν, δι' ἐνυποθήκων δανείων [illegible] ότι, πρὸς ἀποφυγὴν δαπανῶν [illegible] νου καὶ χρήματος, δύνανται [illegible] πευθυνθῶσι εἰς τὸ Γραφεῖον [illegible] τοῦ ὁποῖον ἀναλαμβάνει δι' ἰδ[illegible] τοῦ πᾶσαν δικαστικὴν ἐνέργ[illegible] μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως [illegible] παιτήσεών των. «ΟΙΚΟΝΟΜ[illegible] & ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛ[illegible] ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα[illegible] 5β' (Κῆπος Κλαυθμῶνος).

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ & ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛ[illegible]

Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικ[illegible] οἰκιῶν, καταστημάτων καὶ [illegible] δων. Δάνεια μὲ τὸν νόμιμον τ[illegible] Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρ[illegible]

ΤΑΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἡ Λυσίλ, ὅταν δέχθηκε νὰ πάῃ στὸ ραντεβοῦ ποὺ τῆς ζήτησε ὁ Πῶλ, δὲν φανέρωσε στὸ φίλο της πὼς ἦταν παντρεμμένη.

Ὁ Πῶλ τὴν παρακολουθοῦσε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, μόλις ἐκείνη ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ὤ! μὴ φανταστῆτε ὅτι συνήθιζε νὰ παίρνῃ τὶς γυναῖκες ἀπὸ πίσω, στὸ δρόμο! Μὰ ὅταν ἀντίκρυσε τὴ Λυσὶλ γιὰ πρώτη φορά, σὲ μιὰ κεντρικὴ λεωφόρο, κατάλαβε ἀμέσως πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ζητοῦσε πόσον καιρό, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιὰ καὶ τὶς αἰσθήσεις του. Πρέπει, μάλιστα, νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι ὁ Πῶλ ἔψαχνε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ ἔκανε συντρόφισσα τῆς ζωῆς του. Εἶχε κουραστῆ πειὰ ἀπὸ τὴ ζωή—κι' ἡ μεγαλείτερη ἐπιθυμία του ἦταν ν' ἀναπαύσῃ, μέσα στὸ πολύκοσμο καὶ πολυθόρυβο Παρίσι, μιὰ γλυκειὰ καὶ ἤρεμη γυναῖκα, ἱκανὴ νὰ τοῦ θερμάνῃ τὴν καρδιὰ καὶ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ μιὰ οἰκογενειακὴ ἑστία

Καὶ τὴ γυναῖκα αὐτὴν πίστεψε ὅτι τὴν βρῆκε στὸ πρόσωπο τῆς Λυσίλ.

Μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα τὴν παρακολουθοῦσα ἀπὸ μακρυὰ -ὥσπου, ἕνα ἀπόγευμα, τὸν πλησίασε πρώτη ἐκείνη καὶ τοῦ εἶπε, λίγο ἐκνευρισμένη :

—Ἂν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα, κύριε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα! Ἄλλως καλὰ θὰ κάνετε νὰ μὴ τρέχετε ἀπὸ πίσω μου...

Ὁ Πῶλ τῆς ζήτησε συγγνώμη, μὲ μασημένα λόγια, καὶ ὕστερα τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συνοδεύσῃ λίγο. Ἐκείνη δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι... Περπάτησαν λίγη ὥρα μαζύ. Ὁ Πῶλ βρῆκε, στὸ διάστημα αὐτό, τὴν εὐκαιρία νὰ πῇ στὴ νεαρὰ γυναῖκα ὅτι τοῦ εἶχε κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι καὶ ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃ καλύτερα... Ἐκείνη, διαρκῶς χαμογελοῦσε.. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ χωριστοῦνε καὶ ὅταν ἐκεῖνος τῆς ζήτησε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἑπομένη,, ἡ Λυσὶλ τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό :

—Σύμφωνοι!

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ἡ Λυσὶλ δέχτηκε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πῶλ στὸ δωμάτιό του...

Ὁ Πῶλ ἦταν τώρα ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

Κι' ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἐνῶ ἔσφιγγε μὲ πάθος τὴ Λυσὶλ στὴν ἀγκαλιά του, τῆς εἶπε ξαφνικά :

—Ξέρεις κάτι, ἀγαπημένη μου ;

—Τί ;

—Ὅταν γνωριστοῦμε καλύτερα, θὰ παντρευτοῦμε!

Ἡ Λυσὶλ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Γιατὶ γελᾷς ; τὴν ρώτησε ὁ Πῶλ. πειραγμένος λιγάκι.

—Γελῶ... γιατὶ εἶμαι παντρεμμένη! τοῦ ἀποκρίθηκε κείνη

Ὁ Πῶλ κατσούφιασε.

—Κρῖμα! ψιθύρισε.

—Γιατὶ κρῖμα ;... Μήπως ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ θὰ μ' ἐμποδίζῃ νὰ σ' ἀγαπῶ ;...

—Δὲν ἐννοῶ αὐτό.., Ὡστόσο..,

—Γιατὶ δὲν συνεχίζεις ;

—Ἄκουσε, Λυσίλ, εἶπε τότε ὁ Πῶλ. Μοῦ κάνει κακὸ ἡ σκέψι ὅτι εἶμαι ὁ φίλος μιᾶς παντρεμμένης γυναίκας.. Ὤ! μὴ φανταστῆς ὅτι φοβᾶμαι τὶς συνέπειες... Θὰ ἤθελα, μονάχα, νὰ εἶσαι ἐλεύθερη γιὰ νὰ σὲ παντρευτῶ, νὰ σὲ κάνω δική μου «Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων», ὅπως λένε.. Σ' ἀγαπῶ, Λυσίλ, καὶ καταλαβαίνω ὅτι μὲ σένα μονάχα μπορῶ νὰ ζήσω εὐτυχισμένος...

—Δὲν πρέπει νὰ κακοκαρδίζεσαι τόσο, ἐπειδὴ εἶμαι παντρεμμένη! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Λυσίλ.

Ὁ Πῶλ δὲν τῆς εἶπε τίποτα.

—Γιατὶ δὲν μιλᾶς ; τὸν ρώτησε τέλος ἡ φίλη του.

—Συλλογίζομαι ὅτι ἀνήκεις σ' ἕναν ἄλλον..

—Μὰ τὸν ἄλλον αὐτὸν δὲν τὸν ἀγαπῶ ὅπως ἀγαπῶ ἐσένα!

Καὶ ἡ Λυσὶλ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, φίλησε τὸν Πῶλ στὸ στόμα.

Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν φάνηκε ὅτι κατάλαβε τὴν ἀπελπισμένη θερμότητα τοῦ φιλιοῦ της. Ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλός, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Καὶ ὕστερα εἶπε στὴ Λυσίλ :

—Ἂν, ὅμως, δοῦμε ἀργότερα ὅτι οἱ χαρακτῆρες μας συμφωνοῦν, φαντάζομαι ὅτι θὰ μπορέσῃς νὰ πῆς στὸν ἄντρα σου ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερία σου.

—Καὶ τί θὰ γίνῃ ὕστερα ;

—Ἀπλούστατα, θὰ τὸν χωρίσῃς καὶ θὰ παντρευτῆς ἐμένα!..

Ἡ Λυσὶλ κούνησε τὸ χαριτωμένο της κεφαλάκι.

—Εἶνε πάγια τόσο μεγάλη ἀνάγκη νὰ παντρευτοῦμε ; ρώτησε

—Ναί! ἀποκρίθηκε μὲ πάθος ὁ Πῶλ. Θέλω νὰ σ' ἔχω ὁλόκληρη δική μου—μονάχα ἐγώ...

—Αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάνω ποτέ! ψιθύρισε ἡ Λυσίλ. Γιατὶ πρέπει νὰ ἔρῃς ὅτι κατὰ βάθος συμπαθῶ τὸν ἄντρα μου. Εἶνε τόσο ἡσύχος, τόσο καλός, τόσο ταπεινός... Δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ ἕνα παιδί! Ἀ! δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ τοῦ κάνω κακό!

Ὁ Πῶλ κατάλαβε τὴν παράξενη ψυχολογικὴ κατάσταση τῆς φίλης του... Καὶ τὸ θεώρησε περιττὸν νὰ ἐπιμένῃ περισσότερο. Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τακτικὰ τὴ Λυσίλ, ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε προγματικὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀπονωρισθῇ. Κάπου-κάπου τὴν ρωτοῦσε :

—Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, κανένας τρόπος νὰ ζήσουμε παντοτεινὰ μαζί. χωρὶς νὰ κρυβώμαστε ἀπὸ τὸν κόσμο ;

Ἡ Λυσὶλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Μήπως δὲν εἶσαι καὶ τώρα εὐτυχισμένος ; τοῦ ἀπαντοῦσε. Γιατὶ θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ ἀλλάξῃς

σουμε τὴ ζωὴ τοῦ Αἰμιλίου, τοῦ ἀντρός μου; Δὲν λέω βέβαια πὼς ἂν μάθαινε τὶς σχέσεις μας θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸ κακό μου, μὰ εἶνε προτιμότερο ν' ἀφήσουμε τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸ δρόμο τους...

* * *

Ὁ Πὼλ σκέφτηκε πολὺ τὴ φράσι τῆς φίλης του: «Δὲν λέω βέβαια πὼς ἂν ὁ Αἰμίλιος μάθαινε τὶς σχέσεις μας θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸ κακό μου...» Καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, κατέστρωσε τὸ σχέδιό του: Ἔκατσε κι' ἔγραψε στὴ γραφομηχανὴ τὴν ἑξῆς ἀνώνυμη ἐπιστολή:

«Κύριε,

Ἕνας φίλος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος, σᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ σύζυγός σας σᾶς ἀπατᾶ. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν ρωτήσετε, καὶ κείνη θὰ σᾶς πῇ ἀμέσως τὴν ἀλήθεια.

Καὶ τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ γράμμα τὸ ἔστειλε στὸν ἄντρα τῆς Λυσίλ.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ὁ Αἰμίλιος δὲν θὰ συγκινήθηκε ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι. Διαφορετικά, θὰ τὸ ἔδειχνε στὴ γυναῖκα του, θὰ τῆς ζητοῦσε ἐξηγήσεις—καὶ ἐκείνη ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἔλεγε στὸν Πώλ.

Καὶ ὁ Πὼλ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Αἰμίλιος ἀδιαφοροῦσε τελείως ἂν ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔμενε πιστή. Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἐξώργισε περισσότερο.

Καί, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τελειώνη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἡ ἐκνευριστικὴ αὐτὴ ἱστορία, ἔστειλε στὸν Αἰμίλιο καὶ δεύτερο ἀνώνυμο γράμμα:

«Κύριε,

Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶσθε πολὺ καλόβολος καὶ συγκαταβατικὸς σύζυγος. Ἂν θέλετε νὰ ἔχετε ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς συζύγου σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε, τὴν ἐρχομένη Κυριακή, στὶς 6 μ.μ., καὶ νὰ σταθῆτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀριθ. 281, ὁδὸς Καρντινέ. Θὰ δῆτε τότε τὴ γυναῖκα σας νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ φίλου της. Ὁ ἔχων ὦτα, ἀκούειν, ἀκουέτω!....».

* * *

Τὴ μέρα κείνη, ἡ Λυσὶλ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Πώλ, χωρὶς νὰ προσέξη ὅτι κάποιος τὴν παραμόνευε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Πέρασε ἀπὸ τῆς μητέρας της, ἔμεινε λίγο ἐκεῖ — γιὰ νάχη νὰ παρουσιάση ἕνα «ἄλλοθι», ἂν τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη — καὶ ὕστερα τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της.

Μόλις ὅμως μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της, ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τρόμου...

Εἶδε τὸν Αἰμίλιο ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ λίμνη αἷματος!

Ὁ ἄντρας της εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του!...

Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἀκόμα τὸ ἀνώνυμο γράμμα τοῦ Πὼλ—γιὰ νὰ καταλάβη ἡ Λυσὶλ ὅτι εἶχε μάθει τὴν ἀλήθεια καὶ ὅτι αὐτοκτόνησε ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ζήση μὲ τὴν ντροπὴ αὐτήν!...

Στὴν ἀρχή, ἡ Λυσὶλ δὲν κατάλαβε ποιὸς εἶχε στείλει τὴν ἀνώνυμη αὐτὴν ἐπιστολή.

Μὰ ὅταν πέρασαν μέρες καὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες, χωρὶς νὰ παρουσιαστῆ μπροστά της ὁ Πώλ, ἡ Λυσὶλ κατάλαβε ὅτι τὸ γράμμα τὸ εἶχε στείλει ὁ φίλος της, γιὰ ν' ἀναγκάση τὸν Αἰμίλιο νὰ ζητήση διαζύγιο! Καὶ ὁ Πώλ, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε μάθει βέβαια ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς, δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ ἐμφανιστῆ στὴ φίλη του!...

Καὶ ἡ Λυσὶλ, μόνη, παντέρημη, δὲν ἤξερε πειὰ ποιὸν νὰ κλάψη περισσότερο: Τὸν Πώλ, ποὺ θὰ βασανιζότανε τώρα ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὴν πρᾶξι του, ἢ τὸν ἥσυχο, τὸν καλὸ καὶ ταπεινὸ ἄντρα της, ποὺ σκοτώθηκε μόλις βεβαιώθηκε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του ἡ γυναῖκα δὲν τοῦ ἦταν πιστή!...

ROBERT DIEUDONNE

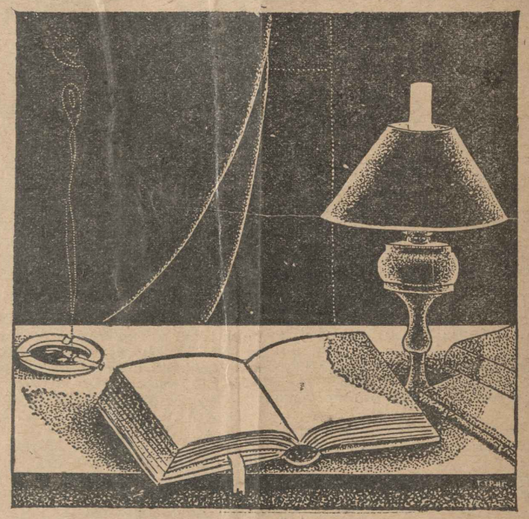

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Σὰν τὸ λεμόνι κίτρινο
μ' ἔκανε ὁ σεβντᾶς σου
νὰ κάνω τὰ χατήρια σου
καὶ τὰ θελήματά σου.

* * *

Πές μου τὸ ναί, ἀγάπη μου,
νὰ ἔχω μιὰ ἐλπίδα,
νὰ σβήσω τὴ σκληρὴ φωτιὰ
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἴδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὅταν ἡ γυναῖκα δὲν μαντεύει ἀμέσως τὸν ἔρωτα ἑνός ἀνδρός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀγαπάει μὲ ἀφοσίωσι ἕναν ἄλλον.

Γκὺ ντὲ Μωπασσάν

* * *

Δὲν ἀγαπάει κανένας πολύ, ὅταν δὲν ὑποφέρει πολύ.

Γαλλικὸ γνωμικό

* * *

Ἡ γυναῖκα, κι' ὅταν θέλει ἀκόμη νὰ κυριαρχῆ δεσποτικά, δὲν ἔχει παρὰ τρόπους σκλάβας, κατὰ βάθος.

Ἱσπανικὴ παροιμία

* * *

Ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψης μιὰ γυναῖκα ποὺ σ' ἀγαπάει: Νὰ ἐγκαταλειφθῆς ἀπὸ αὐτή!

Ἀν Φρανς

* * *

Δυστυχέστερος εἶνε κανένας, ὅταν νομίζει ὅτι ἀπατᾶται, παρὰ ὅταν εἶνε βέβαιος γι' αὐτό.

Γνωμικὸ Γαλλικό

* * *

Στὴ γυναῖκα, ὁ πόθος μόλις φτάσει σὲ ὡριμότητος θαμπό ὡριμότητος, μεταβάλλεται μόνος του σὲ ἔρωτα. Καὶ τότε, ἡ τύχη βοηθάει ἕνα νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὸν ἔρωτα αὐτόν, τόσο ἕνας ἐξυπνος ὅσο κι' ἕνας βλάκας.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ Ἰνδικὸ τραγοῦδι

* * *

Στὸν ἔρωτα, ἡ γυναῖκα ἔχει στενώτερους ὁρίζοντας ἀπ' ἐκείνους τοῦ ἀνδρα. Γι' αὐτὸ ὅμως καὶ τοὺς γεμίζει καλύτερα.

Βάλτερ Σκὼτ

* * *

Μεταξὺ δυὸ ἐραστῶν, συμβαίνει συχνὰ νὰ ὑπάρχη μιὰ διαρκὴς κι' ὡρισμένη ποσότης ἔρωτος. Ἔτσι, ὅταν ἀρχίση νὰ ὀλιγοστεύη στὸν ἕναν, αὐξάνει στὸν ἄλλον.

Ἰταλικὸ Γνωμικό

* * *

Ὁ ἔρωτας εἶνε μιὰ μάχη, ὅπου ὁποία πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ὑπάρχη ἕνας νικητὴς κι' ἕνας ἡττημένος.

Ἀπόσπασμ Ἰσπανικοῦ τραγουδιοῦ

* * *

—Τὸ νὰ μπορῆ νὰ διατηρῆ τὴν τιμιότητά της μιὰ Παρισινὴ ὥμορφη κι' ἐδαίσθητη, εἶνε μυστήριο ἀκατανόητο! λένε ἡ Λονδρέζες, γιὰ τὶς Παρισινές.

—Ἡ γυναῖκες τοῦ Λονδίνου εἶνε τίμιες, γιατί...δὲν εἶνε γυναῖκες! λένε ἡ Παρισινὲς γιὰ τὶς Λονδρέζες

* * *

Συχνά, ἡ γυναῖκες γιὰ νὰ λησμονήσουν ἕνα σφάλμα ἀποφασίζουν νὰ διαπράξουν ἕνα ἄλλο.

Ἀλ. Δουμᾶς, υἱός

* * *

Οἱ ἐρασταὶ μοιάζουν μὲ δυὸ ἀντιπάλους στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πιάσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπ' τὸ λαιμό, καὶ φαντάζονται ὅτι ὁ ἕνας εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ ἄλλους!

Ἀραβικὴ σάτυρα

* * *

Ὑπάρχει κάποιος ἔρως, τὸν ὁποῖο ὀνομάζουν «ἀγροσίο», γιὰ ν' ἀφήσουν νὰ πιστευθῆ ὅτι ὁ ἄλλος ἔρως δὲν πουλιέται.

Β. Οὐγκὼ

* * *

Ἀγαπῶ τοὺς ἄνδρες, ὄχι γιατί εἶνε ἄνδρες, ἀλλὰ γιατί δὲν εἶνε...γυναῖκες!

Βασίλισσα Χρηστίνα τῆς Σουηδίας

* * *

Γυναῖκα δίχως σύζυγο, κατσίκι δίχως τιμόνι.

Παροιμία τοῦ Ἀνατολ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΟΝ ΑΘΛΙΩΝ — ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Ὅσο σοβαρὸ καὶ ἂν εἶνε ἕνα ἔγκαυμα, ἡ θεραπεία του εἶνε συντομότατη καὶ σίγουρη, μὲ τὸ ἑξῆς ἁπλὸ καὶ πρόχειρο μέσον: Μαζέψτε λίγα νέα κλαδάκια ἀπὸ μιὰ μικρὴ φτελιά. Τὰ βρίσκετε καλά, καὶ τὰ τοποθετῆτε κατόπιν—σὰν ἔμπλαστρο—ἀπάνω στὸ ἔγκαυμά σας. Κι' οἱ πόνοι θὰ μετριαστοῦν ἀμέσως, καὶ τὸ ἔγκαυμα θὰ ἐπουλωθῆ γρήγορα, δίχως ν' ἀφήση κανένα σημάδι.

* * *

Ὅταν θέλετε νὰ πᾶτε σὲ μιὰ πολυήμερη ἐκδρομή, ὅπου τὰ τρόφιμα δὲν εἶνε ἴσως πρόχειρα καὶ ἄφθονα, ἀντιμετωπίζετε ἀμέσως τὸ πρόβλημα τοῦ ψωμιοῦ: Θὰ τὸ πάρετε μαζύ σας φρέσκο, καὶ τὴν ἑπομένη—ἂν μάλιστα εἶνε καλοκαίρι—θὰ τὸ βρῆτε ξερό. Γιὰ νὰ διατηρήσετε λοιπὸν φρεσκότατο τὸ ψωμί σας, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, μεταχειριστῆτε τὴν ἑξῆς ἁπλῆ μέθοδο: Τοποθετῆτε τὰ ψωμιά σ' ἕνα σακκίδιο, τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο, ἢ τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, καὶ ρίχνετε γύρω τους κι' ἀνάμεσά τους ἀλεύρι, ὥστε νὰ σκεπαστοῦν καλά.

Αὐτὸ ἀρκεῖ, ὥστε καὶ μὲ τὴ μεγαλείτερη ζέστη κι' ἔπι ὀχτὼ ἡμέρες νὰ τρῶτε ψωμί, σὰν νὰ τὸ πήρατε μόλις τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπ' τὸ φοῦρνο.

* * *

Ὑπάρχουν ὀργανισμοί, οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν νὰ χωνέψουν τὸ κοτόνο. Ὅταν λοιπὸν ἄνθρωποι τέτοιου ὀργανισμοῦ ἔχουν πυρετούς, ἀρκεῖ νὰ τρῶνε κάθε πρωῒ νηστικοὶ ὀλίγα «ἀγριολούπικα». Τὸ παράξενο, χωνευτικό, κι' εὐθηνότατο αὐτὸ φάρμακο, ἔχει ὅλες τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ κινίνου!!

* * *

Ἀπ' τὶς πιὸ ἐπίφοβες κι' ἀπελπιστικὲς κηλῖδες, εἶνε καὶ ἡ κηλῖδες τῆς «σκουριᾶς». Μὴ στενοχωρῆσθε ὡστόσο. Διαλύστε σὲ καθαρὸ νερό, ὀλίγο «ἅλας κασσιτέρου». Βρέξτε μὲ τὴ διάλυσι αὐτὴ τὶς κηλῖδες, κι' αὐτὲς θὰ ἐξαφανιστοῦν ἀμέσως

* * *

Ἂν θέλετε νὰ διακρίνετε ἕνα ὕφασμα, ἂν εἶνε καθαρὸ λινὸ ἢ λινοβάμβακο, μεταχειριστῆτε τὸ ἑξῆς μέσον: Ξεραίνετε καλὰ στὴ φωτιὰ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ ὕφασμα, καὶ κατόπιν τὸ βυθίζετε ἀμέσως μέσα σὲ λάδι. Ὕστερα τὸ ἀφήνετε νὰ στραγγίση καλά, κι' ἐξετάζετε προσεχτικὰ τὴν ἐπιφάνειά του. Ἂν ἡ κλωστές του εἶνε λαμπερές, τὸ ὕφασμα εἶνε ἀπὸ καθαρὸ λινό. Ἂν ὅμως ὑπάρχουν καὶ κλωστὲς θαμπές, τὸ ὕφασμα εἶνε λινοβάμβακο.

* * *

Θέλετε τὰ κολλαρισμένα ἀσπρόρρουχα νὰ λαμποκοποῦν; Ἰδοὺ ἕνα ἁπλὸ μέσον: Τὴν ὥρα ποὺ βράζετε τὴν κόλλα, ἀντὶ νὰ τὴν ἀνακατεύετε μὲ κουτάλι ἢ ὅ τι δήποτε ἄλλο, ἀνακατεύετέ τον μὲ ἕνα σπερματσέττο. Ἡ στιλβωτικὴ οὐσία τότε, ἡ ὁποία ὑπάρχει σ' αὐτό, μεταδίδεται στὴν κόλλα. Καὶ τὰ ἀσπόρρουχα, ὅταν σιδεραθοῦν κατόπιν, λάμπουν σὰν καθρέφτης.

* * *

Ἂν θέλετε νὰ φαίνεστε φηλότερη ἀπ' ὅτι εἶστε, φορέτε πάντα φορέματα μὲ ραβδώσεις κάθετες. Ἂν πάλι θέλετε νὰ φαίνεστε κοντότερη, φορεῖτε φορέματα μὲ ραβδώσεις ὁριζόντιες.

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Α. Π. Σ., Ἐνταῦθα.—Ἀσφαλῶς δὲν σᾶς ἔβλαψε τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ κρέμα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Γιὰ νὰ διατηρηθῆ φρέσκο τὸ πρόσωπό σας, πλένετέ το κάθε πρωῒ μὲ ἕνα βαμπακάκι μουσκεμένο σὲ ἴσον ποσὸν γάλακτος καὶ καμφορούχου οἰνοπνεύματος, κατόπιν δὲ νὰ τοῦ κάνετε κομπρέσσες ἐναλλὰξ ζεστῆς καὶ κρύες. Τὸ βράδυ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ κι' ἕνα μαλακὸ σαπούνι, ἂν τὸ δέχται. Τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα κάνετε μασσὰζ μὲ τὴν ἑξῆς κρέμα:

Eau de roses	50 gr.
Cire blanche	15 »
Suc de bulbe de lys	10 »
Teinture de benjoin	5 »
Sulfate d'ammoniaque	2 » 50

Πούδρα χρησιμοποιεῖτε μιὰ καλὴ Εὐρωπαϊκή, σὲ χρῶμα Rachel.

Ραψωμόνδην, Βελίκαν (Μεσσηνίας). — Δόστε στὸ φαρμακεῖον νὰ σᾶς κατασκευάσουν τὴν ἑξῆς συνταγή, ποὺ ἐλπίζω νὰ σᾶς ὠφελήση:

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 »
Ammoniaque	4 »

Πρωτίστως ὅμως πρέπει νὰ βουρτσίζετε συχνὰ τὰ μαλλιά σας καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, νὰ τὰ πλένετε κάθε δεκαπέντε μέρες καὶ νὰ π' ἀερίζετε.

Κάκιαν Σπύρου. — Χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ μάτια σας τὴν ἑξῆς ποιμάδα:

Lanoline	35 gr.
Eau de Brochieri	15 »
Baume de la Mecque	5 »

Χρησιμοποιεῖτε κάθε βράδυ γιὰ τὸ πρόσωπό σας τὴν κρέμα ποὺ συνιστῶ παραπάνω στὴν Α. Π. Σ. Μιὰ ὥρα μετὰ τὰ σφουγγίζετε μ' ἕνα βαμπακάκι καὶ ξεπλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερό. Γιὰ πούδρα διαβάστε τί λέω παραπάνω στὴν ἴδια.

Δεκαεπταετῆ Ὀνειροπόλον. — Ἐὰν μπορεῖτε νὰ διαθέσετε μερικὰ χρήματα, ἀγοράστε μιὰ φιάλη Oreal d'or καὶ μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ βρέχετε κάθε μέρα τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα τσατσαράκι. Ἂν πάλι τὰ μέσα σας εἶνε περιωρισμένα, χρησιμοποιεῖτε τὴν ἑξῆς βαφή, ἡ ὁποία ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ βαθμιαίως:

Eau oxygenée 12 volumes	750 gr.
Ammoniaque liquide	200 »
Alcool methylique	50 »
Parfum soluble	Q. S.

—Πολυδασανισμένην, Ρίον. — Πρώτα ἀπ' ὅλα, μὴν χάνετε τὴν ἀισιοδοξία σας. Ἀλλά, ἂν ἔχετε πραγματικὰ ἀνάγκη νὰ θεραπευθῆτε, πρέπει ν' ἀκολουθήσετε κατὰ γράμμα τὶς συμβουλὲς τῶν γιατρῶν. Γιὰ τὸ σῶμα σας, ἀντιθέτως ἀπ' ὅσα λέτε, μοῦ φαίνεται πὼς ἔχετε μᾶλλον τὴν μυστικὴ σιλουέττα, ποὺ ζητεῖ ἀνοικτὸ πλάτος, μικρὸ στῆθος καὶ στενὴ περιφέρεια. Γυμναστικὴ φυσικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε. Κάνετε ἐλαφρὸ περίτριψιμο μασσὰζ στὸ στῆθος μὲ βούτυρο κακάου. Τὰ φορέματα σας προτιμᾶτε νὰ τὰ κάνετε χωνὸ ἢ καλύτερα φραγκολάν, γιατὶ φαίνεται ἐλπιδοφόρο στὸ στῆθος μὲ φιόγκους, βολλάν, φούσκες κλπ. Στὸ πρόσωπό σας νὰ μὴν κάνετε ἀπολύτως τίποτε. Διαλέξτε ἕνα χτένισμα ποὺ νὰ τὸ ἀδυνατίζη λίγο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ὡραῖο κέντημα, καμωμένο σὲ λευκὸ λινό. Μπορεῖ νὰ γαρνίρη τραπεζομάνδυλο τραγιοῦ τὸ ἕνα καὶ φαγητοῦ τὸ ἄλλο. Εἶνε καὶ τὰ δυὸ ὡραιότατα σχέδια, ἀπὸ «μπροντερὶ Ρισελιέ».

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέγρ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐλίγο ὅμως ὁ ρυπαρὸς αὐτὸς Σωκράτης μᾶς ἔφερε διαυγὲς ὑπόξανθο κρασὶ καὶ πίνοντας δυὸ - τρία ποτήρια ἀπ' αὐτό, τὸ βρήκαμε γλυκὸ κ' εὐχάριστο στὴ γεῦσι, σὰν νέκταρ. Ἀμέσως νοιώσαμε μιὰ φωτιὰ νὰ κυλᾶι μέσα στὶς φλέβες μας καὶ τὰ μάτια μας εἶδαν τότε τὰ πάντα διαφορετικὰ ἀπὸ πρίν. Τὰ κατερειπωμένα σπίτια, μᾶς φάνηκαν διαφορετικὰ καὶ ὁ καταλιωδωμένος Σωκράτης ἔχασε ὅλη του τὴ φρίκη.

Ἡ ἀτόπιν, γεμάτοι χαρά, ξαναγυρίσαμε στὰ πλοῖα μας κι' ἀρχίσαμε νὰ ἑτοιμαζόμαστε γιὰ τὴν ἐπίσημη ἀποβίβασί μας ποὺ θὰ γινόταν τὴν ἑπομένη. Στὴν ἀρχὴ θὰ ἀποβιβαζόντουσαν τὰ στρατεύματα κ' ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀντιβασιλεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματούχους. Οἱ Γάλλοι, ἐντώμεταξύ, ἐξακολουθοῦσαν νὰ κυβερνοῦν στὸ Ναύπλιο, περιμένοντας τὸ βασιλέα νὰ καταλάβῃ τὸ θρόνο του.

Ἔτσι, τὴν ἑπομένη, δηλαδὴ τρεῖς μέρες πρὸ τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ βασιλέως, ἀποβιβάστηκαν ὅλα τὰ ἐπικουρικὰ στρατεύματα καὶ τὸ τάγμα μας στρατωνίστηκε στὸ φρούριο Ἴτς Καλέ.

Τέλος ἦρθε ἡ μέρα τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ Ὄθωνος, μιὰ θαυμασία ἡλιόλουστη ἡμέρα. Ἀπὸ κάθε δρόμο, ἔφταναν χωρικοὶ τῆς Ἀργολίδος, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄλλοι πεζοὶ κι' ἄλλοι ἐπάνω σὲ ὄνους, ἡμιόνους καὶ ἄλογα. Ἐρχόντουσαν ἀκόμα καὶ χωρικοὶ ἀπὸ τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, περνῶντας τὸν Ἰσθμό. Ἡ ἄλλοτε ὡραιοκατοικημένη Ἀργολὶς εἶχε πληθυσμυρίσει ἀπὸ χιλιάδες Ἑλλήνων μὲ γραφικότατες στολές, ποὺ τὰ χρώματά τους χτυποῦσαν στὸν ἥλιο. Τὰ βαυαρικὰ στρατεύματα εἶχαν παραταγῆ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸν ἀμαξητὸ δρόμο, κ' οἱ ναῦτες τῶν πλοίων, παραταγμένοι ἐπάνω στὰ καταστρώματα γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὶς ζητωκραυγές τους. Ὅλοι οἱ λόφοι γύρω ἀπ' τὸ προάστειο Προνοΐα καὶ οἱ βράχοι τοῦ Παλαμηδιοῦ εἶχαν γεμίσει ἀπὸ λαὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῆ τὸ βασιλέα.

Ὅταν, τέλος, οἱ κανονιοβολισμοὶ τῶν φρουρίων Παλαμηδιοῦ καὶ Ἴτς - Καλὲ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε πατήσει τὴ γῆ τῆς Ἑλλάδος, τότε ἀπὸ μύρια στόματα ἀντήχησε ἡ κραυγή : «Ζήτω ὁ Βασιλεύς», καταπίνοντας καὶ αὐτὸ τὸ βρόντο τῶν κανονιῶν τῶν φρουρίων καὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ βασιλεὺς ἐπιβιβαζόταν στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια του γονατιστὸς ἕνας πολιὸς ἀρχηγός, ποὺ φοροῦσε μιὰ πλούσια χρυσοκέντητη στολὴ καὶ στὸ κεφάλι του μιὰ ἀργαλκὴ ἀσπιδένια περικεφαλαία. Ὁ γηραιὸς αὐτὸς ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος κατέθεσε τὰ ὅπλα του μπροστὰ στὸ βασιλέα, ἦταν ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ἐπικεκηρυγμένος ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἀντὶ πέντε χιλιάδων φράγκων !

Ὁ βασιλεὺς Ὄθων, θέλοντας νὰ συνδυάσῃ τὸ πρῶτο του ὄβημα στὴν Ἑλλάδα, μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία, ἔδωσε χάρι στὸν Κολοκοτρώνη καὶ διέταξε νὰ τοῦ ποῦν ὅτι, ἄρχιζε μιὰ νέα περίοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ ὅτι ὅλα τὰ περασμένα ἔπρεπε νὰ ξεχαστοῦν.

Ὁ Κολοκοτρώνης σηκώθηκε εὐγνωμονῶντας τὸν Ὄθωνα καὶ ἀνεβαίνοντας στὸ ἄλογό του, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς.

Κοντὰ στὶς θριαμβευτικὲς ἀψίδες ποὺ εἶχαν στηθῆ στὴν εἴσοδο τοῦ Ναυπλίου, φρουροῦσαν δυὸ Γάλλοι σκοποὶ καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς στεκόντουσαν ἔφιπποι ὁ φιλέλληνες, ὁ ἀντισυνταγματάρχης Φαβρίκιος κι' ὁ λοχαγὸς κόμης Μπρέντ, ἔχοντας γυμνὰ τὰ σπαθιά τους.

Ὅταν ἡ συνοδεία ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Κολοκοτρώνης ποὺ προηγεῖτο ἀγέρωχα, πλησίασε τοὺς δυὸ ἐκείνους Γάλλους φρουρούς. Ἀμέσως ὅμως ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναγνώρισε τὸν ἐπικεκηρυγμένο ἀπὸ τὸν στρατηγό του ἀνύποπτο Γέρο τοῦ Μωριᾶ καὶ, προτείνοντας τὴ μπαγιονέττα του, ὥρμησε ἐναντίον του, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν τρυπήσῃ. Εὐτυχῶς, ὁ κόμης Μπρέντ, ἀντίλαμβανόμενος τὸ σκοπό του, χτύπησε μὲ τὸ σπαθὶ του τὴ μπαγιονέττα τοῦ στρατιώτου καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀσχοῆσῃ.

Τότε, μιὰ μεγάλη ταραχὴ δημιουργήθηκε στὴ πομπή. Ὁ Κολοκοτρώνης ἔγινε χλωμὸς σὰν τὸ θάνατο καὶ ἔρριξε τὴ στόλιά του. Ὁ κόμης Μπρέντ ὅμως στάθηκε ἀνεμπόδιστος κοντὰ τὸν καὶ τὸ Γάλλο φρουρό, ἐνῶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης Φαβρίκιος ἔτρεξε ν' ἀναγγείλῃ στὸ βασιλέα τί συνέβαινε. Τότε, ἀπὸ τὰ θέλησιν τοῦ Ὄθωνος, ἔδωσε τὴν ἄδεια ὁ στρατηγὸς Γέρο νὰ μπῆ ὁ Κολοκοτρώνης στὸ Ναύπλιο, χωρὶς παλλήκαρα ὅμως.

Ὁ Κολοκοτρώνης συμμορφώθηκε μὲ τὴ διαταγὴ αὐτὴ καὶ ἀφοῦ παρέδωσε τὰ ὅπλα του, προχώρησε κι' αὐτὸς μέσα στὸ Ναύπλιο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κόμητα Μπρέντ. Ἐντωμεταξὺ ὁ Γάλλος φρουρὸς ἐλαστημοῦσε καὶ καταριόταν γιατὶ εἶχε χάσει τὴν ἀμοιβὴ τῶν 5.000 φράγκων ποὺ θὰ ἔπαιρνε, ἂν σκότωνε τὸν Κολοκοτρώνη.

Δ'.

Ἡ ἀπὸ Βαυαροὺς πολιτικοὺς καταρτισθεῖσα ἀντιβασιλεία γιὰ νὰ κυβερνήσῃ τὸ νεοσύστατο ἑλληνικὸ κράτος, δὲν ἔκανε ἱκανὴ γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμό της ἀν καὶ ἀποτελοῦτο ἀπὸ ἄνδρες ποὺ εἶχαν εὐγενῆ καὶ ἀκέραιο χαρακτήρα. Ὁ πρόεδρος τῆς ἀντιβασιλείας κόμης Ἄρμανσπεργκ, ἦταν βαυαρὸς πρώτης τάξεως πολιτικὸς γιὰ νὰ κυβερνήσῃ ἕνα ἐξελιγμένο κράτος. Ἦταν ὅμως ἀκατάλληλος γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι ἑνὸς λαοῦ ποὺ μόλις εἶχε ἀπελευθερωθῆ ἔπειτ' ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων δουλεία. Ἐπίσης ἀκατάλληλοι γι' αὐτὸ ἦσαν καὶ τ' ἄλλα μέλη τῆς ἀντιβασιλείας, οἱ σύμβουλοι Μάουρερ καὶ Ἄμπελ κι' ὁ φιλέλλην στρατηγὸς Φαβρίκιος.

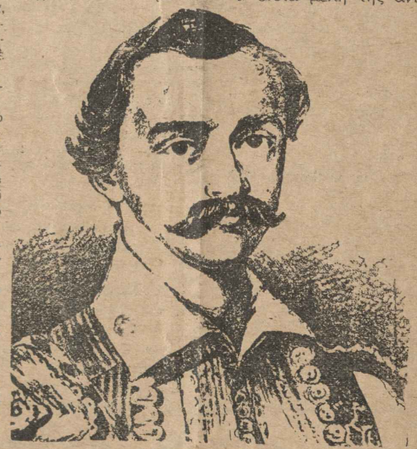

Ὁ βασιλεὺς Ὄθων

Μαζὺ μὲ τὴν ἀντιβασιλεία εἶχαν ἔλθει στὴν Ἑλλάδα καὶ διάφοροι ἀξιωματικοὶ καθὼς καὶ πολλοὶ τυχοδιῶκτες, οἱ ὁποῖοι κατέλαβαν διάφορα ἀξιώματα. Διαρκῶς δὲ ἐρχόντουσαν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὰ διάφορα κράτη τῆς Γερμανίας μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποκατασταθοῦν στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ πρῶτοι ἐθελονταὶ ποὺ κατέφθασαν στὴν Ἑλλάδα ἦσαν οἱ περισσότεροι ἐξαιρετικὰ μορφωμένοι καὶ μόνο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν Ὄθωνα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι ἦσαν ἀπογοητευμένοι στὶς δυσκολίες τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς καὶ ὑπέφεραν πολὺ στὴν ἀρχή. Ἡ ἑλληνικὴ γῆ ἦταν ἐρημωμένη ἡ πόλεις καὶ κωμοπόλεις ἐρειπωμένες. Δὲν ὑπῆρχε κανένας στρατώνας, καμμιὰ ἀνέσις κι' ὅλ' ἡ ζωὴ ἦταν διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ στὴ Γερμανία.

Ἡ ἐπισολές αὐτῶν τῶν ἐθελοντῶν στοὺς δικούς τους στὴ Γερμανία γεμοτοποιῶντας τὶς στερήσεις καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ συναντοῦσαν στὴν Ἑλλάδα, χαλάρωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸ πολλῶν ἐντίμων Γερμανῶν ποὺ ἤθελαν νὰ ὑπηρετήσουν στὸ βασίλειο τοῦ Ὄθωνος καὶ τότε ἄρχισαν νὰ στρατολογοῦνται διάφορα ὑποκείμενα ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ προκόψουν στὴν πατρίδα τους.

Ὅλοι αὐτοὶ ἦρθαν στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἔγιναν ἀμέσως ἀνεξαίρετοι δεκτοὶ καί, χωρὶς πολλὲς δυσκολίες, κατέλαβαν διάφορα ἀξιώματα.

Γιὰ τοὺς ἐθελοντὰς αὐτοὺς ὁ πατέρας μου ποὺ ἦταν ἀνώτερος διοικητὴς μιᾶς βαυαρικῆς κομητείας, μοῦ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ ἐθελονταὶ ποὺ στρατολογοῦνται γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας ἀποτελοῦν τὸ ἀθλιέστερο τρόπο, ποὺ μόνο τὴν πατρίδα μας νὰ ντροπιάσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀγανάκτησι τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον μας. Τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα δέχονται ὡς ἐθελοντὰς ἀνθρώπους τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης, ποὺ κανένα στρατιωτικὸ σῶμα δὲν θὰ τοὺς δεχόταν γιὰ τὴν κακή τους διαγωγή».

Καὶ πράγματι ἀπὸ πόσες δαπάνες, πόσες δυσαρέσκειες καὶ πόσα δεινά, θὰ νλύτωνε ἡ Ἑλλάς, ἂν ἡ ἀντιβασιλεία κατηρτίζε καθαρῶς ἑλληνικὸ στρατὸ ἀπὸ τὰ παλληκάρια τοῦ ἀγῶνος, ἀντὶ νὰ στρατολογῆ ἐθελοντὰς μὲ τεράστια ἔξοδα, μαζεύοντας τὸ συρφετὸ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τὸ συρφετὸ αὐτὸ ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάφοροι κοπελιοί, καταστίστηκε στρατός, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλα τὰ χρήματα ποὺ ξωδεύτηκαν γι' αὐτόν, ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, γιὰ τὸ ὁποῖο τοῦ προώριζε ἡ ἀντιβασιλεία.

Οἱ ἐθελονταὶ αὐτοί, ἀσυνήθιστοι στὸ κλῖμα τῆς χώρας, δὲν μποροῦσαν νὰ ὑπηρετήσουν τὸ ἑλληνικὸ κράτος. Κουραζόντουσαν εὐκολα ἐπάνω στὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος, στὰ ὁποῖα δὲν ὑπῆρχε χαραγμένος κανένας δρόμος, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μονοπάτια γιὰ τὶς κατσίκες κι' ὅπου ὅλα σχεδὸν τὰ χωριὰ ἦσαν ἐρημωμένα. Συνήθισαν μάλιστα νὰ θύουν στὸ Βάκχο, τοῦ ὁποίου τὸ θεῖο δῶρο πουλιόταν μιὰ δεκάρα τὴν ὀκᾶ. Ἔτσι τὸ κρασὶ μεγάλωνε καί, καθὼς πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἐθελοντὰς εἶχαν ἀποδεκατισθῆ ἀπὸ κακοήθεις πυρετοὺς καὶ ἄλλες ἀρρώστειες, ἀφθόνο θάνατοι σημειωνόντουσαν μεταξύ τους.

Ἡ ἀντιβασιλεία θὰ μποροῦσε νὰ καταρτίση τακτικὸ ἑλληνικὸ στρατὸ καὶ νὰ ζητήση ἀπὸ τὴ βαυαρικὴ κυβέρνησι νὰ τῆς στείλη μονάχα ἀξιωματικούς, ὡς στρατιωτικοὺς διδασκάλους, στοὺς ὁποίους θὰ ἔδινε μιὰ καλὴ ἀμοιβή, ἀλλὰ κανένα ἀσκέρι, γιὰ νὰ μὴν προκαλέση τὴν ἀντιζηλία τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν. Οἱ Βαυαροὶ ἀξιωματικοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ διδάξουν στὰ παλληκάρια τοῦ ἀγῶνος τὰ τακτικὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, πρᾶγμα ποὺ τόσο τὸ ἐπιθυμοῦσαν κι' αὐτά. Ἀλλὰ οἱ ἡγέτες τῆς ἀντιβασιλείας φανταζόντουσαν ὅτι ἐξυπηρετοῦσαν ἔτσι τὸν ἑλληνικὸ λαό, τὸν ὁποῖο θεωροῦσαν βάρβαρο καὶ τὸν ὁποῖο φερόντουσαν μὲ μεγάλη ἀναιδεια. Ἔτσι ἡ ἀντιβασιλεία ἀδίκησε τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσα χρόνια εἶχαν πολεμήσει γιὰ τὴν ἐλευθερία τους, εἶχαν χύσει τὸ αἷμα τους, εἶχαν χάσει γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ περιουσία καὶ τὰ ὁποῖα τώρα ἔθλεπαν ἀθλίους τυχοδιώκτας νὰ καταλαμβάνουν τὰ μεγαλείτερα ἀξιώματα τῆς χώρας.

Τὸ σύστημα τῆς ἀντιβασιλείας γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τῆς χώρας προπάντων στὰ στρατιωτικὰ ζητήματα, ἦταν ἄπρακτο, δαπανηρὸ καὶ ὀλεθριο. Στὴν Ἀργολίδα εἶχαν συναθροιστῆ περὶ τὶς δέκα χιλιάδες παλληκάρια μαζὺ μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους, περιμένοντας διαταγὲς τῆς ἀντιβασιλείας. Γιρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσουμε, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαός ὁ ὁποῖος δὲν μάθαινε τί γινόταν παραέξω ἀπὸ τὴ χώρα του, ἔθλεπε χρυσᾶ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Εἶχε κλίσις λησμονήσει ὅσα δεινὰ ὑπέφερε, ὅλοι δὲ νόμιζαν ὅτι, μόλις θὰ ἔφτανε ὁ βασιλεύς, φέροντας, ὅπως φανταζόντουσαν, μαζὺ του ἀνεξάντλητους θησαυρούς, θ' ἀποζημιωνόταν κάθε ζημία κι' ἀπώλεια τῶν ἰδιωτῶν καὶ θ' ἀνταμείβοταν ὁ καθένας γιὰ τὶς θυσίες ποὺ προσέφερε στὸν ἀγῶνα.

Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ὄνειρα.

Ἀντιθέτως, ἡ ἀντιβασιλεία φρόντιζε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ παλληκάρια ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένα στὴν Ἀργολίδα. Τὰ παλληκάρια αὐτὰ ἀρνιοῦνταν νὰ καταταχθοῦν στὸν τακτικὸ στρατό, γιατὶ δὲν ἤθελαν νὰ φορέσουν ἀρβυλοκνημοστολή. Ἡ ἀντιβασιλεία πάλι ἀρνοῦνταν ὅτι ἔπρεπε νὰ καταργήση τὴν ἐθνικὴ φουστανέλλα, γιατί, κατὰ τὴ γνώμη της, ἡ στολὴ αὐτὴ ἐκπροσωποῦσε τὴν ἄγρια ζωὴ καὶ τὴν ἀτυχία.

Ἡ ἀντιβασιλεία μάλιστα φοβόταν ὅτι τὰ παλληκάρια ἐξεγερθοῦν ἐναντίον της καὶ τὴ διώξουν, ὅπως εἶχαν ἐξεγερθῆ καὶ κατὰ τῶν Γάλλων. Γι' αὐτὸ διέταξε τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν ἀνδρῶν τους, ἐξελιγῶντας τους μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ κατόρθωνε ἀμέσως ἐθνικὸ στρατό, τοῦ ὁποίου οἱ στρατιῶται θὰ φορεῦσαν τὴ φουστανέλλα. Συγχρόνως τοὺς ὑποσχέθηκαν ὅτι ὁ καθένας θὰ λάβαινε ἕνα ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ γιοῦταν ἰδιοκτήτης ἑνὸς τμήματος γῆς.

Ἔτσι τῶν Ἑλλήνων στὶς ὑποσχέσεις τῆς ἀντιβασιλείας ἤλπιζαν ἀπέραντη. Ἔτσι ἔγινε χωρὶς δυσκολία ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν χιλιάδων παλληκαριῶν τῆς Ἀργολίδος. Ἂν καὶ ἡ παρουσία τῶν τουφεκιῶν καὶ τῶν σπαθιῶν τους, τοὺς πότισε μὲ μεγάλη πικρία, γιατὶ χωριζόντουσαν ἔτσι ἀπὸ τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα ἐπὶ δέκα χρόνια πολέμησαν. ἐντούτοις ὀλεμία ἀπαράτητρήθηκε κατὰ τὴν παράδοσι. Μονάχα μερικὲς ἀμφιβόλες σκηνὲς συγκίνησαν τὴν καρδιά μας. Εἴδαμε ἐκεῖ πρεσβύτερες καὶ πολιοὺς ἄνδρες νὰ κλαῖνε σὰν παιδιά, ἐνῶ ἄφθονα ἄλλοι κυλοῦσαν στὰ ἡλιοψημμένα μάγουλά τους. Ἄλλοι, μὴ θέλοντας νὰ παραδόσουν στὰ χέρια ξένων τὰ ἀγαπημένα τους ὅπλα, τὰ ἔσπαζαν καὶ τὰ πετοῦσαν ἀπ' τοὺς βράχους.

Μετὰ τὴν παράδοσι τῶν ὅπλων, ἡ κυβέρνησις, κρατώντας ἀπόσχεσί της, ἔδωσε σὲ πολλὰ ἀπ' τὰ παλληκάρια ἔγγραφα ἰδιοκτησίας διαφόρων ἐκτάσεων τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ οἱ ἀνώτερες ἀπ' αὐτὲς βρισκόντουσαν σὲ μέρη ἀπάτοδη, δυσπρόσιτα καὶ ἦσαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ὅλες σχεδὸν ἡ ἑλληνικὲς πεδιάδες, ἔτσι εἶχαν μείνει ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀκαλλιέργητες. Οἱ τόποι ποὺ μάλιστα εἶχαν γίνει ἑστία μολύνσεως. Ἄλλες πάλι ἐκτάσεις βρισκόντουσαν σὲ ἐπαρχίες, ὅπως ἡ ἄνω Μάνη, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τόσο ἀσχημα ἐδέχοντο τοὺς νεοφερμένους κυρίους τῆς γῆς, ὥστε αὐτοὶ δὲν τολμοῦσαν οὔτε τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας νὰ δείξουν.

Τότε, πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν παλληκαριῶν μὲ τὴ συναισθησι ὅτι αὐτοὶ μονάχα ἦσαν οἱ σωτῆρες τῆς πατρίδος, ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀντιβασιλεία νὰ ἱκανοποίηση αὐτοὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς τους, δίνοντάς τους βαθμοὺς καὶ σπουδαῖες δωρεές. Ἀλλά, ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ τὶς μεγάλες θέσεις τὶς κατεῖχαν ξένοι ἀνάξιοι, ἐνῶ ἡ φτώχεια ἀφάνιζε τοὺς Ἕλληνες, οἱ τελευταῖοι ἀποφάσισαν νὰ πουλήσουν τὶς γαῖες ποὺ τοὺς εἶχαν παραχωρηθῆ, γιατὶ τοὺς ἦσαν ἄχρηστες, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ τὶς καλλιεργήσουν. Ἀλλὰ κανένας ἀγοραστὴς δὲν βρισκόταν, γιατὶ κανεὶς δὲν εἶχε χρήματα.

Ποιὸ ἦταν λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς τῆς ἀντιβασιλείας; Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παραδοθήκαν τὰ ὅπλα, καταρτίστηκαν ληστοσυμμορίες, τὶς ὁποιες χρησιμοποιοῦσε ἡ ἀντιπολίτευσις ὡς ἔργο κατὰ τῆς κυβερνήσεως, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάζῃ ὡς ἀναξία νὰ διοικῆ, κ' ἔτσι ἄρχισε ἡ διαρκὴς ἀλλαγὴ ὑπουργείων. Ἡ Ἑλλὰς εἶχε τότε δάφορες πολιτικὲς φατρίες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ κυριώτερες ἦσαν τῶν Ἀγγλοφίλων, τῶν Γαλλοφίλων καὶ τῶν Ρωσσοφίλων κι' ἀπ' τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ ἀντιπολιτευόταν τὴν ἄλλη. Ἡ βαυαρικὴ ἀντιβασιλεία μὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ὁμοφωνοῦσε καὶ ἀπομακρυνόταν ἀπ' αὐτές, ἂν καὶ εἶχε τὴν ἀνάγκη τῶν συμβουλῶν τῶν ἀρχηγῶν τους, γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συμβούλους της ἦσαν ἀνδρωτοι ἐγωπαθεῖς καὶ συμφεροντολόγοι. Ἔτσι τὰ πολιτικὰ πάθη ὑπερίσχυαν στὶς ἀποφάσεις τῆς ἀντιβασιλείας, ἡ ὁποία ἔκανε πολλὲς φορες πράγματα ἀκατανόητα.

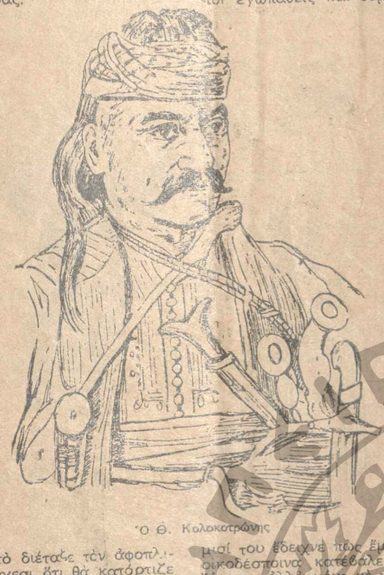

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης

Ε'.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Στὶς 10 Μαρτίου, τὸ τάγμα διετάχθη νὰ πάη στὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν πόλι καὶ τὴν Ἀκρόπολι ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Καὶ πράγματι στὶς 12 τοῦ μηνός, φύγαμε ἀπὸ τὸ Ναύπλιο κι' ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε στὴν πεδιάδα τῆς Ἀργολίδος. Τὸ βράδυ φτάσαμε στὸ χωριὸ Ἅγιος Γεώργιος καὶ καταλύσαμε στὰ σπίτια τῶν χωρικῶν. Εἴχαμε ἀκούσει ὅτι τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ χωριὰ ἦσαν κατεστραμμένα κι' ὅτι, ἀντὶ σπιτιῶν, μόνο ἀχυροκαλύβες θὰ βρίσκαμε. Καὶ ὅμως ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἂν καὶ παρουσιάζε ἰχνη καταστροφῆς, εἶχε τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σπίτια του καλὰ διατηρημένα καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν διώροφα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη ποσθυμία. Μολονότι δὲ οἱ περισσότεροι στρατιῶται ἑτοίμαζαν μόνοι τους τὸ φαγητό τους, ἐν τούτοις οἱ χωρικοὶ, ἐφόντιζαν γιὰ μᾶς. Μᾶς ἔδιναν τρόφιμα καὶ μᾶς περιεθάλπαν μὲ μεγάλη φιλοξενία.

Στὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο κατέλυσα ἐγώ, βρισκόταν μόνο μιὰ γυναῖκα κ' ἕνας ὑπηρέτης. Φαινόταν πὼς οἱ ἄλλοι ἐνοικοί του τὸ εἶχαν ἐγκαταλείψει, γιατὶ τὸ σπίτι ἦταν μεγάλο καὶ ἀπ' τὴ διαρρυθμισί του ἔδειχνε πὼς ἔμενε ἄλλοτε μεγάλη οἰκογένεια. Ἡ γρηᾶ οἰκοδέσποινα κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες νὰ μείνη μαζύ μου, ἀλλὰ μόνο μὲ χόρτα μπορέσαμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

Μοῦ ἔτοιμασε ἕνα ὡραιότατο ζουμὶ ἀπὸ κόττα καὶ ἄλλα φαγητά, τὰ ὁποῖα ἔφαγα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ ἀγαθὴ γρηᾶ παρουσιάστηκε πάλι μαζύ μ' ἕνα ναύτη ποὺ μιλοῦσε ἰταλικά, τὰ ὁποῖα ἤξερα κ' ἐγώ, γιὰ νὰ χρησιμεύση ὡς διερμηνεύς.

Τότε μὲ ὑπέβαλε σὲ πραγματικὴ ἀνάκρισι. Μὲ ρώτησε μέσω τοῦ διερμηνέως ἂν ἤμουν Χριστιανός, ποιὰ ἦταν ἡ πατρίς μου, ἂν εἶχα γονεῖς καὶ ἀδελφούς, μ' ἔβαλε νὰ τῆς περιγράψω τὴ μορφὴ τοῦ βασιλέως, νὰ τῆς πῶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ, πόσα χρήματα εἶχε φέρει μαζύ του καὶ πότε θὰ τὰ μοίρασε στὸ λαό. Σὲ λίγο μὲ ρώτησε ἂν ἤμουν παντρεμένος, καὶ, καθὼς ἐγὼ τῆς ἀπάντησα ἀρνητικά, ἐφαίνοτηκε πολύ. Ἔφυγε μάλιστα γρήγορα-γρήγορα καὶ ἐπανῆλθε ἀμέσως μὲ μιὰ ὡραιοτάτη χωρικὴ νέα. Ἡ ὡραία ἐκείνη κοπέλλα ἦταν ὄχι μόνο ὡραία, ἀλλὰ καὶ χαριτωμένη μέσα στὰ ἁπλὰ ἀλλὰ καθαρὰ χωριάτικα ροῦχα της. Τὸ ἀφελὲς καὶ καλλίγραμμο πρόσωπό της εὐχαρίστησε τὰ μάτια ποὺ τὸ κύτταζαν.

Ἡ γρηᾶ μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἐγγονή της καὶ μὲ ρώτησε ἂν μοῦ ἄρεσε μπροστὰ στὴν ἴδια τὴν κοπέλλα, ἡ ὁποία δὲν στενοχωρήθηκε καθόλου, ἀλλὰ ἀπεναντίας μὲ κύτταζε φιλικὰ μὲ τ' ὀθῶνα τῆς μάτια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΡΑΣ ΑΝΝΕΣΛΥ ΒΑΤΣΕΛ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΙΑ

ΟΛΙΣ ἔφτασε στὸ Λονδῖνο, ὁ Τζαίημς Κνὸκ ἔλαβε δυὸ γράμματα. Τὸ ἕνα ἦταν ἀπὸ κάποια γυναῖκα. Ὁ Τζαίημς, περίεργος, ἔσκισε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε :

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἂν δὲν ξέχασες τὴ Βάρβικ Στρήτ, πέρασε νὰ μὲ χαιρετήσης. Εἶδα χθὲς στὸ «Μόρνιγκ Πὸστ» ὅτι θὰ ἐφτανες σήμερα ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Τὸ ξέρεις, Τζαίημς, ὅτι λείπεις δέκα ὁλόκληρα χρόνια ; Εἶμαι λοιπὸν βέβαιη ὅτι ἔχεις νὰ μοῦ διηγηθῆς πολλὰ πράγματα. Μὰ κι' ἐγὼ ἔχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ κι' ἐνδιαφέροντα. Θὰ εἶμαι αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι, ἀπὸ τὶς τρεῖς καὶ πέρα. Ἡ παλιά σου φίλη

Νάνσυ Πέρσονς»

—Δὲν παντρεύτηκε ἀκόμη... συλλογίστηκε ὁ Τζαίημς Κνὸκ.

Ἔπειτα, μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, ἄνοιξε τὸ δεύτερο γράμμα. Ἦταν ἀπὸ τὸν φίλο του Τζὰκ Ὀρπιγκτον καὶ τοῦ ἔγραφε :

«Ἀγαπητὲ Τζαίημς. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὲ δῶ, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια. Ἔλα αὔριο νὰ φᾶμε μαζύ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή, φίλε μου. Κληρονόμησα μιὰ θεία μου καὶ....παντρεύομαι σὲ λίγες μέρες. Σὲ θέλω λοιπὸν γιὰ μάρτυρα στὸ γάμο μου. Ὁ φίλος σου

Τζὰκ»

Ὁ Τζαίημς ἔγραψε ἀμέσως δυὸ ἀπαντήσεις. Στὸ Τζὰκ Ὀρπιγκτον ἔγραψε ὅτι θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι του στὶς δυόμισι. Στὴ Νάνσυ Πέρσονς ἔγραψε ὅτι θὰ περνοῦσε στὶς τρεῖς ἀπὸ τὴ Βάρβικ Στρήτ. Ἔπειτα τράβηξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ παλιὰ φωτογραφία. Τὴν κύτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα κι' ὕστερα ψιθύρισε :

—Γιὰ φαντάσου, σύμπτωσις !... Περίμεναν λοιπὸν νάρθω ἀπὸ κεῖ κάτω γιὰ νὰ παντρευτοῦν ; Τί περίεργο ! Θυμᾶμαι σὰν νὰ ἦταν χθὲς τὸ ἐδύλλιο τοῦ Τζὰκ καὶ τῆς Νάνσυ στὴν Ὀξφόρδη... Ἡ Νάνσυ θ' ἄλλαξε πολὺ ἀπὸ τότε ! Κι' οὔτε πειὰ θὰ θυμᾶται τὴν ἀγάπη μου, τὸν κρυφὸ ἔρωτά μου... Ξέρει, ἄραγε, πῶς γι' αὐτὴν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ ξενητεύτηκα ἐκεῖ κάτω, στὰς Ἰνδίας, γιὰ νὰ τὴν ξεχάσω ;... Ἂς εἶνε ὅμως ! Ἂς ζήση εὐτυχισμένη μὲ τὸν Τζὰκ. Ἐκεῖνος τώρα εἶνε πλούσιος. Καὶ τώρα πρέπει νὰ τοὺς διαλέξω ἕνα πολὺ ὄμορφο δῶρο.

Ἔφαγε λοιπὸν κι' ὕστερα πῆγε στὸν Μπάνκ, τὸν μεγάλο κοσμηματοπώλη τῆς Μπὸντ Στρήτ, ὅπου βρῆκε ἕνα ὄμορφο παντατίφ, στολισμένο μὲ μπριλλάντια. Κόστιζε τέσσερες μάνναν λίρες.

—Ἀλήθεια ; ἀπόρησε ὁ Τζαίημς Κνόκ. Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

—Εἶνε ψεύτικο... τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ κοσμηματοπώλης. Ἔχουμε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ ἀληθινὰ μπριλλάντια. Κοστίζει ἑκατὸν σαράντα λίρες...

—Πολὺ καλά. Θ' ἀγοράσω τὸ ἀληθινό. Νὰ τὸ στείλετε στὴ διεύθυνσι ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσω, στὶς τρεῖς ἡ ὥρα. Σύμφωνοι ;

Κι' ἄφησε τὴ διεύθυνσι τῆς Νάνσυ Πέρσονς.

* * *

Ὅταν ὅμως ὁ Τζαίημς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ φίλου του, ἔμαθε κατάπληκτος ὅτι ὁ Τζὰκ Ὀρπιγκτον δὲν παντρευόταν τὴν Νάνσυ, ἀλλὰ μιὰ φίλη της, τὴν Μόλλι Ρόκιγχαμ.

Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως στὸ κοσμηματοπωλεῖο τῆς Μπὸντ Στρήτ, γιὰ νὰ εἰδοποιήση νὰ μὴ στείλουν τὸ παντατίφ ποὺ εἶχε ἀγοράσει στὴ Βάρβικ Στρήτ. Μὰ ὁ κοσμηματοπώλης Μπὰνκ τὸ εἶχε κιόλας παραδώσει μ' ἕναν ὑπάλληλό του.

—Δὲν πειράζει... ψιθύρισε ὁ Τζαίημς Κνόκ, καὶ βγῆκε ταραγμένος ἀπὸ τὸ κατάστημα.

Πῆρε τότε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Νάνσυ Πέρσονς, ὅπου βρῆκε μόνη τὴν Ἄννα, τὴ γρηᾶ καμαριέρα της.

—Ὁ μίστερ Κνόκ !... ἔκανε ἐκείνη κατάπληκτη.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι !... τῆς ἀπάντησε ὁ Τζαίημς. Πῶς τὰ περνᾶς ;... Ποῦ εἶνε ἡ μὶς Νάνσυ ;

—Θάρθη σὲ λίγο... τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννα. Εἶχε νὰ πάη σὲ κάποια ἀπείγουσα δουλειά. Μά, δὲν εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα, ἀκόμη, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ Τζαίημς κύτταξε τὸ ρολόγι του καὶ χαμογέλασε :

—Ἔχεις δίκηο. Θὰ τὴν περιμένω...

Ἡ Ἄννα τότε τὸν ἔμπασε στὸ σαλόνι. Ὁ Τζαίημς ἀμέσως εἶδε ἕνα ἄσπρο κουτάκι ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν τὸ παντατίφ ! Ὁ Τζαίημς τὸ ἄρπαξε γρήγορα καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ παρουσιάσθηκε μπροστά του ἡ Νάνσυ.

—Ἐπιτέλους !... Γύρισες, Τζαίημς !... τοῦ φώναξε καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι ὁλόχαρη.

Τί παράξενο ! Ἡ Νάνσυ δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Ἦταν ἀλόβορφη παρθενική, μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο. Ὁ Τζαίημς σήκωσε τὰ χέρια του σὰν κατάπληξη.

—Εἴσαστε ὑπέροχη !... τῆς εἶπε, μὲ εἰλικρινῆ θαυμασμό.

—Κι' ἐσεῖς πάρα πολὺ συμπαθητικός !... Ἐλπίζω ὅτι θὲν θὰ φύγετε πάλι !... ἔκανε ἡ Νάνσυ, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

Ὁ Τζαίημς ἔμεινε μαζύ της μιὰ ὁλόκληση ὥρα. Ἦταν πολὺ θύμηση ἡ Νάνσυ Πέρσονς ! Ὅταν ὅμως βγῆκε πάλι στὸ δρόμο, ἀφοῦ πρότα συμφώνησε νὰ περάση τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάρουν τὸ τσαί μαζύ, θυμήθηκε τὸ παντατίφ ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. Διάβαλε !... Τί μπαμπέμένη ἱστορία !...

Πιὸ κάτω πῆρε τὸ λεωφορεῖο καὶ στάθηκε στὸν ἐξώστη. Δίπλα του ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος, μὲ ἤποπτα μάτια. Μὲ εἶχε καλὸ παρουσιαστικό. Ὁ Τζαίημς σὲ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου μέσα στὴν τσέπη του. Τὸ περίμενε αὐτό... Ἦταν ἕνας λωποδύτης ! Ὁ Τζαίημς χαμογέλασε κ' ἔχωσε κ' αὐτὸ τὸ χέρι του στὴν τσέπη του.

—Εἴσαστε ὑπέροχη !... τῆς εἶπε, μὲ εἰλικρινῆ θαυμασμό.

Τὸ παντατίφ ἔλειπε !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἄγνωστος κατέβηκε στὴ Βικτώρια Στρήτ. Ὁ Τζαίημς τὸν ἀκολούθησε. Κι' ὅταν ἔφτασαν σὲ μιὰ ἡσυχη πάροδο, τὸν ἄρπαξε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ζήτησε τὸ κουτὶ ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει. Ὁ Τζαίημς ἤθελε ν' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο. Δὲν ἐπιθυμοῦσε διόλου ν' ἀποκατευθῆ ἡ ἀστυνομία σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὁ ἄγνωστος ὅμως τοῦ ἔρριξε μιὰ βλοσυρὴ ματιὰ κι' ἔπειτα, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του, τοῦ κατάφερε μιὰ θανατηφόρα βιὰ στὸ στῆθος. Ὁ Τζαίημς, ποὺ εἶχε ἀπογνηγήσει τίγκις στὰς Ἰνδίας, τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ γροθιὰ στὸ δεξὶ αὐτὶ καὶ τὸν ἔξάπλωσε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἔπειτα ἔψαξε τὶς τσέπες του, μὰ δὲν βρῆκε τὸ ἄσπρο κουτάκι !...

Τί ἀτυχία !... Μόλις ἔκανε νὰ φύγη κοῦθῆ, ἔνοιωσε τὸ χέρι ἑνὸς πολίτειφν στὸ ὦμο του.

—Ἐμπρός !... Ἐλᾶτε κ' ἐσεῖς τιμῆμα !... τοὺς φώναξε ὁ ἀστυνομικός.

Ἐκεῖ ὁ Τζαίημς βρῆκε τὸ παντατίφ στὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ἐκείνος ὁ ἄγνωστος, ποὺ τὸν εἶχε περάσει γιὰ λωποδύτη, ἦταν ὁ σὸρ Ἄρθουρ Σμίθ, μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας !...

Τὰ πράγματα μπερδευόντουσαν πολὺ ἀσχημα. Ὁ ἀστυνόμος ἄκουσε τὴν κατάθεσι τοῦ Τζαίημς καὶ τηλεφώνησε στὸν κοσμηματοπώλη τῆς Μπὸντ Στρήτ, γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ αὐτὸ τὸ παντατίφ. Ἔμαθε λοιπὸν ὅτι τὸ κόσμημα αὐτὸ εἶχε παραδοθῆ στὸν ἀρθρωπὸ τῆς Βάρβικ Στρήτ, στὶς δυόμισι ἡ ὥρα. Ἡ καμαριέρα, ποὺ τὸ εἶχε παραλάβει, τὸ εἶχε βάλει ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ σαλονιοῦ. Τὸ κόσμημα ἔπειτα εἶχε γίνει ἄφαντο ἀπὸ ἐκεῖ πέρα.

—Μὰ πῶς ; ἀπόρησε ὁ ἀστυνόμος. Ἀγοράσατε πρῶτα τὸ κόσμημα κ' ὕστερα τὸ κλέψατε ;...

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω... ψιθύρισε ὁ Τζαίημς.

Ἔπειτα ὅμως φοβήθηκε μήπως μάθει τίποτα ἡ Νάνσυ κι' ἀλλοιώνγνώμη.

—Ναί !... ἀπάντησε. Τὸ ἀγόρασα πρῶτα κ' ὕστερα τὸ ἔκλεψα...

—Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ ἄποπτο.... ἔκανε ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ κάλεσε ἀμέσως στὸ τμῆμα τὴν μὶς Νάνσυ Πέρσονς.

Ἐκείνη ἔφτασε ταραγμένη, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, κι' ἔρριξε μιὰ παράξενη ματιὰ στὸν Τζαίημς Κνόκ.

—Αὐτὸ τὸ κόσμημα ἀνήκει στὸν μίστερ Κνόκ, εἶπε ἡ Νάνσυ στὸν ἀστυνόμο. Ἐπομένως μπορεῖ νὰ τὸ πάρη. Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ φορᾶ ἐμᾶς τοὺς δυό. Εἶμαστε παλιοὶ φίλοι...

Ὁ ἀστυνόμος γούρλωσε τὰ μάτια του. Ἔπειτα χαμογέλασε καὶ τοὺς ἄφησε ἐλεύθερους.

—Μπορεῖ νὰ τρελλαθῆ κανεὶς μ' αὐτοὺς τοὺς ἀρωτωμένους !... ψιθύρισε. Κι' ἔσκυψε πάλι πάνω στὰ χαρτιά του.

* * *

Ὁ Τζαίημς περπατοῦσε σιωπηλὸς καὶ καταντροπασμένος δίπλα στὴ ὄμορφη Νάνσυ. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Σαὶν Τζαίημς Πάρκ, κάθησαν σὲ ἕναν πάγκο. Ἐκεῖ πάρα τότε τῆς ἐξήγησε τὸ λάθος ποὺ εἶχε κάνει. Ἡ Νάνσυ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

—Κι' ἐγώ, ποὺ πίστευα ὅτι εἶσαι ἕνας ἐλέγτης καὶ θέλησα νὰ σὲ σώσω !... ἔκανε κατάπληκτη.

—Ἀλήθεια !... ψιθύρισε ὁ Τζαίημς Κνόκ, ἀλλόχαρος. Ἀλήθεια, Νάνσυ ! Ἄκουσέ με... Σ' ἀγαποῦσα πάντα... Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου ;

—Ναί, Τζαίημς !... τοῦ ἀπάντησε ἡ ὄμορφη Νάνσυ, κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἔπειτα, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε :

—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρο σου !...

—Ποιὸ δῶρο ; ἔκανε ὁ Τζαίημς.

—Τὸ παντατίφ μὲ τὰ μπριλλάντια ! Μόλις ἔφυγες, ἦρθε ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Μπὰνκ καὶ μοῦ ἔφερε τὸ ἀληθινὸ παντατίφ. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε παραλάβει ἡ Ἄννα ἦταν τὸ ψεύτικο. Εἶχαν κάνει λάθος στὸ κατάστημα...

Ὁ Τζαίημς Κνὸκ ξέσπασε τότε σ' ἀκράτητα γέλια. Δὲν περίμενε ποτὲ ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία του θὰ τελείωνε τόσο ὄμορφα, ὅπως στὶ παραμύθια.

ΟΡΑΣ - ΑΝΝΕΣΛΥ ΒΑΤΣΕΛ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUIDO MARTA

ΟΤΑΝ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΞΑΝΑΕΙΔΕ...

Μάριο φοροῦσε μαῦρα γυαλιὰ ἀπὸ ταφταροῦγα καὶ παναμᾶ, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους τύπους τῶν κομψευομένων ποὺ πᾶνε στὰ «μπαὶν-μλὲτ» γιὰ νὰ δοῦν τὴ γύμνια ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ. Ὅλα τὸν ἄφηναν ἀδιάφορο, μὰ ἕνας λεπτὸς ψυχολόγος θ' ἀντιλαμβανόταν πὼς τὰ μαῦρα γυαλιὰ ἔκρυβαν πολλὰ πράγματα καὶ προπάντων μιὰ κρυφὴ μελαγχολία ποὺ ἐκδηλωνόταν κάθε τόσο μ' ἕνα-δυὸ κρυφοὺς ἀναστεναγμούς.

Σὰν νέος ποὺ ἦταν, θὰ ὠνειρευόταν κι' αὐτὸς ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἀλλὰ τὰ ὄνειρά του δὲν ἔμοιαζαν μὲ τ' ἄλλα ὄνειρα τῶν ἄλλων νέων, γιατὶ ἦσαν ρωμαντικά, ἰδανικά, ἄυλα.

Ἡ δική του εὐχαρίστησις ἦταν ὄχι τὸ νὰ ἁρπάζη καὶ νὰ καταστρέφη ὅ,τι ὡραῖο ἔβλεπε μπροστά του, μὰ μόνο νὰ τὸ θαυμάζη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μάλιστα πήγαινε στὸ Λίντο.

Ἕνα μεσημέρι, ἦταν ξαπλωμένος στὴν ἄμμο. Εἶδε ἔξαφνα κάποιον κύριο ποὺ φοροῦσε κι' αὐτὸς μαῦρα γυαλιὰ νὰ τὸν πλησιάζη τρεκλίζοντας καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ τοῦ πιάση τὸ χέρι.

Ὁ Μάριο δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τί συνέβαινε καὶ θέλοντας νὰ τὸ ἐξακριβώση, ρώτησε τὸν κύριο μὲ τὰ μαῦρα γυαλιὰ τί ἤθελε.

Τότε, στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς του, ὁ ἄγνωστος κύριος μὲ τὰ μαῦρα γυαλιὰ φάνηκε σὰν νὰ ξαφνιάστηκε καὶ εἶπε λιγάκι στενοχωρημένος.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Ἐνόμιζα πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα μου.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἐνῶ ὁ Μάριο τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήση τὸ φέρσιμό του. Δὲν προχωρήσε ὅμως νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του, ὅταν μὲ ἐκπλήσσεται ξαναθοῦλα τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μ' εὐγένειες:

—Τὸν συγχωρεῖτε τὸν ἄνδρα μου. Εἶνε τυφλὸς ὁ δυστυχισμένος.

Ὁ Μάριο ἀνατρίχιασε, ἀλλὰ ἡ ξανθοῦλα δὲν τοῦ ἄφησε πολὺ καιρὸ νὰ σκεφθῆ, γιατὶ τοῦ εἶπε πάλι:

—Δὲν φαντάζεστε τὴν λύπη μου, μὰ εὐτυχῶς οἱ γιατροὶ ἐλπίζουν πὼς ἡ ἡλιοθεραπεία θὰ τοῦ ξαναδώση τὸ φῶς του.

Ὁ Μάριο, γιὰ νὰ πῆ κάτι, ψιθύρισε:

—Ἀ! ναί, βέβαια. Ὁ ἥλιος θὰ τοῦ κάνη καλό.

Ἐχαιρέτησε κατόπιν μὲ εὐγένεια καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἐνῶ ἡ ξανθοῦλα ἐσπευδε νὰ συναντήση τὸν ἄνδρα της.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μάριο ξαναείδε τὴν ξανθοῦλα στὸ ἴδιο μέρος, τὴν ἴδια ὥρα. Ἐκείνη, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ χαμογέλασε κ' ἔπιγε καὶ κάθησε κοντά του. Σὲ λίγο κουβεντιαζαν σὰν καλοὶ φίλοι.

—Ἀ! δὲν ξέρετε τί βασανισμένη ζωὴ ποὺ περνῶ!... Κλεισμένη διαρκῶς σ' ἕνα ἔρημο σπίτι μ' ἕναν τυφλό, σὰν νὰ εἶμαι θαμμένη ζωντανή... Ἂν εἶχα τουλάχιστον ἕνα παιδάκι...

—Κυρία μου, σᾶς βεβαιῶ πὼς σᾶς λυποῦμαι. Μὰ πῶς τυφλώθηκε ὁ ἄνδρας σας;

—Δὲν ξέρω, οὔτε οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν... Τὸ μόνο ποὺ ἔχουν ἐξακριβώσει, εἶνε πὼς δὲν ἔχει θιχθῆ τὸ ὀπτικὸ νεῦρο. Γι' αὐτὸ ἐλπίζουν... Νά μὲ φωνάζει πάλι. Ἀκοῦτε;... Ἀμέσως! Ἐρχόμαι!..

Κ' ἡ Τζούλια—ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴν ξανθοῦλα—ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸν ἄνδρα της ποὺ τὴν ἐφώναζε. Ὁ Μάριο τὴν κύτταζε ν' ἀπομακρύνεται μὲ λίγη μελαγχολία. Ἦταν τόσο νέα! Τόσο χαριτωμένη!

Τὸ ἄλλο πρωΐ, συναντήθηκαν πάλι καὶ ὁ νέος καθὼς τὴν κύτταζε, ἔνοιωσε ἕνα ρίγος νὰ περνᾶ ὅλο του τὸ σῶμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἦλθε νὰ τὴν ἀγκαλιάση καὶ νὰ φιλήση τὸ μικρὸ κόκκινο στοματάκι ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὡρίμο καρπό, ἀλλὰ ἡ συνηθισμένη του δειλία ὑπερίσχυσε καὶ τῆς εἶπε:

—Δὲν κάνετε μπάνια;

—Ὤ! θὰ τὸθελα πολύ, μὰ πῶς ν' ἀφήσω μόνο του τὸν ἄνδρα μου. Ἂν λείψω μιὰ στιγμή, μὲ φωνάζει ἀμέσως. Δὲν εἴδατε;

—Βρῆτε μιὰ πρόφασι. Πῆτε πὼς θὰ πᾶτε νὰ ψωνίσετε κάτι.

Ἡ Τζούλια χαμογέλασε.

—Νὰ ἰδοῦμε, ψιθύρισε, κάτι θὰ γίνη... Ἴσως.

Ἀλλὰ ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ συζύγου:

—Μὲ ποιὸν μιλεῖς, Τζούλια;

—Μὲ μιὰ κυρία.

—Δέν εἶνε κυρία ! Λὲς ψέμματα ! Νομίζεις πὼς μπορεῖς νὰ μὲ γελάσης, ἐπειδὴ δὲν βλέπω;

—Ὅλο μὲ ὑποπτεύεσαι ἄδικα, καϋμένε!

Ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν καθησύχασε ὅπως μποροῦσε κ' ἔπειτα ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Μάριο κι' ἐκάθησε πλάι του.

Μιὰ ἀκαταμάχητη ἔλξις τὴν τραβοῦσε σ' αὐτόν. Τὸ ἄγνωστο ἴσως... Ἡ περιπέτεια ποὺ τῆς παρουσιαζόταν γιὰ πρώτη φορὰ μπροστά της τὴν ἐσκανδάλιζε. Εἶχε ζήσει μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη. Ἦταν πλούσιος, τὴν εἶχε παντρευτῆ ὕστερα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ ἔρωτα, τῆς ἔκανε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τῆς. Ἡ ἐπιθυμίες της ἦσαν γι' αὐτὸν διαταγές... Μὰ ἔξαφνα ἤλθε ἡ δυστύχημα... Συνέβη σ' ἕνα κυνήγι. Κάποιος φίλος πυροβόλησε χωρὶς νὰ προσέξη καὶ τὸν πέτυχε στὰ μάτια... Θέλει πολὺ καὶ νὰ γίνη τὸ κακό; Τί ἀπελπιστικὲς μέρες ἦσαν ἐκεῖνες!... Ὕστερα ταξείδεψαν, γύρισαν ὅλους τοὺς γιατροὺς τῆς Εὐρώπης. Ἄλλοι τοὺς ἀπήλπισαν κι' ἄλλοι τοὺς ἔδωσαν ἐλπίδες... Τόσο ἀόριστες... Εἶχαν ἔλθει στὸ Λίντο, γιατὶ οἱ γιατροὶ τῆς Βιέννης εἶχαν συστήσει ἡλιοθεραπεία, μὰ καμμία καλλιτέρευσι δὲν παρουσιαζόταν κ' ἡ μέρες περνοῦσαν μελαγχολικὲς γιὰ τὴν Τζούλια...

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασις, ὅταν ἐφάνηκε στὸν ὁρίζοντα ὁ Μάριο.

—Λοιπόν, τὴν ρωτοῦσε ἐκεῖνος λίγες στιγμὲς ἀργότερα. Πῆτε θὰ κάνουμε τὸ πρῶτο μας μπάνιο;

—Μὰ δὲν βλέπετε τί δύσκολο ποὺ εἶνε. Πῶς νὰ ξεφύγω;

—Βρῆτε μιὰ πρόφασι. Ἄλλωστε εἶνε ξήτημα δέκα λεπτῶν.

—Μά... δὲν ξέρω κολύμπι. Φοβᾶμαι.

—Μέσα στὴν ἀγκαλιά μου δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε τίποτα.

Τὰ μάτια του ἱκέτευαν καὶ ἡ θάλασσα ἦταν τόσο προκλητική... Ἡ Τζούλια δὲν εἶπε λέξι, μὰ καὶ τὰ δικά της μάτια ἦσαν πολὺ εὐγλωττα.

Ἕνα πρωΐ ἔτρεξε κοντά του χαρουμενη, φορῶντας ἕνα κοστούμι μπάνιου ποὺ δείχνε ὅλες τὶς ὡμορφιὲς τοῦ κορμιοῦ της.

—Τὰ κατάφερα! ψιθύρισε. Τοῦ εἶπα πὼς θὰ πάω στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρω ἕνα φάρμακο ποὺ τελειωσε. Ἔχουμε δική μας μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

Φαινόταν σὰν παιδάκι μέσα στὸ μυγιώ της κι' αὐτός, μόλις τὴν εἶδε, ἔγινε μὲ μιᾶς τολμηρός. Τὴν ἁρπαξε στὴν ἀγκαλιά του κ' ὁρμησαν μαζὺ στὴ θάλασσα. Ἐκείνη ἀφέθηκε σὰν μεθυσμένη στὰ κύματα.

Ἦταν μιὰ μέρα μαγευτική. Τὰ κύματα παιχνίδιζαν στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἥλιου, ἕνα δροσερὸ ἀεράκι φύσαγε κ' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔμειναν μέσα στὴ θάλασσα ὧρες ἀπέλειωτες.

Ἡ Τζούλια εἶχε ξεχάσει τὴν ὑπαρξι τοῦ συζύγου, μὰ ὡστόσο σκέφθηκε κατόπιν πὼς ἔπρεπε πειὰ νὰ γυρίσουν καὶ τὸ εἶπε δειλοδειλά. Ὁ νέος δὲν ἤφερε ἀντίρρησι, μὰ καθὼς ἔβγαιναν στὴν πλάζ, εἶδαν μαζεμένο κόσμο. Ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε κ' ἔμαθαν πὼς ἕνας τυφλὸς εἶχε πεθάνει ἀπὸ σύγκοπη τῆς καρδιᾶς.

Ὁ δυστυχὴς σύζυγος εἶχε ξανάρθει ξαφνικὰ τὸ φῶς του καὶ εἶχε ἰδῆ τὴν ἀπιστία αὐτῆς ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει. Ἡ λύπη τὸν εἶχε σκοτώσει.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια»

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τοῦ Α' βιβλίου μας

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανής καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σωμάτων, ποὺ ἑτοιμάσαμε.

Ποτὲ βιβλία δὲν ἐζητήθησαν τόσον καὶ δὲν ἐπροκάλεσαν τέτοιον συναγερμόν.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Κ ΑΘΕ φορὰ ποὺ ὁ Στάνλ Σμὶθ γνώριζε μιὰ γυναίκα, τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. Ἀρκοῦσε μιὰ ἁπλῆ σύσταση, μιὰ τυχαία γνωριμία μὲ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ τὴν ἐρωτευθῆ καὶ νὰ γίνῃ δυστυχισμένος. Σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάσταση ἔμενε μιά, δυό, τρεῖς μέρες, μέχρις ὅτου ξανασυναντοῦσε κανένα ἄλλο ὄμορφο κορίτσι. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία κρατοῦσε τώρα μῆνες καὶ μῆνες, πρὸς μεγάλη διασκέδασι τῶν φίλων του.

—Στάνλ, τοῦ ἔλεγε ὁ ἕνας, νὰ σοῦ συστήσω τὸ κορίτσι μου. Πρόσεξε μόνο μὴν τὸ ἐρωτευθῆς. Εἶνε πολὺ ἰδιότροπο...

—Σμὶθ, τοῦ φώναζε ὁ ἄλλος. Πάψε νὰ κυττᾶς σὰν ἀνθρωποφάγος αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ κάθεται ἀπέναντί σου. Εἶνε ἡ ἐξαδέλφη μου Μάριον !...

Μὴ φαντασθῆτε ὅμως ὅτι ὁ Στάνλ Σμὶθ ἦταν κανένας διάσημος γόης. Ὄχι, τὸ μόνο ἐλάττωμά του ἦταν ὅτι τοῦ ἄρεσε νὰ εἶνε τρυφερὸς μὲ τὶς γυναῖκες.

—Ἡ γυναῖκα, ἡ ὄμορφη γυναῖκα ! ἔλεγε συχνὰ στὴ συντροφιά του, εἶνε τὸ στόλισμα τοῦ σαλονιοῦ, τῆς συγκεντρώσεως, τοῦ χορευτικοῦ κέντρου, τοῦ δημοσίου θεάματος. Φαντασθῆτε, παραδείγματος χάριν, μιὰ συγκέντρωσι χωρὶς γυναῖκα. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ εἶνε τὸ πιὸ πένθιμο καὶ τὸ πιὸ βλιβερὸ θέαμα...

—Σωστά, πολὺ σωστά, ἐπεβεβαίωνε, κοινωνῶντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα. Εἶνε στιγμὲς ποὺ κ' αὐτὴ ἀκόμη ἡ γυναῖκα μου μοῦ φαίνεται ἀξιολάτρευτη...

—Πότε ; ρωτοῦσε, πειράζοντάς τον, ἕνας ἄλλος. Μήπως ὅταν γυρίζῃς ἀπὸ κανένα γλέντι μας ;

—Μὴ μοῦ θυμίζῃς αὐτὴ τὴν τραγικὴ ὥρα ! ἀναφωνοῦσε ὁ σύζυγος. Ἡ γυναῖκα μου θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ταῦρο μὲ τὴ γροθιά της.

—Καὶ ζῆς ἀκόμη ;

—Ναί, μὰ δυὸ φορὲς μ' ἔχουν πάει στὸ νοσοκομεῖο !...

Ὁ μίστερ Σμὶθ νευρίαζε, θύμωνε, καὶ τέλος ξεσποῦσε :

—Ὄχι, κύριοί μου, ἔχετε μεγάλο λάθος ! Ἡ γυναῖκα...

—....εἶνε τὸ στόλισμα τοῦ σαλονιοῦ, τῆς συγκεντρώσεως, τοῦ χορευτικοῦ κέντρου, τοῦ ἀπαντοῦσαν ὅλοι μαζύ, ξεσπῶντας σ' ἀκράτητα γέλια.

Καὶ ὁ Στάνλ ἀναγκαζόταν νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του, ν' ἀφήσῃ τὶς διαμαρτυρίες καὶ νὰ δεχθῆ ἀγογγύστως τὶς εἰρωνεῖες τῶν φίλων του. Ἔτσι αὐτὸς ὁ ἄτυχος ἄνθρωπος κατάντησε νὰ μὴν βλέπῃ οὔτε μιὰ ὥρα ἡσυχίας. Ὅταν ἦταν μόνος του σκεφτόταν τὸν καινούργιο ἔρωτά του κ' ὅταν βρισκόταν στὴν παρέα μαρτυροῦσε ἀπὸ τὰ πεῖραγματά τους. Φαντασθῆτε ὅμως τὸ παγηγύρι ποὺ ἔγινε, ὅταν ὁ Στάνλ δήλωσε ἐπισήμως στοὺς φίλους του ὅτι βοῆκε τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης.

—Γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶπε σοβαρὰ στοὺς φίλους του, πρέπει ν' ἀγαπᾶ συγχρόνως δυὸ γυναῖκες. Ἔτσι ἡ σκέψεις του κ' ἡ τρυφερότις του θὰ μοιράζωνται κ' ἐνῶ θ' ἀγαπᾶσαι, δὲν θὰ στενοχωριέται.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνουμε, τοῦ εἶπαν. Ἐξήγησέ μας το καλύτερα.

—Μὰ εἶνε πολὺ ἁπλό. Ἕνας ἄνδρας, ὅταν ἀγαπάει, συγκεντρώνει τὶς σκέψεις του καὶ τὰ αἰσθήματά σου σ' ἕνα μόνο πρόσωπο. Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ βασανίζεται, νὰ ὑποφέρῃ, νὰ χάνῃ τὸν ὕπνο του καὶ νὰ γίνεται δυστυχισμένος. Ἂν ὅμως ἔχῃ δυὸ φίλες, τὰ πράγματα πειὰ εἶνε πολὺ διαφορετικά. Παύει ἡ λατρεία τοῦ «μοναδικοῦ» προσώπου κ' ὁ ἔρως μεταβάλλεται σὲ μιὰ τρυφερὴ φιλία, ποὺ ἀσφαλῶς εἶνε προτιμότερη. Δίνω τὸ ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τὸ ἐφαρμόσω, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ κοθμερινὸ μαρτύριό μου.

—Ὥστε στ' ἀλήθεια ὑποφέρεις, καϋμένε Στάνλ ; τὸν ρωτοῦσαν κοροϊδευτικά.

Ὁ Σμὶθ ἀναγκαζόταν πάλι νὰ σοβαρευθῆ καὶ νὰ συνέλθῃ. Ἀλλοίμονο !... Κανεὶς δὲν ἤξερε πόσα βράδυα εἶχε μείνει ἄγρυπνος καὶ ποσοφορὲς δὲν σκέφθηκε ὅτι ἐπιτέλους εἶχε βρῆ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀνειμπόρευταν. Μὰ δὲν ἀργοῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ σκέψις του κ' ἡ ἀγωνία του πηγαίναν χαμένες. Δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη ἡ ὥρα του νὰ ἐρωτευθῆ πραγματικά. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὶς περαστικὲς γυναῖκες καὶ γιὰ τὰ ὄμορφα κορίτσια μὲ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τὰ ἀροσιερὰ χείλη. Μ' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀποφάσισε ν' ἀγαπήσῃ δυὸ γυναῖκες, ἔμπλεξε τόσο ἄσχημα μὲ μιά, ὥστε σήμερα ὁ ἄτυχος Στάνλ βρίσκεται κλεισμένος στὸ ψυχιατρεῖο. Ἀκοῦστε αὐτὴ τὴν τραγικὴ περιπετειά του :

Ὁ Στάνλ εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὶς ξανθὲς γυναῖκες. Αὐτὸ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τὸν γοήτευε. Στὸ δρόμο, ὅταν συναντοῦσε μιὰ τέτοια γυναῖκα, τὴν κυττοῦσε τόσο ἐπίμονα, ὥστε ἐκείνη κοκκίνιζε ἀπὸ τὴ ἀνησυχοχώρια της. Ἔτσι ἄρχιζε πάντα κάθε εἰδύλλιό του. Θὰ μποροῦσε κιὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ ἐπαμένῃ, νὰ γίνῃ ἡ σκιὰ μιᾶς γυναίκας, μέχρις ὅτου νὰ τὴν γνωρίσῃ. Εἶχε ἄλλωστε ὅλα τὰ προσόντα νὰ ἀρέσῃ. Τὸ μόνο ἐλάττωμά του ὅμως ἦταν ὅτι εἶχε καρδιά. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ.

—Στάνλ, τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του, γιατί ἀπογοητεύεσαι τόσο γρήγορα ἀπὸ τὶς γυναῖκες ;

—Γιατί ὅλες τους σκέφτονται τὰ ἴδια πράγματα, ἔχουν τὰ ἴδια σχέδια καὶ θυμώνουν πάντα μόλις καταλάβουν ὅτι δὲν ἔχουν δίκιο. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν τρίτη συνέντευξι, ἀρχίζουν νὰ γίνωνται ἀνυπόφορες.

Κι' ὁ ἄτυχος Στάνλ βυθιζόταν πάλι στὶς μυστικὲς σκέψεις του. Δίκιο μως, ἐδὲν εἶχε ἀκόμη καταλάβει ὅτι γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦταν ἀξιολάτρευτες ἡ γυναῖκες. Γιατί, πρὶν ἀκόμη κανεὶς τὶς γνωρίσῃ, καὶ γ' ἀπογοητευθῆ, φροντίζουν νὰ βροῦν κάποιον ἄλλον καὶ νὰ φύγουν μαζύ του.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, στὸ μέγαρο ἑνὸς φίλου του, ὁ Στάνλ ἔκανε τὴν πιὸ μοιραία συνάντησι τῆς ζωῆς του. Γνώρισε ἕνα ντρέξενθο κορίτσι, ὄμορφο, χαριτωμένο κι' ὑπερβολικὰ ἐξυπνο. Ὁ Ντούγκλας Γκόντερ, ὁ φίλος του, τὸν συνέστησε στὴν Ἔστυ Κόρτνερ μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ὁ φίλος μου Στάνλ Σμὶθ, πρωταθλητὴς τοῦ ράγκμπυ.

Ἡ μὶς Κόρτνερ τοῦ ἔσφιξε μὲ δύναμη τὸ χέρι καὶ μὲ τόση ἀλικρίνεια, ὥστε ὁ Στάνλ ἔνιωσε μιὰ κρυφὴ χαρὰ μέσα στὴν καρδιά του. Αὐτὸ ἦταν ! Ὁ Στάνλ ἦταν πάλι ἐρωτευμένος ! Ὅλη τὴν ὥρα ἔμεινε κοντά της, συζητοῦσε καὶ χόρευε μαζύ της καὶ τέλος τὴν παρέσυρε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ γιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του. Ἀπογοήτευσις... Ἡ μὶς Κόρτνερ ἐέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο καὶ τὸν παρεκάλεσε :

—Ἐλᾶτε, μὴ θέλετε νὰ χαλάσετε τὴ φιλία μας μ' αὐτὰ τὰ τόσο κοινὰ λόγια. Διμγνήθτε καλύτερα κανένα θρίαμβο σας στὸ ράγκμπυ.

Ὁ Στάνλ καταρίωταν τὴν ἄρα ποὺ ἔγινε πρωταθλητὴς αὐτοῦ τοῦ σπόρ. Ὡστόσο ἐκατανόησε τὴν περιέργειά της, τῆς διηγήθηκε τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες συναντήσεις του καὶ κατόπιν τὴν ἄρησε νὰ φύγῃ ἀπογοητευμένος. Ἀλλοίμονο ! Ἡ μὶς Ἔστυ ἦταν τὸ πιὸ θετικὸ καὶ τὸ πιὸ σοβαρὸ κορίτσι ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ ζωή του. Ἦταν μιὰ ἰδιοκτῆτις ἑστιάτορας καὶ μιὰ ὑπέροχη φίλη.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἡ συντροφιὰ τὸν ρώτησε γιὰ τὶς καινούργιες κατακτήσεις του, ὁ Στάνλ ἀπέφυγε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν μὶς Κόρτνερ. Νόμιζε ἐπὶ ἀπὸ τὴν προσβάλη, ἂν τὴν ἔβαζε κ' αὐτὴν μαζὺ μ' ὅλες τὶς ἐπιπλαιες νέες ποὺ εἶχε γνωρίσει.

Ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ καὶ στὶς μάγισσες...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 703)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

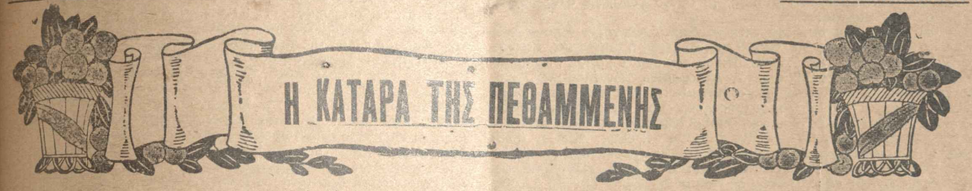

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὦ, ἦταν μιὰ τρομερὰ ὁμάς, οἱ τέσσερες αὐτοὶ ἀποφασισμένοι ἀπατρίδαι!... Οἱ ἄλλοι συνωμόται τοὺς κύτταζαν ὄχι μόνον μὲ θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ μὲ κρυφὴ χαρά : Ὁ Ρισελιὲ ἔνοιωθαν ὅλοι τους—ἦταν καταδικασμένος... Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ!

Ἐνθουσιασμένος ὁ βασιλόπαις Γάστων τοῦ Ἀνζού, σηκώθηκε κ' ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Ἀνναΐδος, φωνάζοντας:

—Ὁ Ρισελιὲ δὲν γλυτώνει πειά!... Ὅλα κανονίσθηκαν!

Δὲν τόλμησε θέβαια νὰ προσθέσῃ:

—Χωρὶς καθόλου ἐγὼ νὰ κινδυνέψω!

Ὅλοι ἔμως ἐνοιωσαν τὴν μυστικὴ κι' ἄνανδρη αὐτὴ σκέψι του. Κι' ὅσοι ἀπ' τοὺς παρόντας ἦσαν ἄνδρες σωστοί, κύτταξαν μὲ ἀηδία τὸν βασιλόπαιδα καὶ σκέφθηκαν:

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ μᾶς προδώσῃ καμμιὰ μέρα, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κεφάλι του!...

Ἐντωμεταξύ, ἡ βασίλισσα Ἄννα ἡ Αὐστριακή, σηκώθηκε ἀπ' τὴ παράμερη θέσι της. Βάδισε ἴσα στὴν Ἀνναΐδα, τῆς ἔσφιξε θλιβερὰ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε μὲ ἄπειρη ἐκτίμησι:

—Ἂν δὲν ἤμουν ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι «Ἔσεἰς» !

Ἔπασε ὕστερα τὸ κεφάλι τῆς κατασυγκινημένης Ἀνναΐδος στὰ χέρια της καὶ σκύβοντας τὴ φίλησε μὲ ἀγάπη στὰ δυὸ μάγουλά της.

Οἱ συνωμόται ἀνατρίχιασαν ἀπὸ συγκίνησι κι' αὐτοὶ καὶ ξέσπασαν σὲ βροντώδεις ἐπευφημίες. Σιγὰ-σιγὰ κατόπιν, ἡ παραγή ἔπαψε. Ἡ βασίλισσα γύρισε στὴ θέσι της καὶ κατέβασε πάλι τὸ πέπλο ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της. Ἡ Ἀνναΐς, μαζὺ μὲ τοὺς τέσσερες ἱππότες της ἔφυγαν ἀπ' τὴ συγκέντρωσι. Ἤθελαν μὲ αὐτὸ νὰ δείξουν, ὅτι ὅσα μυστικὰ θὰ λεγόντουσαν ἐκεῖ κατόπιν τοὺς ἦσαν ἀδιάφορα, ἐφόσον εἶχε κανονισθῆ τὸ πιὸ τρομερὸ σηματοδότης συνωμοσίας· Ὁ φόνος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ρισελιέ...

Ἡ λεπτότις αὐτὴ τῆς Ἀνναΐδος καὶ τῶν ἀπαδῶν της, προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ τῶν ἄλλων. Πλὴν ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, ψιθύρισε ἐπιδοκιμαστικά:

—Καλύτερα ποὺ ἔφυγε ἡ δεσποινὶς ντὲ Λεσπάρ!... Εἶνε τόσο ἀγνή, ὥστε ἡ συνείδησίς της θὰ ἐπαιριαστοῦσε ἂν ἔμενε ἐδῶ κι ἀκούγε τὰ ὅσα πρόκειται νὰ πούμε!

Καὶ πραγματικὰ ἐπακολούθησε ὕστερα μιὰ τέτοια συνδιάλεξη σχετικὴ μὲ τὶς ὑπόλοιπες λεπτομέρειες τοῦ συνωμοτικοῦ σχεδίου—ὥστε μόνον ὅσοι ξέρουν τὴν ἀπανθρωπία καὶ τὴ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, θὰ μπορέσουν νὰ τὴν πιστέψουν!

Δηλαδὴ συνέθησαν τὰ ἑξῆς:

Μόλις ἀποχώρησε ἡ Ἀνναΐς κ' οἱ ἄλλοι τέσσερες ἱππότες της, οἱ συνωμότες ἄρχισαν νὰ συσκέπτωνται, τί θὰ ἐπακολουθοῦσε ὕστερα ἀπ' τὸν φόνο τοῦ καρδιναλίου. Καὶ ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, πιὸ τολμηρή, ἀλλὰ καὶ πιὸ κυνικὴ στὰ σχέδιά της, πρότεινε:

—Τώρα ποὺ κανονίστηκε ἡ τύχη τοῦ καρδιναλίου, εἶνε ἡ στιγμὴ ν' ἀποφασίσουμε καὶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀρχηγοῦ μας!.. Τὸν ἐκλαμπροτάτου πρίγκηπος Γάστωνος ντ' Ἀνζού, δηλαδή!

—Περὶ τῆς τύχης μου; διέκοψε ὁ Γάστων, ἀνήσυχος.

—Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε! τόνισε πάλι ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, μὲ φωνὴ καθαρὴ καὶ τολμηρή. Εἴστε δεκαοχτὼ ἐτῶν!... Ἐπομένως, εἴστε σὲ ἡλικία γάμου!... Κι' αὐτὸ ἐνδιαφέρει ὁλόκληρους τοὺς εὐπατρίδας τῆς Γαλλίας!...

—Βεβαιότατα! παραδέχτηκε κ' ἡ πριγκήπισσα Κονδέ, ρίχνοντας τουφερὰ βλέμματα πρὸς τὴν βασιλόπαιδα Γάστωνα ντ' Ἀνζού.

Ὁ στοατάρχης Ντορνάνο, λάτρης τυφλὸς τῆς πριγκηπίσσης, ἐπλησίασε τότε γεμᾶτος ἀπὸ ζήλεια. Ἐπίσης ὁ Σαλαί κι' ὁ Μοντμορανσί, λάτραι τῆς δουκίσσης ντὲ Σεβρέζ, τὴν πλησίασαν κι' αὐτοὶ μὲ ζήλεια. Μονάχα ὁ Καῖσαρ τῆς Βανδώμης, ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Βουρβόνων, ὁ Μοντμορανσὶ—Μπουτεβίλ κι' ὁ Μπεφόρ, ἔμειναν γαλήνιοι. Χαμογελοῦσαν ὅμως εἰρωνικά, βλέποντας τὴ δούκισσα Σεβρὲζ καὶ τὴ πριγκήπισσα Κονδὲ νὰ ἐποφθαλμιοῦν τὸν Γάστωνα, ὁ ὁποῖος θὰ γινόταν βασιλεύς, φιλοδοξῶντας ἤδη ἡ καθεμιὰ νὰ τὸν νυμφευθῆ γιὰ νὰ βάλῃ στὸ κεφάλι της τὸ βασιλικὸ στέμμα τῆς Γαλλίας!...

Καὶ τί θὰ ἀπογινόντουσαν τότε, Θεέ μου, οἱ παρόντες ἐκεῖ θαυμασταὶ καὶ λάτραι, τῶν δυὸ αὐτῶν φιλοδόξων γυναικῶν;

Αὐτὸ ἰδίως σκεπτόταν, ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Βουρβόνων καὶ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελό του γινόταν ἐντονώτερο!

Ὡστόσο, ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ στερέωσε στὸ ὡραιο ξανθὸ κεφάλι της τὸν δαντελλένιο πέπλο της, γέλασε μ' ἕνα κρυστάλλινο γέλιο κι' ἐξακολούθησε:

—Ἡ Μαρία ντὲ Μονπανσιέ, τὴν ὁποία θέλει νὰ σᾶς δώσῃ γιὰ σύζυγο ὁ καρδινάλιος, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς Γαλλίας!...

Τὰ λόγια αὐτά, ἀντήχησαν σὰν κεραυνὸς μέσα στὴν ἀθουσα. Θύελλα τρόμου πέρασε ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν συνωμοτῶν. Μονάχα ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ δὲν χλώμιασε.

Κι' ὁ βασιλόπαις Γάστων τοῦ Ἀνζού, ὁ ἀδελφὸς τοῦ νῦν βασιλέως Λουδοβίκου 13ου, καὶ ὑποψήφιος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας—μόλις θὰ ἐπετύγχανε ἡ συνωμοσία—τραύλισε σὰν νὰ τὸν ἄγγιξε ὁ θάνατος:

—Καὶ πῶς θὰ μπορέσω νὰ παρελκύσω τὴν ὑπόθεσι τοῦ γάμου μου μὲ τὴν Μονπανσιέ;... Πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὴν ἀναβάλλω διαρκῶς, ὡστόσο νὰ συντρίψουμε τὸν καρδινάλιο καὶ ἀνεβῶ ἐγὼ στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας;

Ἀ!, ὰ λεγόντουσαν τρομερὰ πράγματα λοιπόν, στὴ συγκέντρωσι αὐτή!... Ὁ Τραγκαβέλ, κρυμμένος πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα, ἀνατρίχιαζε. Ἦταν ἀπαίσιος, ἄμεσος ὁ κίνδυνος γιὰ τοὺς τολμηροὺς ἐκείνους συνωμότας. Ἐξάπαντος θὰ πέφτε ἀμείλιχτα τὸ κεφάλι τους, κομμένο ἀπ' τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου καὶ μόνο νὰ τοὺς ὑπωψιαζόταν λίγο ὁ τρομερὸς Ρισελιέ!... Κ' ἡ Ἀνναΐς;... Ἡ ἀγαπημένη του Ἀνναΐς;... Μήπως δὲν διέτρεχε κι' αὐτὴ τὸν ἴδιο κίνδυνο, μιὰ ποὺ εἶχε συνδεθεῖ ἔτσι καὶ τὴ δική της τύχη, μὲ τὴν τύχη τῶν συνωμοτῶν ἐκείνων;

—Ποιός λοιπὸν θὰ τὴ σώσῃ ἀπ' τὸ σκοτεινὸ ἄφραθρο τοῦ χαμοῦ της, ἂν ὄχι ἐγώ, μουρμούριζε ὁ ἀτυχὸς Τραγκαβέλ διαρκῶς σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα τοῦ παγωμένου μετώπου του.

Ἐντωμεταξύ, ὁ Γάστων τοῦ Ἀνζοῦ εἶχε καθίσει πάλι στὴν πολυθρόνα του, λαχανιασμένος, θαυμασμένος προκαταβολικὰ ἀπ' τὴ λάμψι τοῦ βασιλικοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖο θὰ τοποθετοῦσαν—σύμφωνα ὅλοι οἱ συνωμότες ἐκεῖνοι, στὸ κεφάλι του.

Στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς του σκέψεως, ὀρθωνόταν τώρα τὸ ζήτημα τῆς ἀδελφοκτονίας!... Ναί, θὰ σκότωνε στὴν ἀνάγκη αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὸν βασιλέα ἀδελφό του, γιὰ νὰ τοῦ ἁρπάξῃ τὸ στέμμα ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸ φορέσῃ στὸ δικό του!

Μὰ ἐνῶ ὁ Γάστων ἦταν τόσο συγχισμένος, κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνωμότες ἦσαν ἀκόμη τρομαγμένοι ἀπ' τὸ μεγάλο σόκ, ἐξαιτίας τοῦ ὁποίου ἡ καθαρή, ἡ ἀτάραχη φωνὴ τῆς θηριώδους ὅσο καὶ θελκτικῆς δουκίσσης ντὲ Σεβρέζ, ἀκουστῆκε καὶ πάλι:

—Ἐκλαμπρότατε δοῦξ ντ' Ἀνζοῦ κι' ἐσεῖς, κύριοι, ἀκοῦστε με: Ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲ ἐπιδιώκει ἕναν σκοπό, τὸν ὁποῖο ὁλοι μας γνωρίζομε... Ἐπιδιώκει νὰ γίνῃ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς Γαλλίας, ἐπιδιώκει τὴν παντοδυναμία μαζὺ μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθά της... Δηλαδή, μαζὺ μὲ τὸν πολυτελέστατο βίο, μὲ τὰ μυθώδη πλούτη, μὲ τὶς ὑπέρτατες τιμές... Θέλει νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας μας, χωρὶς ὅμως τὸν τίτλο καὶ τὸ στέμμα τοῦ βασιλέως... Καὶ ὅσο περνάει ὁ καιρός, τόσο καὶ τὸ κατορθώνει: Σὲ λίγο, κύριοι, ὁ καρδινάλιος θὰ εἶνε ὁ δίχως στέμμα ἀπολυταρχικὸς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς μας Λουδοβίκος 13ος θὰ εἶνε ἕνα σκιερὸ φάσμα, μιὰ σκιὰ βασιλέως, ἕνα κουρελιασμένο παιχνιδάκι στὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ καρδιναλίου-πρωθυπουργοῦ του!...

Σταμάτησε λίγα λεπτὰ ἡ δούκισσα Μαρία ντὲ Σεβρέζ. Κύτταξε γύρω της γιὰ νὰ δῆ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων της. Κ' εἶδε στὶς λαχανιασμένες ἀναπνοὲς τῶν ἄλλων συνωμοτῶν, στὰ ὠ-

χρὰ πρόσωπά των καὶ στὰ φλογερὰ βλέμματά των, ὅλη τὴν ἀνανάκλασι τοῦ λυσσαλέου μίσους, τὸ ὁποῖο φώλιαζε στὶς ψυχὲς ἐναντίον τοῦ Ρισελιέ!

– Καὶ ξέρετε, κύριοι, ποιὰ εἶνε τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιεῖ γι' αὐτὸ τὸ τερατῶδες σχέδιό του; ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα, ἱκανοποιημένη. Εἶνε τὰ ἴδια ἐκεῖνα ὅπλα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποίησαν κάποτε ὁ Λουδοβίκος 11ος κ' ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴ δική τους παντοδυναμία!... Καὶ εἶνε τὰ ἴδια ἐκεῖνα ὅπλα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν πάντοτε, ὅσοι ὀνειρεύονται νὰ ὑποδουλώσουν τὸν λαὸ καὶ νὰ τὸν τυραννήσουν ὕστερα!... Εἶνε δηλαδὴ τὰ ἑξῆς: Χάδια, ὑποσχέσεις, δωροδοκίες καὶ τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε» προπαντός!.. Ναί, ὁ καταχθόνιος καρδινάλιος λέει στὸ λαό: «Βοήθησέ με νὰ ἐξοντώσω τοὺς εὐπατρίδας, οἱ ὁποῖοι σὲ τυραννοῦν»!... Στοὺς εὐπατρίδες λέει: «Βοηθῆστε με νὰ συγκρατήσω στὰ δεσμά του καὶ στὴν ὑποδούλωσί του τὸν λαό, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον σας»!... Καὶ στὸν βασιλέα λέει: «Βοήθησέ με νὰ ἀποκεφαλίζω τοὺς εὐπατρίδας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γίνει τυραννοῦσοι καὶ περιορίζουν ἔτσι τὴν ἀπόλυτη βασιλικὴ ἐξουσία σου, καὶ δόσε μου συγχρόνως τὰ μέσα νὰ φιμώσω τὸ στόμα τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος σὲ νομίζει ὑπεύθυνο τῆς δυστυχίας του καὶ σὲ καταριέται»!... Αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὴ πραγματικότης, κύριοι... Καὶ γι' αὐτὸ στενάζομε ὅλοι ἀπ' τὴν τυραννία τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ βασοφόρου καὶ γι' αὐτὸ βογγοῦμε κάτω ἀπ' τὴ φτέρνα τῆς στρατιᾶς τῶν κατασκόπων του!

—Ὁ Ρισελιὲ εἶνε καταδικασμένος! φώναξαν ὅλοι ἀγανακτισμένοι, ἐπιδοκιμάζοντας ἔξω τὰ λόγια τῆς δουκίσσης.

—Ἐξακολουθῶ, κύριοι! ξαναπῆρε ἡ δούκισσα. Συγκεφαλαιώνω μὲ δυὸ φράσεις τὸ σχέδιο τοῦ Ρισελιέ: Πρῶτα, θέλει νὰ συντρίψῃ τὴ δύναμι τῶν ἰσχυροτέρων εὐπατριδῶν, οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ τοῦ φέρουν ἐμπόδια στοὺς σκοπούς του... Ἔπειτα, θέλει νὰ ἐπιβληθῇ στὸν Λουδοβίκο 13ο, στὸν δύστροπο αὐτὸν καὶ ζηλότυπο καὶ βραδύγλωσσο καὶ σκυθρωπὸ καὶ φιλάσθενον βασιλέα μας!.. Ἔτσι, θὰ τὸν ἀναγκάζῃ νὰ ὑπογράφῃ τυφλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βασιλικὰ διατάγματα, τὰ ὁποῖα θὰ κάνουν τὸν καρδινάλιο πάμπλουτο καὶ νὰ ἐγκρίνῃ τὶς θανατικὲς καταδίκες τῶν εὐπατριδῶν, ἡ ὁποῖες θὰ τὸν ἀπαλλάσσουν σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του!... Ἐδῶ ὅμως, τοῦ παρουσιάζεται ἕνα ἐμπόδιο καὶ τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ εἶνε μιὰ γυναῖκα!

Ἐδῶ, ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ σταμάτησε νὰ μιλάῃ, γύρισε ποὸς τὴ βασίλισσα Ἄννα τὴν Αὐστριακὴ κ' ὑποκλίθηκε βαθειά. Ἤθελε μὲ αὐτὸ νὰ δείξῃ στοὺς συνωμότες, ὅτι ἡ βασίλισσα ἦταν αὐτὴ ἡ «γυναικεῖα ἐμπόδιο» στοὺς σκοποὺς τοῦ καρδιναλίου. Κατόπιν ἐξακολούθησε:

—Ὁ Ρισελιὲ λοιπόν, θέλει νὰ καταστρέψῃ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ὄχι μόνον γιὰ τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον!.. Ποὸς τὸ παρόν, θέλει νὰ καταστρέψῃ τὴ γυναῖκα αὐτή, τὴ μεγαλειοτάτη βασίλισσά μας, κατακτῶντας τὴν καρδιά της!... Τῆς ἔχει ἐκδηλώσει μὲ τρόπο τὸν ἀνόσιο ἔρωτά του, πολλὲς φορὲς ὡς τώρα... Κι' ἐπειδὴ ἡ ἐνάρετη βασίλισσά μας δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποκύψῃ στοὺς ἀνόσους σκοποὺς του, ἔσπειρε τὴ ραδιουργία ἐναντίον της, ὁ καταχθόνιος αὐτὸς ἄνθρωπος: Τὴ συκοφάντησε κατάλληλα, ὅτι ἡ βασίλισσα εἶνε στεῖρα καὶ δὲν δίδει διάδοχο στὸ θρόνο!.... Ἐνῶ ἔξουσιε ὅλοι καλά, ὅτι ὁ ἀγαπημένος βασιλεύς μας εἶνε ὁ ὑπαίτιος τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ κακοῦ!

"Ἑνας λυμοὺς ἀναστάτωσε τὴν "Ἄννα Αὐστριακὴ καὶ παρ' ὅλη τὴν ὑπερηφάνειά της, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ βακρύσῃ ἀπ' τὸν πόνο της. Ἡ δούκισσα τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἄπειρης συμπαθείας. Ἔνιωσε στοὺς ἀγανακτισμένους εὐπατρίδες νὰ σιωπήσουν κι' ἐξακολούθησε:

—Γιὰ τὸ παρόν, ἐπέτυχε ὁ μογθηρὸς βασοφόρος τοὺς σκοποὺς του: Ἔστρεψε τὴν ὀργὴ τοῦ ἀνικάνου καὶ νευροσπάστου βασιλέως ἐναντίον τῆς ἀθῶας κι' ἀγεύθυνης βασιλίσσης μας!... Κι' ἔτσι τώρα, ἡ "Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ βρίσκεται σχεδὸν ὑπὸ δυομένεια. εἶνε ἐντελῶς ἀνίσχυρη στὴν αὐλὴ καὶ κανένα ἐμπόδιο δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ φέρῃ ἐναντίον τῶν ὑπούλων σχεδίων τοῦ καοδιναλίου!... Μὰ ὁ Ρισελιὲ προβλέπει καὶ γιὰ τὸ μέλλον: "Αν αὔριο πεθάνῃ ὁ φιλάσθενος βασιλεύς;... Τί θ' ἀπογίνῃ τότε ὁ ἀγαπημένος τῆς Γαλλίας—ἐπεῖνος ποὺ θὰ ἀνέβῃ στὸ θρόνο ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζοῦ, μιὰ ποὺ δὲν ὑπάρχει διάδοχος!... (Ἐδῶ, ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζοῦ σκίαστρε κι' ὥρθωσε ὑπερήφανα τὸ κορμί του)... Μὰ ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζοῦ εἶνε θερμὸς φίλος τῆς περιφρονημένης ὡς τώρα βασιλίσσης!... Θὰ συμμαχήσουν λοιπὸν οἱ δυὸ τους καὶ θὰ μὲ συντρίψουν!... Καὶ θὰ τοὺς εἶνε εὐκολο αὐτό, ἐφόσον δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἄβουλος βασιλεύς, ἀπ' τὸν ὁποῖο ν' ἀντλῶ τὴ δύναμί μου ὅπως τὴν ἀντλοῦσα ὡς τώρα!»... Αὐτὰ λοιπὸν σκέφτηκε ὁ καρδινάλιος, κύριοι... Καὶ προσπαθεῖ ἀπὸ τώρα νὰ φροντίζῃ καὶ γιὰ τὸ μέλλον, χωρίζοντας ἀπὸ τώρα τὸν ἐκλαμπρότατο δοῦκα τοῦ Ἀνζοῦ ἀπ' τὴ βασίλισσά μας!... Καὶ ξέρετε πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ;

Οἱ συνωμότες, ξαναμμένοι ἀπ' τὴν περιέργειά τους, κύτταξαν κατάμματα τὴ θελκτικὴ δούκισσα. Ἐκείνη τοὺς ἄφησε λίγη ὥρα, θέλοντας νὰ κεντρίσῃ περισσότερο τὴν ἔξαψί τους κ' ὕστερα τόνισε καθαρὰ κι' ἀργὰ τὶς ἀκόλουθες φράσεις:

—Θὰ τὸ κατορθώσῃ, φροντίζοντας νὰ παντρέψῃ ἀπὸ τώρα τὸν δοῦκα τοῦ Ἀνζοῦ, τὸν μέλλοντα βασιλέα μας, μὲ τὴ Μαρία ντὲ Μονπανσιέ, ἡ ὁποία εἶνε ἕνα ἀχρεῖο καρδιναλικὸ δημιούργημα!... Ἡσυχία, παρακαλῶ, κύριοι!

Οἱ ἀγανακτισμένοι εὐπατρίδαι συγκρατήθηκαν καὶ πάλι. Ἡ δούκισσα ἦταν χλωμὴ τώρα, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ προφέρῃ. Ὡστόσο, βρῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία της, τίναξε τὸ γρανιτεύτικο κεφάλι της καὶ προσηλώνοντας ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ σημασία στὸν κόμητα ντὲ Σαλαί, ξαναπῆε:

—Κινδυνεύομε, κύριοι, ἂν ἐξαναγκαστῆ ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζοῦ νὰ παντρευτῆ τὴ Μονπανσιέ! Σκεφθῆτε τὴν μιὰ στιγμὴ βασίλισσά μας αὐτὴ τὴ μεγάλη γυναῖκα!... Ἐνῶ, ἂν προλάβῃ ἐντωμεταξὺ ν' ἀπεθάνῃ ὁ φιλάσθενος βασιλεύς μας—

Ὁ κόμης ντὲ Σαλαί, κατάχλωμος, συγκλονίστηκε. Ἔνιωσε τὸν ὑπαινιγμὸ τῆς λαοπειθοῦς τῆς του δουκίσσης: Ἐπροτρόζοταν ὁ ἴδιος «νὰ πεθάνῃ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας!

Ἡ δούκισσα διπλασίασε τὴν φλογερότητα τοῦ βλέμματός της πρὸς τὸν Σαλαί. Κύτταξε ὕστερα λοξὰ τὸν παιγνιγμὸ τῆς λαοπειθοῦς Κονδὲ—τὴν ἀντίζηλό της αὐτὴ στὸ στέμμα τῆς Γαλλίας—καὶ εἶπε μὲ κακεντρέχεια στὴ φωνή της:

—"Αν λοιπὸν προλάβῃ ὁ βασιλεὺς νὰ πεθάνῃ κι' ἂν βρεθῆ δεσμευτῆ μὲ τὴν Μονπανσιέ ὁ μέλλων βασιλεύς μας, τότε... τότε θὰ γίνῃ, κύριοι, ἕνας ἄβολος γάμος!... Θὰ γίνῃ ἕνας γάμος βασιλικός, ὁ ὁποῖος θὰ βλάψῃ στὴ Γαλλία ἕνα βασιλικὸ ἀντάξιό της (ἐδῶ, ὁ δοῦξ τοῦ Ἀνζοῦ ὑποκλίθηκε εὐγενικὰ—ἀντάς) καὶ μιὰ βασίλισσα ἀντάξία μας κι' ἀντάξία τῆς Γαλλίας γιὰ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴ μεγαλοπρέπειά της καὶ γιὰ τὴ μεγαλοπρέπειά της καὶ γιὰ τὴ γενικὴ ἀγωνία...

Σταμάτησε ἡ δούκισσα. Ἀνάμεσα στὴ γενικὴ ἀγωνία... Ὁλοι κρεμόντουσαν ἀπ' τὰ χείλη της, περίεργοι νὰ δοῦν ποιὰ θὰ ὠνόμαζε ὡς μέλλουσα βασίλισσά τους: Τὸν ἑαυτό της;... Τὴν πριγκήπισσα Κονδέ;... Ποιά;... Ποιά;...

Ἡ δούκισσα οηκώθηκε ὀρθή. Οὔτε τὸν ἑαυτό της δυὸς ὀνόμασε, οὔτε τὴν πριγκήπισσα Κονδὲ κύτταξε!... Μονάχα, πρὸς λύονντας τὸ μάτι της στὴν πεπλοφόρο καὶ ἀλύγιστη ἀν' ἀνάμεσά μου βασίλισσα Ἄννα, ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ κι' ἔξαφνα λούθησε:

—...Κτὶ γιὰ τὴ σπανία ἀρετή της, ὡς συζύγου κι' ὡς γυναίκας!... Εἶνε ἡ...

Ἐπρόκειτο νὰ ὀνομάσῃ τώρα, ὡς μέλλουσα βασίλισσά τους τὴν ἤδη βασίλισσά των "Ἄννα τὴν Αὐστριακή!... Κι' ὅλοι τὴ βάλαν καταλάβει... Κι' ὅλοι ἔτρεχαν νὰ γονατίσουν τώρα μπροστὰ στὴν σπανία πραγματικῶς ἐκείνη γυναῖκα, θέλοντας νὰ τῆς ἐκδηλώσουν ἔτσι τὴν ἀφοσίωσί τους καὶ τὴν πίστι τους...

Μὰ ξαφνικὰ, στάθηκαν ὅλοι ἔντρομοι, κατάπληκτοι... Κ' ἔτσι ποιος ὑπῆρχε μέσα στὸ μέγαρο!... Καὶ φυσικὰ κάτι τοῦ ἔγινε ἀκούσει ὅλες τὶς συζητήσεις τους!... Ναί, ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος εἶχε ἀκουστῆ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πλαϊνὲς αἴθουσες... Ἔπειτα μουρμουρητά... ἔπειτα βογγητά... καὶ τέλος μιὰ δυνατὴ κραυγὴ εἶχε ἀντηχήσει, μιὰ φράσις:

—Τοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνη κι' ἔτσι δὲν θὰ τὸν πιάσης!...

Οἱ συνωμόται φρύαξαν.

Τί συνέβαινε, λοιπόν; Ποιὸς εἶχε ξεστομίσει τόσο θρυμματικὴ τὴ μυστηριώδη φράσι;... Καὶ ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἀφισκόντουσαν τόσο κοντὰ στοὺς συνωμότες, ὥστε νὰ ἀκοῦσουν ὅσα τρομαχτικὰ εἶχαν λεχθῆ ἐκεῖ;...

Νοιώθοντας ἀπὸ τώρα κομμένο τὸ κεφάλι τους ἀπ' τὸν ἥλιο, οἱ τρομαγμένοι συνωμότες, ἔβγαλαν ἀμέσως τὰ σπαθιά τους κι' ὁρμησαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ θορύβου: Ὁ ἄμεσος φόνος τῶν ἀδιακρίτων αὐτῶν ἦταν ἡ μόνη ἐγγύησις γιὰ τὴ σωτηρία τῆς δικῆς των ζωῆς!...

. . . . . .

Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε ἀμέσως, τί εἶχε συμβῆ:

Ἡ στέγη τοῦ μεγάρου ντὲ Γκὶζ, σκέπαζε τὴ βραδυὰ ἐκείνη τὴν τραγῳδία καὶ τὴν κωμῳδία μαζύ. Στὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» πλανιόταν ὁ θάνατος. Ἡ Ἀνναῖς σχεδίαζε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ρισελιὲ σὲ μονομαχία, ὁ Σαλαὶ ἐπιφορτιζόταν νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο, ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως δοῦξ τοῦ Ἀνζοῦ ἀνακηρυσσόταν βασιλεύς, παίρνοντας γιὰ γυναῖκα του τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἄννα τὴν Αὐστριακή!... Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ αἱματηρὰ σχέδια τῶν συνωμοτῶν, τὰ συνώδευσε τὸ φάσμα τοῦ θημίου, τοῦ ὁποίου τὸ μοιραῖο τσεκοῦρι πλανιόταν ἤδη ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν τολμηρῶν αὐτῶν εὐπατριδῶν!

Αὐτὴ ἦταν ἡ τραγῳδία...

Εἴκοσι θήματα ὅμως πιὸ πέρα, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πλαϊνὲς αἴθουσες, διαδραματιζόταν ἡ κωμῳδία. Καὶ κύρια πρόσωπά της ἦσαν ὁ Κοριναὶν κι' ὁ Ρασκάς!

Ὁ Τραγκαβὲλ τοὺς εἶχε ἀφήσει σὲ μιὰ ἀπόμερη αἴθουσα ἀόπλους, παίρνοντας τὸ σπαθὶ τοῦ Ρασκάς καὶ τὸ στιλέτο τοῦ Κοριναὶν. Τοὺς εἶχε ἀπειλήσει μὲ θάνατο, ἂν τὸ κουνοῦσαν ἕστω κι' ἕνα θῆμα ἀπὸ κεῖ.

Στὴν ἀρχὴ ἔμειναν φρόνιμοι οἱ δυὸ κατάσκοποι. Προσπάθησαν ν' ἀκούσουν κάτι, ἀλλὰ γρήγορα ἀπελπίστηκαν: "Ἦταν μακρυὰ ἡ αἴθουσα τῶν συνωμοτῶν καὶ μονάχα ἕνας ἀόριστος ψίθυρος ἔφτανε ὡς ἐκεῖ ποὺ βρισκόντουσαν αὐτοί.

Τέλος, χασμουρήθηκαν. Κοντοστάθηκαν στὸ πάτωμα πλάι-πλάι κι' ἄρχισαν νὰ τὰ λένε ἀναμεταξύ τους, γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα τους:

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ἀτυχοι φανήκαμε ἀπόψε! ἔλεγε μουρμουριστὰ ὁ Ρασκάς. Ξέφυγε μέσα ἀπ' τὰ χέρια μας αὐτὸς ὁ Τραγκαβέλ!... Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς διορθώσῃ κιόλας!

—Πραγματικὰ φανήκαμε ἄτυχοι! ἐπιβεβαίωνε ὁ Κοριναὶν. Τόσα καὶ τόσα φαγητὰ τρωσκόντουσαν στὸ τραπέζι κι' ὅλα τόσα κρασιὰ πρώτης δυνάμεως!... Δὲν ἀργοῦσαν λίγο ἀκόμη νὰ ρθοῦν, ἐκεῖνοι κεῖ μέσα οἱ κακορροίζικοι;

—Ναί, δὲν ἀργοῦσαν λίγο ἀκόμη; στέναξε ὁ Ρασκάς.

—Σὰν τί νὰ λένε ἄραγε; ρωτοῦσε ὁ Κοριναὶν.

—Ἀχ, μονάχα ἐκεῖνοι κι' ὁ Τραγκαβὲλ τὸ ξέρουν! στέναξε ὁ Ρασκάς.

Κ' οἱ δυὸ μαζὺ κατόπιν, πρόσθεταν:

—Φαντάσου τί ἀμοιβὲς θὰ μᾶς ἔδινε ὁ καρδινάλιος, ἂν τοῦ ἀποκαλύπταμε μὲ τὸ «νῖ» καὶ μὲ τὸ «σῖγμα», τὰ ὅσα φλυαροῦν ἐκεῖνοι ἐκεῖ μέσα!...

—Ὑπάρχει ἕνας τρόπος! εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι ὁ Κοριναὶν.

—Ποιός; ρώτησε λαχταρισμένος ὁ Ρασκάς.

Ὁ Κοριναὶν δίστασε νὰ τὸ πῆ ἀμέσως. Βυθίστηκαν ἀρκετὴ ὥρα σὲ σκέψεις. Ἀπ' τὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» ἐντωμεταξύ, ὁ ψίθυρος δυνάμωνε. Τὰ λόγια, ἡ φράσεις δὲν ἀκουγόντουσαν, μὰ ὁ τόνος τῶν κραυγῶν ἔδειχνε ἔξαψι: Σοβαρώτατα πράγματα θὰ λεγόντουσαν ἐξάπαντος, ἐκεῖ!

—Τί νὰ λένε, ἄραγε; εἶπε πάλιν κλαψιάρικα ὁ Ρασκάς.

—Ἀχ, ὁ Τραγκαβὲλ κι' ἐκεῖνοι τὸ ξέρουν! ἀποκρίθηκε θλιβερὰ ὁ Κοριναὶν, βαγκάνοντας ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα τὶς κοκκαλιάρικες γροθιές του.

—Γιὰ σκέψου!... ψιθύρισε ὁ Ρασκάς. Χρυσοῦς θὰ μᾶς ἔκανε ὁ καρδινάλιος, ἂν τοῦ λέγαμε τὰ ὅσα λένε ἐκεῖνοι ἐκεῖ μέσα!..

—Ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ τὰ μάθουμε! εἶπε γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Κοριναὶν, σκεπτικός.

—Ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος; ξαναρώτησε μὲ διπλασία λαχτάρα ὁ Ρασκάς.

—Νά!... Ὁ Ταγκαβέλ!..

Ξαφνικὰ στάθηκαν ὅλοι ἔντρομοι καὶ κατάπληκτοι....

—Τί, θὰ μᾶς τὰ πῆ λές, ἂν τὸν ρωτήσουμε; ξεφώνησε κάποιος ἀπρόσεχτα ὁ Ρασκάς.

—Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶσαι ἠλίθιος; τὸν μάλλωσε τότε πνιχτὰ ὁ Κοριναὶν. Καὶ φταίω ἐγώ, ποῦδωσα τὸ ὄνομά σου σ' ἕνα γουροῦνι;... Μίλα σιγώτερα λοιπόν, καὶ πρὸ παντὸς μὴ λές φλακεῖες!...

Ὁ Ρασκὰς στὴ σαρκαστικὴ αὐτὴ ὑπόμνησι τοῦ καπουκίνου, κατακοκκίνισε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φρύαξε ἀπ' τὸ πείσμα του. Ὡστόσο, συγκρατήθηκε καὶ ρώτησε:

—Ἀμ' τότε;... Τί θέλεις νὰ πῆς, ἀναφέροντας τὸν Τραγκαβέλ;

—Ἀπλούστατα, τὸ ἑξῆς: Θὰ συρθοῦμε ἀθόρυβα ὡς ἐκεῖ στὴν κουρτίνα του, θὰ ὁρμήσουμε ἀπάνω του, θὰ τοῦ βουλώσουμε τὸ στόμα, θὰ τοῦ μπήξουμε ἀμέσως τὸ ἴδιο του τὸ μαχαῖρι στὸ λαρύγγι του καὶ θὰ καθήσουμε ἐμεῖς στὴ θέσι του!... Ἔτσι, θ' ἀκούσουμε ὅλα ὅσα λένε ἐκεῖνοι οἱ ἄλλοι καὶ θὰ τὰ δώσουμε «χαρτὶ καὶ καλαμάρι» στὸν καρδινάλιο!...

Ὁ φθόνος γιὰ τὴ σοφὴ αὐτὴ ἰδέα τοῦ Κοριναὶν διπλασίασε τὸ πεῖσμα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ρασκάς. Καὶ τὸ πεῖσμα αὐτὸ ἐναντίον τοῦ μισητοῦ ἀντιζήλου του, προκάλεσε καὶ θύελλα ἀντιδράσεως μέσα του. Μούγκρισε λοιπὸν ἀπερίσκεπτα:

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ πειράξῃς τὸν Τραγκαβέλ!...

—Σκασμός, γιατὶ θὰ σκοτώσω κι' ἐσέναν κι' ἐκεῖνον! οὔρλιαξε πνιχτὰ ὁ Κοριναὶν, ὑψώνοντας τὴν κοκκαλιάρικη γροθιά του. Ποῦ βρίσκεσαι, μωρέ, καὶ φωνάζεις ἔτσι;... Θὰ μᾶς ἀκούσουν!..

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! ξεφώνισε ξετρελλαμένος ὁ Ρασκάς. Πρόσεξε ἐσὺ μονάχα, νὰ μὴν ἀγγίξῃς τὸν Τραγκαβέλ!... Τοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνη κι' ἔτσι δὲν θὰ τὸν πιάσης!...

Τελείωσε!... Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Τὰ οὐρλιάσματα αὐτὰ τοῦ Ρασκὰς πρόδωσαν στοὺς συνωμότας τὴν παρουσία καὶ ἀδιακρίτων ξένων, μέσα στὸ μέγαρο ντὲ Γκὶζ. Μουγκρητὰ ὀργῆς καὶ θόρυβος καὶ κλαγγὲς σπαθιῶν ἀκούστηκαν τότε ἀπ' τὴν «τιμητικὴ αἴθουσα».

Οἱ δυὸ κατάσκοποι, ἀκούγοντας τὸ πανδαιμόνιο ποὺ προκάλεσε ἡ ἀφροσύνη των, ἤρθαν στὰ «σύγκαλά» τους. Ἔνοιωσαν τί κίνδυνος τρομερὸς τοὺς ἀπειλοῦσε καὶ κατατρόμαξαν. Ἀρπάχτηκαν λοιπὸν χέρι μὲ χέρι—σύμμαχοι τώρα μπρὸς στὸν κοινὸ κίνδυνο—κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν μέσα στὶς σκοτεινὲς αἴθουσες, σὰν νυχτοπούλια.

Κάθας ἔτρεχαν ἔτσι ἄσκοπα κι' ἔξαλλοι ἀπ' τὴν τρομάρα, βρέθηκαν στὴν «τιμητικὴ αἴθουσα» ἀκριβῶς. Ἦταν ἄδεια ὅμως ἡ αἴθουσα αὐτή, τώρα, γιατὶ ὅλοι οἱ συνωμότες—γυναῖκες κι' ἄνδρες—εἶχαν ὁρμήσει ἔξω. Τυφλωμένοι ἀπ' τὰ φῶτα τῆς αἴθούσης αὐτῆς οἱ δυὸ κατάσκοποι, σαστισμένοι κι' ἀκούγοντας κραυγὲς καὶ βλάστημιες στὴν πλαϊνὴ αἴθουσα ποὺ ἦταν κρυμμένος ὁ Τραγκαβέλ, χώθηκαν ἀμέσως κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο τραπέζι, γύρω στὸ ὁποῖο καθόντουσαν πολλοὶ συνωμόται!... Ἦταν καλὸ τὸ καταφύγιό τους αὐτό, γιατὶ τὸ δελούδινο τραπεζομάντηλο, τὸ ὁποῖο σκέπαζε αὐτὸ τὸ τραπέζι, ἦταν πολὺ μακρὺ, φερνόταν σχεδὸν στὸν τάπητα τοῦ πατώματος καὶ τοὺς ἔκρυβε θαυμάσια...

Ἐντωμεταξύ, στὴν πλαϊνὴ αἴθουσα συνέβαιναν τὰ ἑξῆς δραματικά: Ὅταν ἄκουσαν τὸ θόρυβο καὶ τὴ φράσι ἐκείνη τοῦ Ρασκὰς οἱ συνωμόται, εἶδαμε ὅτι τράβηξαν τὰ σπαθιά τους κι' ὥρμησαν ἔξω. Ἄνοιγαν μὲ προσοχὴ τὶς πόρτες. Ἐτσιοὶ γιὰ κάθε ἀπρόσοπτο. Ἀναγκαστικὰ διάβηκαν ἔτσι κι' ἀπ' τὴν αἴθουσα στὴν ὁποία ἦταν κρυμμένος ὁ Τραγκαβέλ.

Προπορευόταν ὁ Μοντμορανσὶ—Μπουτεβίλ, κρατῶντας ἕνα κερὶ στὸ χέρι καὶ τὸ σπαθὶ του στὸ ἄλλο, ἐπειδὴ ἔτυχε αὐτὸς νὰ κάθεται πλησιέστερα στὴν πόρτα τῆς αἴθούσης αὐτῆς. Πολὺς μαθητὴς τῆς Ὁπλομαχητικῆς Ἀκαδημίας τῶν «Καλῶν Παιδιῶν» ὁ κόμης ντὲ Μοντμορανσὶ, ἔμεινε κατάπληκτος μόλις ἀντίκρυσε—φωτισμένον καλὰ ἀπ' τὸ κερὶ πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα του—τὸν Τραγκαβέλ. Καὶ σταματῶντας ἀπότομα, ξεφώνισε:

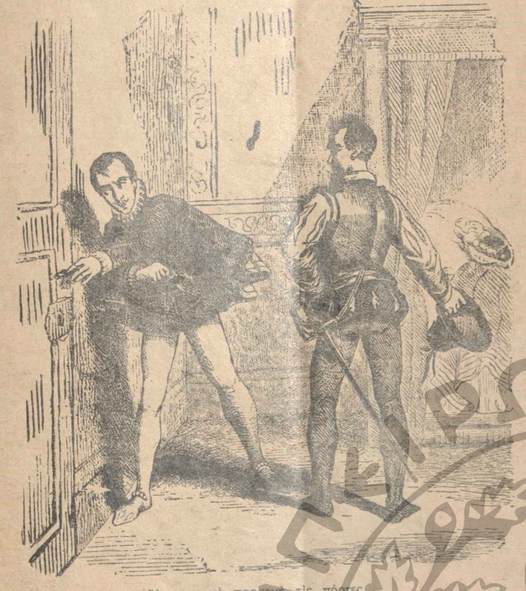

Ἄνοιγαν μὲ προσοχὴ τὶς πόρτες

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΞΑΝΘΗ ΓΟΗΣΣΑ ΤΗΣ ΜΠΡΕΣΤΗΣ

Το άδοξο τέλος των μυστικών πρακτόρων. Πότε άρχίζουν ν' άπετυχαίνουν στην καρριέρα τους. Το παράδειγμα της Μάτα Χάρι, της Άννας Μαρίας Λέσσερ και της Μάρθας Ρισσέρ. Η άφιξη μιάς Γερμανίδες κατασκόπου στη ναυτική βάση της Μπρέστης. Η εύθυμη ζωή της με τούς άξιωματικούς του ναυτικού. Το εἰδύλλιο της Λυδίας Ὄσβαλντ με τον σημαιοφόρο Μωρίς ντέ Φορσεβίλ. Ἕνα μυστηριώδες γράμμα. Η τραγικές συνέπειες ἑνός εὐτυχισμένου γάμου, κλπ.

Αἰ, αὐτὴ εἶνε ἡ τραγικὴ ἀλήθεια: Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου, οἱ λωποδύτες κι' οἱ κατάσκοποι δὲν πρέπει νὰ ἔχουν καρδιά. Ὁ ἔρωτας παραλύει τὴ δραστηριότητά τους, σταματάει τὸ μυαλό τους καὶ τοὺς κάνει νὰ προδίδονται, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν στοὺς ἀστυνομικούς. Ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα μεγάλων ἀπατεώνων, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὸ παιγνίδι, γιατὶ ἔκαναν τὴν ἀνησία νὰ πιστέψουν στὰ τουφερὰ λόγια μιᾶς γυναίκας.

Ἀλλὰ καὶ διάσημες λωποδύτριες εἶχαν τὸ ἴδιο ἄτυχο τέλος, ἐξ αἰτίας τοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Στὴ μυστικὴ ὑπηρεσία ἀναφέρονται μάλιστα ἕνα σωρὸ τέτοιες ἱστορίες. Ἡ Μάτα Χάρι, ἡ περίφημη Ἄννα Μαρία Λέσσερ, ἡ «φράου» Μάρθα Ρισσὲρ κι' ἕνα πλῆθος ἄλλων τρομερῶν κατασκόπων εἶχαν ἄδοξο καὶ τραγικὸ τέλος, γιατὶ χάρισαν τὴν καρδιά τους σ' ἕναν ἄνδρα. Ἡ Μάτα Χάρι ἔπεσε νεκρὴ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος. Ἡ Ἄννα Μαρία Λέσσερ, ἡ πασίγνωστη «φρουλάϊν», Ντόκτορ, ἡ ὁποία εἶχε ἀγαπήσει παράφορα ἕναν Ἕλληνα, βρίσκεται σήμερα κλεισμένη σ' ἕνα ψυχιατρεῖο κι' ἡ Μάρθα Ρισσὲρ, ἡ «γυναῖκα-τίγρις», κρεμάσθηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Σαὶν-Λαζάρ, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὸ χωρισμό της ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της

Κι' ἡ τραγωδίες τῶν κατασκόπων ἐξακολουθοῦν νὰ συγκινοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα τὴν κοινὴ γνώμη, μὲ τὶς δραματικὲς λεπτομέρειές τους. Μιὰ παρόμοια λοιπὸν ἱστορία ξετυλίχτηκε αὐτὲς τὶς μέρες στὴ ναυτικὴ βάσι τῆς Μπρέστης. Ἡ ἡρωΐδα της εἶνε ἡ πασίγνωστη γιὰ τὴν ὀμορφιά της Λυδία Ὄσβαλντ καὶ θῦμα ἕνας νέος καὶ πλούσιος σημαιοφόρος, ὁ κ. Μωρὶς ντὲ Φορσεβίλ. Ἰδοὺ πῶς ἀκριβῶς ἔχει αὐτὴ ἡ τελευταία ὑπόθεσις τῆς κατασκοπείας, ἡ ὁποία ἦταν μοιραῖο ν' ἀποτύχη, γιατὶ εἶχε ἀνακατευθῆ σ' αὐτὴν κι' ὁ φλογερὸς ἔρωτας:

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο «Κοντινεντάλ» μιὰ Ἑλβετὶς ἠμισιογράφος. Ἦταν τόσο ὄμορφη, τόσο ἔξυπνη καὶ τόσο πλούσια, ὥστε ὅλος ὁ καλὸς κόσμος τῆς Μπρέστης ἐπεδίωξε νὰ σχετισθῆ μαζύ της καὶ νὰ τὴν καλέση στὸ σπίτι του. Ἡ Λυδία Ὄσβαλντ δεχόταν μ' ἐνθουσιασμὸ αὐτὲς τὶς προσκλήσεις, λάμβανε μέρος σ' ὅλες τὶς δεξιώσεις καὶ στοὺς χοροὺς κι' ἦταν τὸ στόλισμα τῶν ἀριστοκρατικῶν σαλονιῶν τῆς πόλεως αὐτῆς τῆς Γαλλίας. Ἡ ὠμορφιά της ἦταν τόσο γοητευτική, ὥστε σκλάβωνε κυριολεκτικῶς τοὺς θαυμαστάς της. Ἡ χαριτωμένη δημοσιογράφος εἶχε θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά, ὑπέροχα μεγάλα κι' ἐκφραστικὰ μάτια κι' ἕνα πλαστικὸ κι' ἁρμονικὸ σῶμα, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζη σὰν θεά. Ὅλοι τὴν ἐλάτρευαν. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀφοσίωσίς τους, ὥστε κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ ἐξετάση ἀν πράγματι, ἦταν δημοσιογράφος καὶ τί εἶχε ἔρθει νὰ κάνη στὴ ναυτικὴ βάσι τῆς Μπρέστης. Οἱ πιὸ περίεργοι ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἡ ὠμορφη Λυδία εἶχε αὐτοτιτλοφορηθῆ δημοσιογράφος, γιὰ νὰ κάνη περισσότερη ἐντύπωσι στοὺς φίλους της. Κι' ἀλήθεια, κινοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς μιὰ τόσο ὄμορφη καὶ πλούσια γυναῖκα εἶχε καταπιασθῆ μ' αὐτὸ τὸ κουραστικὸ ἐπάγγελμα, τὸ γεμᾶτο ἐπεισόδια κι' ἱστορίες. Σ' ὅσους μάλιστα εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ τὴ ρωτήσουν, τοὺς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα μυστηριώδες χαμόγελο:

—Ἄ, δὲν ἔχετε καθόλου δίκηο. Ἡ δημοσιογραφία εἶνε τὸ πιὸ κατάλληλο ἐπάγγελμα γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει τὶς περιπέτειες. Μπορεῖ νὰ τρυπώση κανεὶς παντοῦ, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἐπικίνδυνα καταγώγια, χωρὶς νὰ κινδυνεύη ἡ ζωή του. Ἔχει ἕνα σωρὸ φίλους καὶ προπάντων διαρκῶς ἀλλάζει ἐντυπώσεις, εἶνε ἐλεύθερος σὰν τὸ πουλὶ καὶ ταξειδεύει ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, βλέποντας ἕνα σωρὸ ὄμορφα πράγματα. Καμμιὰ φορὰ ὅμως ἔχει καὶ τὶς σκληρές του ἀπογοητεύσεις. Γι' αὐτὸ οἱ δημοσιογράφοι, ὅπως κι' οἱ καλλιτέχνες, γεννιοῦνται, δὲν γίνονται. Ἕνας ρεπόρτερ δὲν ξέρει ποτὲ τί θὰ πῆ ἡ λέξις «ἀδύνατον». Ὅταν τοῦ ἀναθέσουν μιὰ ὑπόθεσι, πρέπει νὰ τὴν πετύχη μ' ὅλα τὰ μέσα καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἔρχονται μέρες ποὺ ἐξχνάει ἀκόμη καὶ νὰ φάη, καθὼς εἶνε ἀφωσιωμένος στὶς ἔρευνές του. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ προτιμοῦσα νὰ χάσω ὅλη τὴν περιουσία μου, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐπάγγελμά μου.

Ποτὲ ὅμως ἡ Λυδία Ὄσβαλντ δὲν ἀνέφερε τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἐργαζόταν, οὔτε κανεὶς θαυμαστής της εἶχε διαβάσει κανμιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνταπόκρισί της. Μὰ τί σημασία μποροῦσαν νὰ ἔχουν ὅλ' αὐτά; Ἡ Λυδία Ὄσβαλντ ἦταν μιὰ χαριτωμένη κι' ὠμορφη γυναῖκα ποὺ χόρευε θαυμάσια, φλερτάριζε ἀκόμη πολὺ καλὰ καὶ δὲν θύμωνε καθόλου ὅταν τῆς ἔκαναν οἱ φίλοι της τρυφερὲς ἐξομολογήσεις. Οἱ κάτοικοι τῆς Μπρέστης ἤξεραν τὸ ὑπέροχο αὐτοκίνητό της κι' οἱ ἀστυφύλακες ποτὲ δὲν τὴν ἐνοχλοῦσαν μὲ τὶς παρατηρήσεις τους.

Ἦταν μιὰ δημοσιογράφος. Κυκλοφοροῦσε ἐλεύθερα παντοῦ, χωρὶς νὰ κινῆ τὶς ὑποψίες καὶ χωρὶς κανεὶς ποτὲ νὰ τολμήση νὰ τῆς φέρη δυσκολίες. Κάθε ἑβδομάδα ἡ Λυδία Ὄσβαλντ παχυδρομοῦσε μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνταπόκρισι στὴν Ἐλβετία. Ἡ ὑπηρεσία παρακολουθήσεως τῶν ξένων, δυὸ-τρεῖς φορὲς εἶχε ἀνοίξει προσεχτικὰ αὐτοὺς τοὺς φακέλλους, γιὰ νὰ δῆ τί ἔγραφε αὐτὴ ἡ ξένη δημοσιογράφος γιὰ τὴν Μπρέστη. Δὲν βρῆκε ὅμως τίποτε τὸ ὕποπτο. Ἡ Λυδία Ὄσβαλντ περιέγραφε τὴ ζωή της σ' αὐτὴ τὴ ναυτικὴ βάσι τῆς Γαλλίας, μιλοῦσε γιὰ τὴ ναυτικὴ σχολὴ τῶν δοκίμων, γιὰ τὶς ὄμορφες γιορτές, γιὰ τὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ λιμανιοῦ, μὲ τόση χάρι, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ βεβαιώθηκαν ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν μιὰ καλὴ δημοσιογράφος καὶ τίποτε περισσότερο

Ἕνα πρᾶγμα μόνο δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν: Τὴν ἀδυναμία της νὰ σχετίζεται μ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ναυτικοῦ, ποὺ εἶχαν ἐμπιστευθῆ θέσεις. Ὁ διοικητὴς παραδείγματος χάριν τῆς Βάσεως τῶν ὑποβρυχίων ἦταν προσωπικὸς φίλος της, κοντὰ κι' οἱ κυβερνῆται τῶν ὑποβρυχίων. Ἐπίσης ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου καὶ τῶν ἀντιτορπιλλικῶν, ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένα στὸ ναύσταθμο τῆς Μπρέστης, ἦσαν οἱ εὐνοούμενοι θαυμασταί της. Ἔτσι ἡ Λυδία Ὄσβαλντ παρακολουθοῦσε τὶς περισσότερες μέρες της νὰ στὰ Γαλλικὰ πολεμικά, διασκεδάζοντας μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, ὅταν δὲν εἶχαν ὑπηρεσία

Κάθε βράδυ σχεδὸν ἡ Λυδία κ' οἱ φίλες της πήγαιναν σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πολεμικὰ γιὰ νὰ χορέψουν μὲ τοὺς ναυτικοὺς καὶ νὰ τοὺς κάνουν πολὺ εὐχάριστες τὶς ὧρες τῆς βάρδιας τους. Γιὰ τὴ Λυδία Ὄσβαλντ, τὰ Γαλλικὰ πολεμικὰ δὲν εἶχαν πειὰ κανένα μυστικὸ ποιήσεις τους, τὰ πάντα. Ἄλλωστε ἦταν στενὴ φίλη καὶ μ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, ἡ ὁποῖες εἶχαν τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε τὶς διεβίαζαν ὅλες τὶς συζητήσεις ποὺ ἔκαναν μὲ τοὺς συζύγους τους, χωρὶς νὰ φαντάζονται ὅτι ἡ Λυδία Ὄσβαλντ ἦταν μιὰ ἐπικίνδυνη κατάσκοπος

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἡ Ὄσβαλντ ἔκανε τὴ γνωριμία τοῦ σημαιοφόρου Μωρὶς ντὲ Φορσεβίλ. Αὐτὸς ὁ ὠμορφος ἀξιωματικὸς δὲν ἄργησε νὰ κατακτήση τὴν καρδιά της. Πρώτη φορὰ ἔνιωθε ἡ Λυδία ὅτι εἶχε ἀγαπήσει ἕναν ἄνδρα μ' ἕναν τόσο ἀληθινὸ καὶ φλογερὸ ἔρωτα. Μάταια προσπάθησε ν' ἀντισταθῆ στὸ αἴσθημά της. Καταλάβαινε ὅτι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ἐρευνοῦσε κ' ἔτι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀγαπᾶ τὴ Γαλλία, περισσότερο ἀπὸ τὴν χώρα, ἡ ὁποία τὴν εἶχε διορίσει μυστικὴ πράκτορα. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ στέλνη τὶς ἐνδιαφέρουσες ἀνταποκρίσεις της κι' ἀφωσιώθηκε στὴν ἀγάπη τοῦ ντὲ Φορσεβίλ. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔμεναν τώρα σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ «Κοντινεντάλ» κι' ὅλη τὴ μέρα νύριζαν μαζύ, κάνοντας εὐτυχισμένα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ παντρευθοῦν. Κατόπιν, ἡ Λυδία Ὄσβαλντ ἔγινε σὲ λίγο κυρία ντὲ Φορσεβίλ, κι' ὅλες ἡ ἐφημερίδες τῆς Μπρέστης μιλοῦσαν γι' αὐτὸν τὸν ταιριασμένο γάμο. Ὡς συμπλήρωσις τῆς εὐτυχίας τους, ἦρθε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο μωρό. Ἡ Λυδία ἔγινε μητέρα. Κι' ὅλος ὁ κόσμος πειὰ μακάριζε τὸ ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο. Ἦσαν νέοι, πλούσιοι κι' ἀγαπιόντουσαν ὅσο λίγοι ἐρωτευμένοι. Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους τοῦ Μωρὶς ντὲ Φορσεβίλ, αὐτοὶ τὸν μακάριζαν γιὰ τὴν τύχη, ποὺ εἶχε νὰ πάρη μιὰ τόσο ὄμορφη γυναῖκα.

Μιὰ μέρα ὅμως στὰ γραφεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῆς Μπρέστης ἔφτασε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, τὸ ὁποῖο ἀναστάτωσε τοὺς ἀστυνομικούς. Κάποιος «φίλος τῆς Γαλλίας» τοὺς ἔκανε γνωστὸ ὅτι ἡ Λυδία Ὄσβαλντ ἦταν Γερμανίδα κατάσκοπος καὶ τοὺς ἔδινε καὶ τὶς ἑξῆς πληροφορίες: Ἡ Λυδία Ὄσβαλντ, ὕστερα ἀπὸ τὶς σπουδές της στὸ Πανεπιστήμιο, προσελήφθη στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Βερολίνου κι' εἶχε δράσει στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική, παρουσιαζομένη μὲ διάφορες ἰδιότητες. Στὴ Γαλλία εἶχε πάει πρῶτα στὴν Τουλῶνα καὶ κατόπιν εἶχε ἔρθει στὴν Μπρέστη, ὅπου παρουσιαζόταν ὡς δημοσιογράφος. Μὰ ἡ ἀνταποκρίσεις της δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ μιὰ λεπτομερῆ περιγραφὴ τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς Γαλλίας καὶ τῶν νέων ἐφευρέσεων τοῦ ναυτικοῦ της. Ἦταν τόσο συγκεκριμένες αὐτὲς ἡ καταγγελίες, ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναστατώθηκαν. Πῆγαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο «Κοντινεντάλ», ἔκαναν ἔρευνα ὀτὶ διαμέρισμα τῆς κ. ντὲ Φορσεβίλ καὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι συνέλαβαν τὴν Γερμανίδα κατάσκοπο καὶ τὴν ὡδήγησαν στὴν ἀστυνομία.

Ἡ Λυδία Ὄσβαλντ δὲν ἀρνήθηκε τὴν ἐνοχή της:

—Ναί, τοὺς εἶπε, ἤμουν πράκτωρ τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γνώρισα τὸν ἄνδρα μου, ἀγάπησα τόσο τὴ Γαλλία, ὥστε ἔπαψα νὰ στέλνω τὶς πληροφορίες μου. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μου. Οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ μὲ πρόδωσαν, φοβούμενοι μήπως ἀποκαλύψω τὴν μυστικὴ ὀργάνωσί τους.

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πίστεψαν στὰ λόγια της Εἰν' ἄλλωστε τόσα λίγα τὰ παραδείγματα τῶν κατασκόπων ποὺ θυσιάζουν κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωή τους γιὰ τὸν ἔρωτα! Γι' αὐτὸ ἡ Λυδία Ὄσβαλντ κατηγορήθηκε ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας καὶ κλείσθηκε στὶς φυλακές. Ὅσο γιὰ τὸν σημαιοφόρο Μωρὶς ντὲ Φορσεβίλ, ὑπέβαλε ἀμέσως τὴν παραίτησί του κι' ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τοῦ ἄτυχου παιδιοῦ του, Στοὺς φίλους του δὲ ποὺ ἄρχιαν νὰ τὸν περιφρονοῦν γι' αὐτὴν τὴν τόσο λίγο ἀνδρικὴ στάσι του, δήλωσε μὲ δάκρυα:

—Ξέρω ὅτι ἕνας τίμιος ἀξιωματικὸς σὲ μιὰ τέτοια περίστασι θ' αὐτοκτονοῦσε. Δυστυχῶς γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ παρηγοριά. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω ἀπροστάτευτο στὸν κόσμο τὸ παιδί μου, ἕνα μωρό. Κανεὶς δὲν θὰ θελήση νὰ φροντίση γιὰ τὸ παιδί μιᾶς κατασκόπου. Ἂν σκοτωνόμουν, θἄκλειναν αὐτὸ τ' ἄθῶο πλάσμα σὲ κανένα βρεφοκομεῖο. Ὄχι, εἶμαι πατέρας καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ στερήσω τὸ παιδί μου ἀπὸ τὶς φροντίδες μου. Τὸ μαρτύριο μιᾶς ἀτιμώσεως, δὲν εἶνε μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ ἔγκλημα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ παιδί μου, ἔστω κι' ἂν ὅλος ὁ κόσμος μὲ περιφρονήση γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί μου.

Κι' ὁ Μωρὶς ντὲ Φορσεβίλ ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ του, ὑποφέροντας σκληρὰ ἀπὸ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε ἀγαπήσει μιὰ κατάσκοπο καὶ τῆς εἶχε δώσει τὸ τίμιο ὄνομα τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας του

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΛΠΥΚ

Ἡ Λυδία Ὄσβαλντ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὁ στρατηγὸς Μπασσομπιέρ, ρωτοῦσε κάποτε τὸν γενναῖο ὑπασπιστή του λοχαγὸ Στρὶκ πόσων χρόνων ἦταν.

—Μά... ἴσως καὶ σαράντα, ἴσως καὶ σαρανταπέντε, στρατηγέ μου.

—Τί λογαριασμὸς εἶνε αὐτός; εἶπε παραξενεμένος τότε ὁ Μπασσομπιέρ. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότης;

—Στρατηγέ μου, μετράω τὰ χρήματά μου, τὰ ἀσημικά μου, τὰ εἰσοδήματά μου κλπ., γιὰ νὰ μὴν τὰ χάσω!... Τὰ χρόνια μου ὅμως ὑπάρχει ποτὲ φόβος νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ ράχη μου;... ἀπάντησε ὁ Στρίκ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὁ ὑγιὴς στὸ κορμὶ καὶ στὸ μυαλὸ ἄνθρωπος, ὅσο χαμηλὰ καὶ νὰ πέση, ἔχει πάντα δυὸ πιστοὺς φίλους, ἕτοιμους νὰ τὸν σηκώσουν πάλι: τὰ δυό του χέρια...

***

Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Λύνομαι τὰ προβλήματα τῆς Αἰωνιότητος πολὺ εὐκολώτερα ἀπὸ τὶς μικροαπορίες τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(ΑΠ' ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ)

Παραβολή.

Βίλλυ. — Μάμπελ, ἂς παίξουμε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔα Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ Εὔα κι' ἐγὼ ὁ Ἀδάμ.

Μάμπελ. — Σύμφωνοι. Ἀσπόν;

Βίλλυ. — Νά: θὰ μὲ βάλης σὲ πειρασμὸ νὰ φάω τὸ μῆλο ποὺ κρατᾶς κι' ἐγὼ θὰ τὸ φάω!...

***

Ἀμίμητον.

Ἡ σύζυγος. — Ὅταν πεθάνης, Σίμπαινς, τί ἐπίγραμμα θέλεις νὰ σοῦ βάλουν στὴν πλάκα τοῦ τάφου σου;

Ὁ σύζυγος. — «Ἐπτέλους, μόνος!»

***

Τὸ ρολόγι τοῦ στομάχου.

Μιὰ οἰκογένεια Γερμανῶν χωρικῶν ἔκανε ὅλες τὶς προετοιμασίες της γιὰ νὰ μεταναστεύση στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Τὴν προηγούμενη ὅμως μέρα τῆς ἀναχωρήσεώς των, τὸ μεγαλείτερο παιδί, ὁ Χάνς, ὁ ὁποῖος ἦταν τρομερὸς φαγᾶς, ἔφερε ἀντιρρήσεις.

—Γιατί ἐσὺ δὲν θέλεις νἄρθης μαζύ μας στὴν Ἀμερική; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του.

—Ἐπειδὴ μοῦτε ὁ ἰδάσκαλος τοῦ χωριοῦ πῶς ὅταν ἐδῶ στὴ Γερμανία ἔχουμε 12 τὸ μεσημέρι, στὴν Ἀμερικὴ ἔχουν 4 τὸ πρωί

—Καὶ τί μ' αὐτό;

—Ἀπλούστατα: μοῦ εἶνε ἀνυπόφορο νὰ πάω σ' ἕνα μέρος....στὸ ὁποῖο νὰ περιμένω τόση ὥρα γιὰ νὰ γευματίσω!... ἀπάντησε ἀφελέστατα ὁ γυιός του.

***

Παρανόησις.

Ὁ ἄρρωστος. — Ὤχ, γιατρέ. Ὑποφέρω φρικτά! Κάνετέ με νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ γλυτώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο...

Ὁ γιατρός — Ἔννοια σας!... Αὐτὸ εἶνε δική μου!...δουλειά!...

***

Ἑτοιμότης.

Ὁ δάσκαλος ἑνὸς οἰκοτροφείου ἦταν μεροληπτικὸς ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ Τὸμ καὶ αὐστηρὸς στὸ μαθητὴ Τζόνυ. Ἕνα πρωί, οἱ δυὸ αὐτοὶ μαθηταὶ συνέβη ν' ἀργήσουν στὸ μάθημα κι' ὁ δάσκαλος τοὺς κάλεσε μπροστά του ν' ἀπολογηθοῦν.

—Γιατί, παιδιά μου, ἀργήσατε; Τὸ κουδοῦνι χτύπησε κι' ἔπρεπε νὰ τὸ ἀκούσετε.

—Συγγνώμην, τοῦ εἶπε ὁ προστατευόμενός του μαθητής, ὁ Τόμ. Ὠνειρεύόμουνα ὅτι ταξείδευα στὴν Καλιφόρνια καὶ γόμιζα ὅτι τὸ κουδοῦνι τοῦ σχολείου ποὺ χτυποῦσε ἦταν ἡ σφυρίχτρα τοῦ πλοίου, μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευα...

—Πολὺ καλά, ἔκανε ὁ δάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁπωσδήποτε ἀποφασισμένος νὰ τὸν σαγωνήση. Κι' ἐσύ, Τζόνυ; γύρισε καὶ εἶπε στὸν ἄλλο μαθητή. Τί ἔχεις νὰ πῆς, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆς;

—Ἐγώ, κύριε, εἶμαι σαστισμένο τὸ παιδάκι, ...περμένα νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ πλοῖο ὁ Τόμ, γιὰ νἀρθοῦμε παιδί!...

***

Ἕνας χρόνος Ἑβραῖος ψυχορραγοῦσε. Ὅλη του ἡ οἰκογένεια εἶχε συγκεντρωθῆ πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι του κι' ἄκουγε τὶς τελευταῖες του θεμπεσιές. Ἄξαφνα ὁ μεγαλείτερος γυιός του τὸν ρώτησε νὰ τοῦ πῆ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τοῦ χρωστοῦσαν χρήματα. Τότε ὁ πατέρας του, ἀνοίγοντ βρισκόταν στὸν ἐπιθανάτιο πόνο, τοῦ ἀπαρίθμησε μιὰ δωδεκάδα ὀλόκληρη ὀφειλετῶν του.

—Τώρα, πατερᾶ, εἶπε ὁ γυιός του, πές μου τὰ ὀνόματα κι' ἐκείνων στοὺς ὁποίους χρωστᾶς χρήματα.

—Δὲν εἶνε κἀ τόση βία, τοῦ ἀπάντησε μὲ σβησμένη φωνὴ ὁ Ἑβραῖος, κι'...ξεψύχησε!...

***

Ἡ ἐξήγησις.

Ἕνας μετανάστης, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ζητεῖ πληροφορίες γιὰ τὴ νέα, τὴν ἀποία ἀγαποῦσε ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια.

—Μπῆκε ἐνδιαφέρεται ἀκόμη γιὰ τὴν κόρη σας; ὁ Τόμ; ρωτᾶει τὴ μητέρα τῆς ἀγαπημένης του.

—Μά!... Τώρα πειά.... Δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου γι' αὐτή, ἀπαντᾶ ἡ μητέρα.

—Τί χαρά!... Δὲν θὰ τὰν ἤθελα βέβαια ἐκείνη καὶ θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀπογοητευθῆ.

—Δὲν μὲ κατα'ἀβατε: τὴν παντρεύτηκε!... τοῦ ἐξήγησε ἡ μητέρα τῆς νέας.

***

Τὸ προτιμότερο.

Ἐκείνος. — Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐπιβεβαιοποιήσης μιὰ πρότασι γάμου, εἶνε ἕνα φιλί. Ἐσὺ τί λές;

Ἐκείνη. — Δὲν συμφωνῶ διόλου μὲ τὴ γνώμη σου. Προτιμῶ ἕναν....κατά!...

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦσαν μέσα τους ἀπολύτως σύμφωνοι, μὲ τὴν τόσο κολακευτική — γιὰ τὴ Σουζὲτ — γνώμη τῆς μαρκησίας!

Ἦταν σωστὸ ἔμψυχο λουλούδι, ἡ κυρία Σουζὲτ ντὲ Νορβαζύ. Ἦταν ἀπάνω σ' ὅλη τὴν ἐκθαμβωτικὴ λάμψι τῆς πρώτης ὡριμότητος τῆς ἡλικίας της. Λιγάκι ὠχρή, φαινόταν πιὸ ὠχρὴ ἀκόμη ἀπ' τὴν ἀντίθεσι τοῦ ὁλόλευκου προσώπου της μὲ τὰ πλούσια κατάμαυρα μαλλιά της. Τὰ ὡραῖα γαλανὰ μάτια της ἦσαν δυὸ φάροι καλωσύνης καὶ γοητείας, στημένοι ἀπάνω σὲ λιγερὸ κι' ἁρμονικώτατο κορμί!

Πολλὲς κυρίες, μὲ τὴ λάμψι τοῦ φθόνου ἢ τῆς ζήλειας ἡ περισσότερες, ὅλες ὅμως μὲ ἔκφρασι κρυφοῦ, ἀσυγκρατήτου θαυμασμοῦ, ψιθύριζαν ἀναμεταξύ τους καὶ πίσω ἀπ' τὶς ἀεντάλιες τους:

—Κομψοτέχνημα, αὐτὴ ἡ κυρία ντὲ Νορβαζύ!

—Τί κουκλίτσα ποὺ εἶνε ἡ Σουζέτ!

—Καὶ πόσο νέα!... Ὡς τριάντα χρόνων!.. Ἀσφαλῶς λιγώτερο, μὰ περισσότερο ὄχι!...

Κ' ἦταν ἀσφαλῶς λιγώτερο, ἡ Σουζέτ. Ἦταν μόλις εἰκοσιενέα χρόνων. Μὰ τί σήμαιναν τὰ τυχὸν εἴκοσι ἢ εἰκοσιεννέα ἢ καὶ σαράντα ἀκόμη χρόνια της;... Ἡ Σουζὲτ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ δροσερότητα, ἀπὸ νεότητα, σὰν νὰ ἦταν παιδούλα!.. Κι' εὐωδαζε ἀπὸ ὑγεία καὶ ὁλοζώντανους χυμούς, σὰν ἕνα φρεσκότατο ἀνοιξιάτικο λουλούδι..

Μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα, ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τὴ Σουζέτ, μὲ ἄκρα ἐγκαρδιότητα. Ἔπειτα ἀπὸ λεπτότητα ἡ Σουζὲτ πλησίασε σ' ἕνα πλαϊνὸ σαλόνι καὶ παρακολούθησε—λίγα λεπτὰ—τὴν παράστασι λίγων ἐρασιτεχνῶν καλεσμένων, ἡ ὁποία ἐξίχσει μόλις ἔπαψε ὁ χορός. Οὔτε ὅμως εἶχε δεχτῆ νὰ χορέψη ἐντωμετὰ—παρ' ὅλο ποὺ τὴν προσκάλεσαν πολλοί—οὔτε τὴν παράστασι μποροῦσε νὰ παρακολουθήση ὡς τὸ τέλος! Ἦσαν καλεσμένο ἐπίσης καὶ στὸ χορὸ τῆς Σουηδικῆς Ποεσβείας, αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ.

Καὶ νὰ ποὺ ἐρχόταν τώρα ὁ κ. ντὲ Νορβαζύ, ἀναζητῶντας την, γιὰ νὰ τὴν πάρη καὶ νὰ φύγουν...

—Μὰ καθῆστε, φιλτάτη μου, ὡς τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος! Θερμοπαρακαλοῦσε ἡ μαρκησία, θλιμμένη. Μετὰ τὴν παράστασι, θὰ ἐπακολουθήση πάλι χορὸς ὡς τὸ πρωΐ!... Θὰ περάσουμε ὡραῖα!

Ἀκόμη δὲν ἤρθατε, καὶ νὰ ποὺ μᾶς φεύγετε κιόλας!

—Σᾶς εὐγνωμονῶ, μαρκησία, γιὰ τὴν καλωσύνη σας σὲ μᾶς! ἀποκρίθηκε ὁ Ἔδμος ἀντὶ τῆς συζύγου του, φιλῶντας τὸ χέρι τῆς μαρκησίας ἀβρά. Δυστυχῶς, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἀπὸ σοβαρωτάτους λόγους νὰ μὴ λείψω ἀπ' τὸν ἀποψινὸ χορὸ τῆς Σουηδικῆς Πρεσβείας!... Δὲν πιστεύω ὅμως νἄχετε καὶ παράπονο!... Βλέπετε, ὅτι παρ' ὅλη τὴν τρομερὴ ἀπασχόλησί μας, βρήκαμε καιρό, ἡ Σουζὲτ κι' ἐγώ, νὰ ρθοῦμε καὶ νὰ σᾶς ὑποβάλουμε τὰ σέβη μας!...

Ἀλλαξαν κι' ἄλλα λόγια ἀκόμη, ἀμοιβαῖας λεπτότητος κι' ἐγκαρδιότητος. Ἡ μαρκησία ἦταν διπλᾶ στενοχωρημένη : Πρῶτα, τῆς ἔφευγε ἡ Σουζέτ, γιὰ τὴν ὁποία αἰσθανόταν ἐλικρινῆ στοργή. Κ' ὕστερα, μὲ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ζεύγους ντὲ Νορβαζύ, ἔχαναν τά...σαλόνια της γρήγορα τὴν ἀνέλπιστη «ἀτραξιὸν» τῆς παρουσίας των ἐκεῖ!... Δὲν εἴπαμε, ὅτι ἦσαν περιζήητοι στὶς δεξιώσεις ὁ Ἔδμος κ' ἡ Σουζέτ;... Ἂς σκεφθοῦμε λοιπὸν τὴ θέσι τῆς καϋμένης τῆς μαρκησίας ὡς κοσμικῆς κυρίας κι' ὡς οἰκοδεσποίνης κι' ἂς δικαιολογήσουμε κι' ἂς συγχωρήσουμε αὐτὴ τὴν ματαιόδοξη ἀδυναμία της!...

Δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιμένη περισσότερο, ἡ μαρκησία. Ἡ λατρεία ἀλλὰ εὔγλωττη κι' ἐπίμονη σιωπὴ τοῦ Ἔδμου, τὴν ἐμπόδιζε.

Ἔτσι, τὸ ζεῦγος ντὲ Νορβαζὺ διέσχισε πάλι τὰ σαλόνια, ἀλλάζοντας φιλόφρονας χαιρετισμοὺς δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐνῶ τὰ ἴδια βλέμματα τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ τοὺς συνώδευαν ἕως τὸν ἀντιθάλαμο.

Τοὺς πρόπεμψαν ὡς ἐκεῖ, ἡ μαρκησία κι' ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐμπούρν, ἐπαναλαμβάνοντάς τους τὴν παράκλησι νὰ τοὺς βλέπουν πιὸ συχνά.

Ὁ Ἔδμος ἀπὸ στοργικὴ ἀβρότητα, δὲν ἄφησε τὸν χρυσοστόλιστο θαλαμηπόλο τῆς «γκανταρόμπας» νὰ περιποιηθῆ τὴ Σουζέτ. Πῆρε ὁ ἴδιος τὸ ἐπανωφόρι της καὶ τὄρριξε στοὺς γυμνοὺς της ὤμους μὲ τρυφερότητα νεονύμφου.

Στὴ Σουηδικὴ Πρεσβεία, ὅπου πῆγε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ ζεῦγος ντὲ Νορβαζύ, προκάλεσε ἐνθουσιασμό. Ὁ Ἔδμος εἶχε ὑπηρετήσει ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς Γαλλίας στὴ Στοκχόλμη κ' ἦταν πασίγνωστος στοὺς σουηδικοὺς διπλωματικοὺς κύκλους. Γι' αὐτό, ἡ καλλονὴ τῆς συζύγου του κολάκευε τὸν ἐγωϊσμὸ τῶν Σουηδῶν, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τὴ Σουζὲτ σὰν κάτι τὸ δικό τους, σὰν συμπατριώτισσά των σχεδόν.

Ἡ αἴθουσες τῆς πρεσβείας ἦσαν γεμᾶτες ἐκλεκτὸ κόσμο.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Σουζὲτ στὰ μεγαλοπρεπῆ σαλόνια τῆς Σουηδικῆς Πρεσβείας ὅλοι ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ πλέκουν ἀναμεταξύ τους ἐγκώμια ἐνθουσιαστικὰ γι' αὐτήν.

—Εἶνε ὑπέροχη ἡ κυρία ντὲ Νορβαζὺ στὰ σπόδ!... Στὴν πεντάτο τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης ἱππεύει τὸ πιὸ ἄγριο ἄλογο τῶν καλοεφοδιασμένων σταύλων της!

—Μὸ καὶ τὴ σκοποβολή, ἡ δεινότης της εἶνε ἀπαράμιλλη!.

Δὲν εἶχαν, τέλος, τὰ ἐγκώμια αὐτά. Κι' ἐξακολούθησαν, ἐπίσης ἐνθουσιαστικά, κι' ὅταν ἀκόμη ἔφυγε τὸ ζεῦγος σὲ λίγο.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά, γιὰ νὰ πᾶνε καὶ σὲ ἄλλες δεξιώσεις, στὶς ὁποῖες ἦσαν ἐπίσης καλεσμένοι γι' αὐτὸ τὸ βράδυ. Κατεβαίνοντας τὴ μενάλη μαρμάρινη σκάλα τῆς Πρεσβείας, ρώτησε τὴ Σουζὲτ ὁ Ἔδμος:

—Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε τώρα, ἀγαπημένη μου;

—Ἂς πᾶμε πειὰ στὸ σπίτι! μουρμούρισε ἐκείνη. Εἶνε πολὺ ἀργά!... Κι' ὁ κόσμος δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ εἴμασε διαρκῶς μαζί.

Τὴν κύτταξε μὲ βλέμμα λατρείας, ὁ Ἔδμος. Μπῆκαν στὸ ἀμάξι τους, τὸ ὁποῖο πλησίασε στὴν ἐξώπορτα, καλεσμένο ἀπ' τὸν θυρωρὸ τῆς Πρεσβείας.

Στὸ δρόμο δὲν μιλοῦσαν. Ἀνταλλάσσοντο μόνον τὸ ρυθμικὸ πολὺ βολητὸ τῶν ἀλόγων στὸ λιθόστρωτο. Περιωριζόντουσαν νὰ ἀγγίζουν μὲ ἀμοιβαῖα τρυφερότητα τὰ χέρια τους καὶ νὰ κυττάζονται βαθειὰ στὰ μάτια, μέσα στὸ μισόθαμπο τοῦ πολυτελοῦς ἀμαξιοῦ.

Ἔφτασαν ἐπιτέλους στὸ μέγαρό τους Γοργὴ ἡ Σουζέτ, ἀνέβηκε πρώτη τὶς σκάλες. Ἡ καμαριέρα τὴν περίμενε.

—Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, φίλη μου! τῆς ἀπε εὐγενικὰ ἡ Σουζέτ. Θὰ γδυθῶ μόνη μου.

Ἡ καμαριέρα ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε. Σουζὲτ δὲν στάθηκε σχεδὸν καθόλου στὴν κρεββατοκάμαρά της. Τράβηξε ἴσα στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Ἔδμου. Ἐκεῖνος δὲν εἶχε γδυθῆ ἀκόμη. Τὴν περίμενε. Ἡ καμαριέρα τοῦ λαχταροῦσε νὰ τὴν ξαναδῆ, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας μαζύ της.

Καὶ νὰ τὴν ποὺ ἦρθε, ἡ λατρευτὴ του Σουζέτ.. Τὸν δίψοῦσε κι' ἐκείνη!

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της τρυφερά, χαϊδευτικά, στὸν ὦμο του. Καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Μὲ βρῆκαν πολὺ ὡραία ἀπόψε, ἀγαπημένε μου!... Εἶσαι εὐχαριστημένος;... Εἶσαι ὑπερήφανος γιὰ μένα;.. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι εἶμαι ὥμορφη πραγματικά;... Ὦ, δὲν μ' ἀρέσει νὰ φαίνουμαι ὡραία γιὰ τοὺς ἄλλους!... Ὄχι!... Αὐτὸ ποὺ θέλω, εἶνε νὰ μὲ βρίσκης ἐσὺ ὡμορφη!.. Αὐτὸ ποὺ ποθῶ εἶνε νὰ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ!... Ἔ;... Μ' ἀγαπᾶς;... Μίλησέ μου, λοιπόν!... Πές μου!...

Ὁ Ἔδμος δὲν τῆς μιλοῦσε. Πόσο εὐτυχισμένος ἦταν, ἀκούγοντας τὴν ἁρμονικὴ φωνή της, τὰ χαδιάρικα κελαδήματά της, τὴν ἔκφρασι αὐτή, τὴν τόσο εὔγλωττη, τῆς ἀγάπης της!...

Τὴν ἀπομάκρυνε λίγο, γιὰ νὰ τὴν κυττάξη καλύτερα. Προσήλωσε ἀπάνω της τὸ βλέμμα του, βλέμμα ἀνέκφραστης λατρείας, βλέμμα ἀπειρης εὐτυχίας. Καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Ἐσὺ μονάχα ὑπάρχεις γιὰ μένα, μικρούλα μου Σουζέτ... Ὑπάρχουν ἴσως κι' ἄλλες γυναῖκες, ὥμορφες σὰν κι' ἐσένα!... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔρρω, δὲν βλέπω καμμιὰ ποὺ νὰ σὲ φθάνη!... Αὐτὸ ποὺ βλέπω, αὐτὸ ποὺ ἔρρω, εἶνε ὅτι εἶσαι μιὰ ὕπαρξις ἀγγελική, κι' ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχὴς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους... Κάποτε ὅμως, λυποῦμαι.. Σκέπτομαι ὅτι ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ σὲ ξανακέρδισα—ἐκεῖ κάτω στὴν κοιλάδα τοῦ Νέκαρ—πέρασαν ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ!.. Ὦ, δέκα χρόνια ὁλόκληρα, πέρασαν ἀπὸ τότε!.. Κι' ὅμως, εἶσαι πάντοτε νέα καὶ ὡραία ἐνῶ ἐγὼ ἄρχισα νὰ γερνάω!.. Δέκα χρόνια!... Ἀλλοίμονό μου, γλυκειά μου Σουζέτ, ἂν ἀρχίσης νὰ βλέπης ὅτι ἀσπρίζουν πειὰ τὰ μαλλιά μου κι' ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος πειὰ τῆς τόσης νεότητός σου καὶ τῆς τόσης ὥμορφιᾶς σου!

Ἡ Σουζὲτ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐτυχία. Στὰ τελευταῖα λόγια του, ὅμως σοβαρεύτηκε ἔπιασε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια της, τὸν κύτταξε μὲ ἄπειρη ἀγάπη καὶ τοῦ εἶπε ἐπιπληκτικά:

—Μὴ λὲς ἀνοησίες, ἀγαπημένε μου!... Εἶσαι πολὺ ὡραῖος, εἶσαι τόσο κομψός, εἶσαι τόσο ξεχωριστός ἀπὸ τοὺς ἄλλους!... Γιὰ μένα, θὰ εἶσαι πάντοτε ἔτσι καὶ θὰ σὲ λατρεύω αἰώνια!... Ὦ, ἀγάπα με κι' ἐσὺ ἄλλο τόσο, Ἔδμο μου!...

Ἔσκυψε ὕστερα καὶ φίλησε τρυφερὰ ἕνα μικρὸ σημάδι, ποὺ εἶχε στὸν κρόταφό του: Ἦταν τὸ σημάδι τῆς πληγῆς, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ἡ πρὸ δέκα χρόνων ἀπόπειρα τῆς αὐτοκτονίας του στὸ ξενοδοχεῖο ἐκεῖνο τῆς κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Νέκαρ!

Ναί, δέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Δέκα χρόνια ζωῆς εὐτυχισμένης ὅμως, μιᾶς εὐδαίμονος πειὰ ζωῆς καὶ γιὰ τοὺς δυό τους, κατὰ τὴν ὁποία δοκίμαζαν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ὑγείας, τῆς ὡμορφιᾶς, τῆς νεότητος, τοῦ πλούτου καὶ τῆς λαμπροτάτης κοινωνικῆς θέσεώς τους...

Κανένας εὐπατρίδης δὲν ἦταν εὐγενέστερης καταγωγῆς καὶ λαμπρότερης οἰκογενείας, ἀπ' τὸν Ἔδμο ντὲ Νορβαζύ. Κανένας φίλαθλος δὲν ἦταν ἀνώτερός του στὴν ἐπιδεξιότητα καὶ στὴ σωματική ρώμη. Εἶχε φήμη ἐπίσης ὡς γενναῖος καὶ ρψοκινδύνου ἄνδρός. Πάντα γινόταν λόγος γιὰ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα—ὅσο καὶ πολυθρύλητα—ταξείδια του στὴν Περσία καὶ στὶς Ἰνδίες, ὅπου εἶχε κυνηγήσει ἄγρια θηρία στὶς ζούγκλες κι' ὅπου εἶχε συνάψει λυσσώδεις συμπλοκὲς μὲ τοὺς ἀγρίους Ἰθαγενεῖς!

Μήπως κ' ἡ μεγάλη αὐτὴ οὐλὴ ποὺ εἶχε στὸ μέτωπό του—ἄλλο τόσο τὴ σημάδι τῆς οὐλῆς τοῦ κροτάφου του—δὲν ἦταν μιὰ ζωντανὴ ἀνάμνησις τῶν κινδυνωδεστάτων ἐκείνων περιπετειῶν του;

Ὅλες ἡ γυναῖκες ἐπίσης, αἰσθανόντουσαν συγκλονιστικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Τὶς μάγευαν, κοντὰ στὶς ἄλλες χάρες του, καὶ τὰ μεγάλα του μάτια, τὰ τόσο φοβερὰ καὶ σκοτεινά, ὅτα δοποία ἔλαμπε διαρκῶς ἡ κυριαρχικὴ θέλησί του κ' ἡ τρομερὴ ψυχική του δύναμις... Κι' ἂν δὲν εἶχε γίνει ἕνας ξακουσμένος καρδιοκατακτὴς γυναικείων καρδιῶν, τὸν ἐμπόδιζε σ' αὐτὸ ἡ φλογερή, ἡ ἄπειρη ἀγάπη τὴν ὁποία αἰσθανόταν γιὰ τὴ γυναῖκα του, γιὰ τὴ μικρούλα του Σουζέτ!...

Κ' ἐκείνη, ὅμως;... Ἡ Σουζέτ;.. Μήπως κι' ἐκείνη δὲν ἦταν ἡ ὡραιοτέρα κ' ἡ κομψότερα ἀπ' τὶς Παρισινὲς γυναῖκες;... Ἡ χάρι της κ' ἡ καλαισθησία της, εἶχαν ἀναγνωριστῆ γενικὰ ὡς ἀπαράμιλλες!...

Ἦταν σωστὸ ἔμψυχο λουλούδι ἡ Σουζέτ...

Γύρω των ἦταν ὁ θρίαμβος, λοιπόν. Ἀλλὰ τὴν πραγματική χαρά, τὴν ἀληθινή των εὐτυχία, τὴν χρωστοῦσαν στὸν ἑαυτόν τους. Ἡ κοσμικὲς ἐπιτυχίες εἶνε, βέβαια, ἕνα πολὺ εὐχάριστο πρᾶγμα. Ὅταν νοιώθει κανένας ὅτι τὸν ζηλεύουν οἱ ἄλλοι, πείθεται γιὰ τὴν ὑπεροχή του περισσότερο κι' αἰσθάνεται ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι γι' αὐτό. Ἀλλὰ ἡ πραγματική των εὐτυχία, ἡ ὁποία ἔφτασε τὸν ἑαυτό του, μιὰ ποὺ ἔχασε τὴν ἀγάπη τῆς μικρούλας του, ὥστε θέλησε ἀνδρικὰ κι' τίμια νὰ σβήση ἀπὸ τὴ ζωή, τὴ σκοτεινιασμένη ἐπίσης κι' ἀπ' τὸ ἐγκλημά του ἐκεῖνο!

Καὶ γι' αὐτὸ, πυροβόλησε ἴσα στὸν κρόταφό του κ' ἡ σφαῖρα χώρεσε μέσα στὸ κρανίο του φριχτά, βάρβαρα, ἀποτελεσματικὰ σχεδόν!... Ναί, ἦταν θαυμάσιη ἡ πλη.ἡ του κι' ἔπρεπε νὰ πεθάνη!...

Τί κι' ἂν δὲν πέθανε, ὅμως;... Ἂν ἔζησε, δὲν τὸ χρωστοῦσε κάθολου στὴ θέλησί του... Τὸ χρωστοῦσε στὴ σιδερένια κράσι τοῦ, στὸ γαλύβδινο κορμί του, στὴν τρομερὴ ἀντοχή κι' ἀντίδρασι τοῦ χάλκινου ὀργανισμοῦ του!

Κὶ τὸ χρωστοῦσε ἀκόμη στὴν ἄπειρη, στὴν ἀπερίγραπτη ἀγάπη τῆς μικρούλας του καὶ στὶς ἀνέκφραστα στοργικὲς φροντίδες της κι' ἀγρύπνιες της πλάι στὸ προσκέφαλό του!...

Ὦ, ἦταν ἀτελείωτη, μαρτυρική, ἡ πολύμηνη ἐκείνη θεραπεία του!... Μῆνες ὁλόκληρους ὁ Θάνατος, προσπαθοῦσε ν' ἁρπάξη στὰ γαμψά του νύχια, καὶ μῆνες ὁλόκληρους ἡ Σουζὲτ τὸν διεκδικοῦσε μὲ πείσμα κι' ἀφοσίωσι καὶ τὸν ἐναναζωντάνευε στὴ Ζωή!...

Πόσοι μῆνες, θεέ μου, εἶχαν περάσει, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἔδμος, ἀναίσθητος διαρκῶς, μὲ διαρκῶς κλειστὰ τὰ γοητευτικὰ τοῦ μάτια, βρισκόταν ξαπλωμένος σὰν πτῶμα στὸ κρεββάτι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ, ἀπ' τὴν ἄπειρη ἀμοιβαία λατρεία ποὺ ξεχείλιζε ἀπ' τὶς καρδιές των!

Ναί ἔνοιωθαν ἐπίσης ὅτι ἀποτελοῦσαν μιὰ σπανία ἐξαίρεσι, στὸν ἀνώτατο κοινωνικὸ κύκλο στὸν ὁποῖο ἀνῆκαν καὶ μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦσαν: Ἦσαν ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι, τὸ ὁποῖο ἀλληλολατρευόταν ἐπὶ τόσα χρόνια, χωρὶς ἡ λατρεία τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου νὰ ἐλαττωθῆ καὶ στὸ ἐλάχιστο!

Μὰ τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;

Τὰ εἶχε ξεχάσει ἡ Σουζέτ;... Τὰ εἶχε λησμονήσει ὅλα;... Τουλάχιστον, δὲν θυμόταν, ὅτι κάποτε εἶχε καταβάλει ἀγωνιώδεις προσπάθειες γιὰ νὰ ξεχάση κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ὁποῖο ἀφοροῦσε τὸν πρῶτο γάμο τοῦ συζύγου της;...

Ἀ, ναί!... Βέβαια!.. Πρὸ δέκα - δώδεκα χρόνων, τῆς ἐμφανίσθη κάποια δυσάρεστη περιπέτεια.. Τὴν εἶχε ἀπαγάγει μιὰ τρελλὴ γρηὰ στρίγγλα, ἡ ὁποία τὴν ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα πένθιμο ἐξοχικὸ σπίτι ,καὶ τῆς διηγήθηκε μιὰ πιὸ πένθιμη ἀκόμη ἱστορία... Καὶ θυμόταν ἀόριστα ἐπίσης, ὅτι ὕστερα ἀπ' τὴν πένθιμη ἐκείνη ἱστορία, ἐπιχείρησε μόνη της, δίχως τὸν Ἔδμο της, δίχως τὸν σύζυγό της, κάτι μακρυνὰ κι' ἐξαιρετικὰ ταξείδια, γιὰ κάμποσους μῆνες... Μὰ ἦταν μικρή, τότε!... Κ' εἶχε τρομάξει ἀπ' τὴν πένθιμη ἐκείνη ἱστορία τῆς γρηᾶ-τρελλῆς στρίγγλας!...

Ἄλλωστε, τὴν ἀναζήτησε μόνος του ὁ σύζυγός της, κ' ἦρθε καὶ τὴ βρῆκε... Τὴν παρακολουθοῦσε παντοῦ στὰ ἄσκοπα αὐτὰ ταξείδια της, τὴν ἀγαπημένη του μικρούλα καὶ τῆς παρουσιάσθηκε ἐπιτέλους ἐκεῖ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς κοιλάδος τοῦ Νέκαρ!.. Τί, τάχα;.. Μήπως δὲν εἶχε δικαιώματα, ἀπάνω της;... Μήπως ὁ Νόμος κ' ἡ Θρησκεία, δὲν τῆς τὸν εἶχαν ὁρίσει γιὰ σύζυγο;

Ἀλλὰ κι' ἂν εἶχε κάτι, ἔστω καὶ πολὺ-πολὺ σοβαρὸ στὴ συνειδησί του, μήπως δὲν τὸ ἐξιλέωσε ἄνρια, μὲ τὴν αὐτοκτονία του, μὲ τὸ χύσιμο τοῦ αἵματός του ἀπ' τὸ ἴδιο του τὸ χέρι;...

Τί τάχα, κι' ἂν ἔζησε κατόπιν;... Μήπως δὲν θέλησε εἰλικρινὰ νὰ ἐξιλεωθῆ ὁ Ἔδμος της;... Μήπως δὲν θέλησε νὰ κόψη εἰλικρινὰ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, τόσο δυστυχισμένος καὶ τόσο ἔνοχος ποὺ ἦταν;.. Μήπως θέλησε νὰ παίξη ἕνα ἀκίνδυνο παιχνίδι, γιὰ νὰ τὴ συγκινήση;... Μήπως προσποιήθηκε μιὰ δραματικὴ αὐτοκτονία, γιὰ νὰ ἐλκύση πάλι—μὲ τὴ συμπόνια τοῦ ἀγίστου—τὴ γλυκεία του Σουζὲτ μιὰ ποὺ εἶχε χάσει τὴν ἀγάπη της;...

Ὄχι!... Δὲν πυροβόλησε ἀκίνδυνα τὸ πόδι του ἢ τὸ χέρι του, ὁ Ἔδμος της!... Δὲν θέλησε νὰ σκηνοθετήση μιὰ μελοδραματικὴ αὐτοκτονία, ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ τὴ συγκινήση!... Ὄχι!... Ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του, μιὰ ποὺ ἔχασε τὴν ἀγάπη τῆς μικρούλας του, ὥστε θέλησε ἀνδρικὰ κὰ τίμια νὰ σβήση ἀπὸ τὴ ζωή, τὴ σκοτεινιασμένη ἐπίσης κι' ἀπ' τὸ ἐγκλημά του ἐκεῖνο!

Καὶ γι' αὐτὸ, πυροβόλησε ἴσα στὸν κρόταφό του κ' ἡ σφαῖρα χώρεσε μέσα στὸ κρανίο του φριχτὰ, βάρβαρα, ἀποτελεσματικὰ σχεδόν!... Ναί, ἦταν θαυμάσιη ἡ πλη.ἡ του κι' ἔπρεπε νὰ πεθάνη!...

Τί κι' ἂν δὲν πέθανε, ὅμως;... Ἂν ἔζησε, δὲν τὸ χρωστοῦσε κάθολου στὴ θέλησί του... Τὸ χρωστοῦσε στὴ σιδερένια κράσι τοῦ, στὸ γαλύβδινο κορμί του, στὴν τρομερὴ ἀντοχὴ κι' ἀντίδρασι τοῦ χάλκινου ὀργανισμοῦ του!

Κὶ τὸ χρωστοῦσε ἀκόμη στὴν ἄπειρη, στὴν ἀπερίγραπτη ἀγάπη τῆς μικρούλας του καὶ στὶς ἀνέκφραστα στοργικὲς φροντίδες της κι' ἀγρύπνιες της πλάι στὸ προσκέφαλό του!...

Ὦ, ἦταν ἀτελείωτη, μαρτυρική, ἡ πολύμηνη ἐκείνη θεραπεία του!... Μῆνες ὁλόκληρους ὁ Θάνατος, προσπαθοῦσε ν' ἁρπάξη στὰ γαμψά του νύχια, καὶ μῆνες ὁλόκληρους ἡ Σουζὲτ τὸν διεκδικοῦσε μὲ πείσμα κι' ἀφοσίωσι καὶ τὸν ἐναναζωντάνευε στὴ Ζωή!...

Πόσοι μῆνες, θεέ μου, εἶχαν περάσει, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἔδμος, ἀναίσθητος διαρκῶς, μὲ διαρκῶς κλειστὰ τὰ γοητευτικὰ τοῦ μάτια, βρισκόταν ξαπλωμένος σὰν πτῶμα στὸ κρεβ-

βάτι!... Κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνες, σχεδὸν ἄγρυπνη διαρκῶς ἡ Σουζέτ, σκελετωμένη ἀπ' τὴν ἐξάντλησι, σκαμμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία της γιὰ τὴ ζωή του, δὲν εἶχε οὔτε στιγμὴ ξεμακρύνει ἀπὸ κοντά του!...

Καὶ τὴ λυπήθηκε ὁ Θεός, ὅπως λυπᾶται ὅλες τὶς πονεμένες καρδιές, ποὺ δείχνουν μιὰ ἀπαραδειγμάτιστη αὐταπάρνησι!...

Καὶ τῆς χάρισε ἐπιτέλους, τὸν Ἔδμο της, τὸν ἀγαπημένο!..

Ἀκολούθησε ὕστερα, ἡ τόσο εὐτυχισμένη, ἡ τόσο ἀλησμόνητη ἐποχὴ τῆς ἀναρρώσεώς του. Ζοῦσε σὰν μέσα σ' ὄνειρο τότε ἡ Σουζέτ. Πότε-πότε ὅμως, θυμόταν καὶ τὸ π α ρ ε λ θ ὸ ν κι' ἔνοιωθε διαίσυς τιναγμοὺς στὴν ψυχή της: Τοὺς τιναγμοὺς τῆς τύψεως, τῆς φρίκης γιὰ τὸ ἔ γ κ λ η μ α ἐκείνου καὶ τοῦ φόβου γιὰ τὴ μελλοντικὴ ζωή της!

Μὰ ἦταν τόση ἡ εὐτυχία της, ὥστε τὰ συναισθήματα αὐτά, τὰ τόσο δυσάρεστα, πιγόντουσαν σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ πέλαγος τῆς τόσης χαρᾶς της!

Ναί, ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε αἰσθανόταν τώρα τύψεις γιατὶ ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό της νὰ γευτῆ μιὰ τόση εὐτυχία!... Κι' ἔλεγε μέσα της, ὅτι ἴσως κάποια μέρα θὰ δοκίμαζε ξανὰ τὴν πίκρα τῆς δυστυχίας!...

Μὰ τῆς φαινόταν ἀπίθανο αὐτό: Μποροῦσε ποτὲ νὰ δυστυχήσῃ, ἀφοῦ ὁ Ἔδμος της τὴν ἀγαποῦσε τόσο;

Ὄχι!... Ὄχι!... Δὲν ἤθελε πειὰ νὰ σκέπτεται αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα καὶ κατάφερνε νὰ μὴν τὰ σκέπτεται καθόλου!

Ἦσαν τόσο ἄρίστα ἄλλωστε, μέσα στὸ μυαλό της τώρα!.. Εἶχαν ξεθωριάσει πειά, εἶχαν χάσει τὸ χρῶμα τους, μπρὸς στὶς ἔντονες συγκινήσεις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ καιροῦ... Εἶχαν ἀδυνατίσει ἡ θλιβερὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, μπρὸς στὴν ἀγρία ἀγωνία τοῦ παρόντος, ὅπως ἀδυνατίζει ἡ λάμψη τοῦ κεριοῦ μπρὸς στὴ φωτεινὴ ἀκτινοβολία τοῦ μεσημεριάτικου ἡλίου!... Ναί, ὁ Ἔδμος της κινδύνευε νὰ πεθάνῃ, ὁ Ἔδμος της ψυχορραγοῦσε κάθε στιγμὴ καὶ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας κ' ἡ Σουζὲτ θὰ ἀπασχολοῦσε τὸ τρικυμισμένο ἀγωνιῶδως μυαλό της μὲ παρελθοντολογίες καὶ μὲ ἀναμνήσεις μιᾶς ἐφιαλτικῆς ἐποχῆς;

Ἄ, ὄχι!... Οὔτε τὴ διάθεσι μὰ οὔτε καὶ τὴ δύναμι εἶχε νὰ τὸ κάνῃ...

Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγά, τὸ παρελθὸν ξεθώριασε, ἔγινε καταχνιά, ἔγινε ἀχνὸς κι' ἐξατμίστηκε ὁλότελα ἐπιτέλους, μὰ λὶς ἀκτινοβόλησε ὁλόθερμη ἡ ψυχή της, μὲ τὴν ἀνάρρωσι καὶ τὴν ὁριστικὴ θεραπεία τοῦ συζύγου της!...

Δὲν ἤθελε νὰ σκέπτεται πειὰ τὸ παρελθὸν ἡ Σουζὲτ καὶ δὲν τὸ σκεπτόταν...

Ἔπειτα, ἦσαν ἄρα γε ἀληθινά, τὰ ὅσα τῆς διηγήθηκε ἡ κακὴ ἐκείνη γρηά;... Μιὰ τρελλὴ καὶ μοχθηρὴ δηλαδὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔβλεπε φαντάσματα, καὶ ἡ ὁποία ἔλεγε ἔ.τι τῆς κατέβαινε στὸ κεφάλι;...

Θὰ πρέπη νὰ εἶνε τρελλὸς κανένας, γιὰ νὰ ὑποφέρῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰ κάτι ποὺ τοῦ διηγήθηκε μιὰ δυστυχισμένη τρελλὴ γρηά!...

Ἄλλωστε, πέρασαν πειὰ καὶ τόσα χρόνια... Τόσα χρόνια, ἀ π ὸ τ ὁ τ ε !...

Πάει, χάθηκαν πειὰ μέσα στὸν ὠκεανὸ τοῦ χρόνου, τὰ κακὰ ἐκεῖνα ὄνειρα. Ἀνήκαν στὸ παρελθόν, καὶ τὸ παρελθὸν εἶχε πειὰ σβήσει...

Τώρα, τὸ πραγματικό, τὸ χειροπιαστό τὸ ὁλοφάνερο, ἦταν ὅτι ἡ Σουζὲτ λάτρευε τὸν Ἔδμο, καὶ ὅτι ὁ Ἔδμος λάτρευε τὴ Σουζέτ. Ὁ σύζυγός της ἦταν ὁ πιὸ εὐγενικὸς ἀπὸ τοὺς εὐγενικούς, φρόντιζε ἀποκλειστικὰ γιὰ αὐτήν, τῆς ἦταν ἀφωσιωμένος μὲ τὴν ψυχή του καὶ μὲ τὸ αἷμα του, καὶ θὰ θυσίαζε ὁλοπρόθυμα τὴ ζωή του γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ κι' ἀπὸ τὴν παραμικρὴ θλῖψι.

Καὶ ὁ Ἔδμος;

Ὁ Ἔδμος βρισκόταν κι' αὐτὸς σὲ Παράδεισο ἐπίγειας εὐτυχίας. Τὴ λάτρευε τὴ μικρούλα του Σουζέτ, τὴν καμάρωνε μὲ λαχτάρα, καὶ ἦταν ὑπερήφανος γι' αὐτή. Τὴ θεωροῦσε — καὶ μήπως δὲν ἦταν, ἄλλωστε; — σὰν ἕνα σπάνιο, ξωτικὸ λουλοῦδι, τὸ ὁποῖο ἄνοιξε τὰ οὐράνια φύλλα του μὲ τὴ θέρμη τῆς δικῆς του ἀποκλειστικὰ ἀγάπης!

Καὶ θεωροῦσε ἐπίσης τὸν ἑαυτό του, ἀντάξιο γιὰ σύζυγό της...

Γιατί;... Μήπως εἶχε, ξεχάσει κι' αὐτός, τὸ παρελθόν;... Ὄχι, βέβαια!... Τὸ θυμόταν!... Μὰ ἦταν τόσο δυστυχὴς κάποτε, γι' αὐτὸ τὸ μαῦρο παρελθόν, εἶχε τόσο ἄγρια ὑποφέρει, μὲ τόσο εἰλικρινῆ μετάνοια θέλησε νὰ τὸ ἐξιλεώσῃ — κόβοντας τὴ ζωή του μὲ μιὰ σφαῖρα πιστολιοῦ, στὸ κρανίο τοῦ — ὥστε ἀσφαλῶς ὁ Σπλαχνικὸς Κριτὴς θὰ τὸν εἶχε συγχωρήσει.. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶχε κρίνει μὲ ἐπιείκεια ὁ Ἄνθρωπος Δικαστής, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέπῃ τώρα νὰ εἶνε τόσο φανταστα εὐτυχισμένος!...

Ξυχνὰ πάλι, πολὺ συχνὰ δυστυχῶς, ἔμπαινε στὴν ψυχή του ὁ Σατανᾶς...

Ναί, πολὺ συχνά, βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀνέφελη εὐτυχία του ἀναρωτιόταν ἂν ὑπῆρχε πραγματικὰ Θεὸς γιὰ νὰ τιμωρῇ. Βιρωνευόταν τότε ὅλες τὶς διδαχὲς περὶ Θείας Προνοίας, ὅλες τὶς ἀντιλήψεις περὶ τοῦ «Ἔστι Δίκη Ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάντ' ὁρᾷ», ὅλες τὶς πεποιθήσεις ἐκεῖνες — ποὺ ἔχει κάθε εὐλαβὴς χριτιανὸς — περὶ Θείας Ἀνταποδόσεως καὶ Τιμωρίας, γιὰ κάθε ἔγκλημα ποὺ γίνεται στὴ γῆ!

—Αὐτὸ θὰ ἦταν ὅλο! μουρμούριζε τότε μὲ χαμόγελο εἰρωνικό. Ἕνα ἀσήμαντο ἐπεισόδιο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἦταν τὸ ἐπεισόδιό μου ἐκεῖνο μὲ τὴν πρώτη μου γυναῖκα!... Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, παρόμοια ἐπεισόδια τὰ ὀνομάζουμε μὲ τρομερὰ ὀνόματα, τὰ λέμε «ἐ γ κ λ ή μ α τ α», «δ ο λ ο φ ο ν ί ε ς», κι' ἐγὼ δὲν ἔχω τ' ἄλλο ἀκόμη!... Ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τί εἶνε;... Εἶνε ἁπλούστατα, μιὰ ἄμυνα τοῦ ἀνθρώπου νὰ φύλη ἀπὸ τὴ μέση κάτι, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐμποδίζει τὴν εὐτυχία!

Ἔπαιρνε ἡ ἀλλόκοτη μορφὴ τοῦ Ἔδμου, τότε, μιὰ καταχθονία κυριολεκτικῶς ἔκφρασι. Γινόταν διαβολική, σκοτεινή, τότε ἡ μορφή του. Καὶ ἐξακολουθοῦσε, κυριαρχημένος ἀπὸ τελα ἀπὸ τὸν Σατανᾶ, νὰ μουρμουρίζῃ προκαλώντας τὸν Ἀόρατο Δημιουργό:

—Ναί!... «Ἔγκλημάτησα», ὅπως λένε οἱ ἄνθρωποι!... Μὰ ποῦ εἶνε ἡ τιμωρία μου;... Ἴσα-ἴσα, ΕΚΕΙΝΗ μὲ λατρεύει ΕΚΕΙΝΗ εἶνε ὁριστικὰ δική μου, κι' ΕΓΩ εἶμαι εὐτυχισμένος!... Ποῦ εἶνε ἡ τιμωρία μου;... Καὶ εἶχαν παρουσιασθῆ τόσες εὐκαιρίες σ' αὐτὴ τὴ «Θεία Τιμωρία» νὰ μὲ πλήξῃ, ἂν ἤθελε!...

Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκέπτεται, κατρακυλώντας διαρκῶς στὸν μαῦρο καὶ ἁμαρτωλὸν αὐτὸν κατήφορο:

—Ἡ γρηά - Μαγκέ ἀφοῦ ἤξερε τὴν ἀλήθεια, μποροῦσε νὰ τὴν πῇ σ' ὅλον τὸν κόσμο... Μποροῦσε νὰ μὲ κατηγορήσῃ στὴν Ἀστυνομία... Ὁπωσδήποτε δὲν τὸ ἔκανε!.. Τὸ εἶπε μονάχα στὴ Σουζέτ, ἡ ὁποία ὅλα τὰ μοῦ ἀνέφερε ποτὲ τίποτα οὔτε καὶ θὰ μοῦ πῇ ποτὲ τίποτα τῆς!...

... Καὶ ἡ Σουζέτ, πάλι; Μήπως δὲν μοῦφυγε, μόλις μάθε τὴν ἀλήθεια;... Ἔ, ναί... Μοῦ ἔφυγε, καὶ ἤμουν τότε ἡ πιὸ δυστυχὴς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους!... Μὰ πάλι τὴ ἔχασε κέρδισα, ὅμως... Καὶ μάλιστα πιὸ ὡμορφη, πιὸ πόθητη ἀπὸ πρίν, καὶ πιὸ ἀκοτεινιασμένη μαζύ μου, ἀπὸ πρίν!...

Καὶ ἡ αὐτοκτονία μου, πάλι;... Μήπως δὲν θὰ ἦταν τότε νὰ σκοτωθῶ;... Μήπως δὲν ἀκούμπησα στὸν κρόταφό μου τὴν ψυχρὴ ἀτσαλένια κάννη τοῦ πιστολιοῦ μου;... Πυροβόλησα, μὰ ἡ σφαῖρα ἂν καὶ σύντριψε τὸ κόκκαλο, μόλις προλάβε νὰ πειράξῃ λίγο τὸν ἐγκέφαλό μου... Καὶ ἔτσι ἔζησα καὶ γιατρεύτηκα μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς λατρευτῆς μου γυναίκας, καὶ ἡ γυναῖκα μου αὐτή, ἡ Σουζέτ, ὑπῆρξε ἡ πιὸ μεγάλη ἀπόδειξη τοῦ «ἐγκλήματός» μου ἐκείνου!!

Ὄχι μονάχα δὲν τιμωρήθηκε, ὁ Ἔδμος ντὲ Νοοβαιζὶ — γιὰ τὴ δηλητηρίασι τῆς φτωχῆς πρώτης γυναίκας του — ἀλλὰ ἀντιμείφθηκε πλουσιοπάροχα: Κέρδισε τὴ Σουζέτ, κι' ἐξασφάλισε τὴν ἀγάπη της γιὰ πάντα...

Τί εἶχε πειά, νὰ φοβηθῇ;... Τίποτα!... Ἔθλεπε τὴν εὐτυχία του σίγουρη, ἀκλόνητη, παντοτεινή!... Θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ, ἴσως... Συμβαίνουν συχνὰ στὸν κόσμο δυστυχήματα, ἀρρώστειες ξαφνικές!... Μὰ ὄχι!... Ἔνοιωθε σιδερένιο τὸ κορμί του, ὁ Ἔδμος, καὶ ἀτσαλένια τὴν ὑγεία του: Ὤ, ὦ! ἀρτο-πέλυ ὁ θάνατος, νἄρθῃ νὰ τὸν βρῇ!...

Μὰ μποροῦσε ὅμως, νὰ πεθάνῃ ἡ Σουζέτ, αὔριο - μεθαύριο... Μποροῦσε ἐπίσης, νὰ πάψῃ νὰ τὸν ἀγαπᾶ, μιὰ μέρα... Μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ κανέναν ἄλλον, καὶ νὰ παραδώσῃ σ' ἐκεῖνον τὴν καρδιά της καὶ τὸ σῶμα της!...

Ὤ, ἀνατρίχιαζε τότε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ὁ Ἔδμος!... Ἔνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ ἦταν ἡ φριχτὴ Θεία Τιμωρία... Θὰ ἦταν ἡ τρομερώτερη συμφορὰ γι' αὐτόν, ἡ πιὸ ἀνήκουστη μαύρη καταστροφή!...

Ἡ αἴθουσα τῆς πρεσβείας ἦταν γεμάτη ἐκλεκτὸ κόσμο...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΑΡΦΑΤΙ, Η ΗΓΕΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

Μαργαρίτα καὶ Ντοῦτσε. Μιὰ εἰλικρινὴς καὶ ἀγνὴ φιλία. Ἡ δυὸ «ντόννες» τῆς σημερινῆς Ἰταλίας. Τὰ νεανικὰ χρόνια τῆς Σαρφάτι. Πῶς ἔγινε σοσιαλίστρια. Καὶ πῶς ἀπαρνήθηκε τὰ πλούτη της. Ὁ γάμος της. Ἡ δύσκολες ἡμέρες. Ἡ γνωριμία της μὲ τὸν Μουσολίνι. Ὁ Μπενίτο θαυμάζει τὴν πάνσοφο φίλη του. Ἡ ἀπάρνησις τοῦ σοσιαλισμοῦ. Πρὸς τὸ φασισμό, πρὸς τὴν ἐπικράτησι, πρὸς τὴ δόξα. Τὰ ἔργα τῆς Μαργαρίτας Σαρφάτι, κτλ.

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ κατώρθωσαν ν' ἀσκοῦν σήμερα κάποια ἐπίδρασι στοὺς συγχρόνους ἀρχηγοὺς κρατῶν, ξεχωρίζει ἡ μορφὴ τῆς Μαργαρίτας Σαρφάτι, τῆς σημαίχου, τῆς πιστῆς φίλης καὶ τῆς ἀφοσιωμένης συντρόφισσας τοῦ Μουσολίνι. Μπορεῖ, μάλιστα, νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ ντόννα Μαργαρίτα ἀποτελεῖ σπάνιο φαινόμενο γυναίκας, ποὺ ἀσκήσησε ἐπιρροὴ πάνω σ' ἕνα μεγάλο ἄνδρα, χωρὶς νὰ καταφύγῃ σὲ μηχανορραφίες ἢ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰ φυσικά της θέλγητρα.

Ἂν μάλιστα συγκρίνουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἠθοποιὸ καὶ σκηνοθέτιδα Λένι Ρίφενσταλ, τὴ μυστικοσύμβουλο τοῦ Χίτλερ, μὲ τὴν Μαργαρίτα Σαρφάτι, θὰ δοῦμε ὅτι μεγάλη ἀπόστασις χωρίζει τὶς δυὸ εἰνοούμενες. Ἐνῶ ἡ πρώτη κατέκτησε τὸν Φύρερ μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴ σαγήνη της — ἔχουμε γράψει, ἐξ ἄλλου, πολλὲς φορὲς γιὰ τὸν κινηματογραφικὸ αὐτὸν «ἀστέρα» —, ἡ δεύτερη κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν δικτάτορα τῆς Ἰταλίας μὲ τὴν καλωσύνη τῆς καρδιᾶς της, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ μόρφωσι καὶ ἀντίληψή της καὶ μὲ τὴ βαθειὰ πίστι ποὺ τὴν ἐμπνέει.

Ἡ Μαργαρίτα Σαρφάτι, ἡ Ἡγερία καὶ ἡ σύμβουλος τοῦ Ντοῦτσε, εἶνε δημοφιλὴς στὴν Ἰταλία, ἀδιάφορο ἂν τ' ὄνομά της ἀναστέρεται καταμππ'ὄντως σ' ὅλες τὶς βιογραφίες τοῦ Μουσολίνι, ποὺ κυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ σιωπὴ μποροῦμε νὰ τὴν ἐξηγήσουμε εὔκολα, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι τὸ φασιστικὸ «Πιστεύω» δὲν ἀναγνωρίζει καὶ τόσο τὸν φεμινισμό. Στὴ σύγχρονη Ἰταλία, ἡ γυναῖκα εἶνε ἀποκλεισμένη νὰ παίξῃ ρόλο δευτερεύοντα — νὰ περιορίζεται στὰ καθήκοντα τῆς καλῆς συζύγου καὶ τῆς στοργικῆς μητέρας. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο καὶ ἡ κυρία Μουσολίνι ἐμφανίζεται σπανιώτατα στὸ κοινό. Ὡστόσο, ὁ Ἰταλικὸς λαὸς τὴν τιμᾶ μὲ τὸν τίτλο «ντόννα». Ἡ κυρία Μουσολίνι καὶ ἡ Μαργαρίτα Σαρφάτι εἶνε ἡ μόνες Ἰταλίδες, τὶς ὁποῖες δὲν προσαγορεύουν «σινιόρα», ἀλλὰ «ντόννα». Ἡ πρώτη εἶχε τὸ ὄνομα Ραχήλ καὶ ἡ δεύτερη γνωρίζουν Μαργαρίτα.

* * *

Ἡ Ἡγερία τοῦ Ντοῦτσε γεννήθηκε στὴ Βενετία, ἀπὸ μιὰ πλούσια οἰκογένεια. Ἡ οἰκονομικὴ της κατάστασις καὶ ἡ κοινωνικὴ της θέσις ἐξασφάλιζαν γιὰ τὴν ἀνήσυχη καὶ πολυτάραχη ζωή, ποὺ πέρασε μέχρι σήμερα. Τὰ παιδικά της χρόνια τὰ πέρασε ἀμέριμνα στὸ πατρικό της σπίτι. Τὸ παιδικό

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΙ

—Ζωὴ στὰ μουλάρια σου, Μαστρονικολό !...
—Τί εἶνε, μωρὲ Θανάση ;...

Λαμπάδα εἶν' ὁ ἄνθρωπος, κι' ὥσπου ν' ἀνάψῃ σβήνει !...

—Πέθανε ὁ μυλωνᾶς, ὁ φίλος σου, ὁ Μπαρμπαλάμπρος !...
—Βρὲ πότε κόλας ! Προχθὲς ἤτανε καλά !...
—Ἔ, τί εἶν' ὁ ἄνθρωπος, Μαστρονικολό ;... Ἕνα τίποτε. Μιὰ λαμπάδα, ποὺ ὥσπου ν' ἀνάψῃ, ἔσβησε !...

Ἀφοῦ ἔκαμε τὶς φιλοσοφικὲς αὐτὲς σκέψεις, ὁ «δραγάτης» κάθησε λιγάκι κι' ἐξακολούθησε:

—Καὶ μοῦ εἶπε, λέει, ὁ παρεδρος, μιὰ ποὺ ὅλοι οἱ χωριοὶ εἶνε καταπασμένοι μὲ τὸ θέρο καὶ τ' ἀλώνισμα, καὶ μιὰ ποὺ μονάχα σὺ εἶσαι εὔκαιρος δῶ πέρα, στὸ χωριό, νὰ πᾶς ἀπόψε νὰ τὸν ξενυχτήσῃς, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀδρασκελίσουνε ἡ γάττες, λέει !...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Μαστρονικολὸς τὸν κύτταξε ἀμίλητος, ὁ ἀγρυφύλακας πρόσθεσε :

—Σοῦ ἑτοιμάσαν, εἶπε, καὶ μιὰ χιλιάρα μὲ κρασί, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃς, λέει, συντροφιὰ καὶ νὰ μὴ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος !...

* * *

Παληοὶ φίλοι, στὸ μικρὸ χωριό, ὁ Μαστρονικόλας ὁ μπαλωματὴς καὶ ὁ μυλωνᾶς ὁ Μπαρμπαλάμπρος.

Ἔρημοι, χωρὶς φαμίλλια καὶ χωρὶς παιδιά, δίχως συγγενεῖς, δίχως σκυλλιὰ καὶ δίχως φασαρίες.

Συντροφιά τους ἡ δουλειά, σπίτι τους ἡ ταβέρνα, ποὺ κάθε δυὸ - τρεῖς μέρες καὶ κάθε Κυριακή, κάθε γιορτὴ μεγάλη, μαζευόντουσαν καὶ πίνανε, λέγοντας τὰ δικά τους ὁ καθένας. Θυμόντουσαν τὰ περασμένα, τὴν παλιά τους τὴν καλὴ ζωή, κι' ἀλληλοπαηγηοριόντουσαν γιὰ τὴ σημερινή τους μοναξιά.

Καμμιὰ φορά, σὰν ἐρχόντουσαν πάρα πολὺ στὰ κέφια τους, ἐκάνανε ἀστεῖα ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ !... Κι' ἔτσι περνούσανε κ' αὐτοὶ πιὸ ἐλαφρὰ τὶς ὧρες τους καὶ γελοῦσε λίγο καὶ τὸ σκυθρωπὸ καὶ βαρύ, ἀπ' τῆς δουλειᾶς τὸν κάματο, χωριό !...

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὁ συναγωνισμὸς ἐκεῖνος τῶν ἀστείων καὶ ἡ μονομαχίες τῶν φαρσῶν, ποὺ παίζανε ὁ ἕνας τους σιὸν ἄλλο, γινόντουσαν συχνότερες καὶ κατάντησε στο τέλος νὰ εἶνε ἡ μόνη, ἔξω ἀπὸ τὶς καθημερινὲς δουλειές, ἀπασχόλτρι, καὶ τὸ μόνο χασομέρι τοῦ χωριοῦ.

Ὁ πρόεδρος μάλιστα ἐκήρυξε ὅτι θὰ δώσῃ καὶ βραβεῖο ἡ κοινότητα, σ' ὅποιον νικήσῃ στὸ τέλος !...

Κι' ἀπάνω στὸν ἀγῶνα αὐτὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τιμῆς, ἤρθε ἄξαφνος κ' ἀπροσδόκητος ὁ θάνατος τοῦ μυλωνᾶ.

Ἔθλιψε βαρειὰ ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸ φτωχὸ τὸ Μαστρονικολό !...

Τοῦ φάνηκε πὼς χάθηκε κ' ἔσβησε, μαζὺ μὲ τὸν παληό του σύντροφο, κι' ὅλη ἡ ζωὴ γύρω του, καὶ σὰν ν' ἀπόμεινε μόνος κι' ἔρημος μέσα σ' ἕνα χάος σκοτεινό...

Κι' ὁ «πάρεδρος» νὰ μὴν τοῦ εἶχε καὶ νὰ μὴν τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάῃ νὰ ξενυχτίσῃ τὸ νεκρό, μιὰ ποὺ ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἦσαν ἀπασχολημένοι στ' ἀλώνια, αὐτὸς θὰ πήγαινε μονάχος του νὰ τοῦ κρατήσῃ γιὰ στερνὴ φορὰ παρέα.

Μαζὺ πέρασαν τὴ ζωή, μαζὺ θὰ μοιραστοῦν καὶ τὴ μαύρη τὴ νύχτα τοῦ θανάτου !...

Μόνο πού, γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος στὸ μύλο μοναχό, καὶ βγῆ καὶ δρασκελίσῃ τὸν πεθαμμένο καμμιὰ γάτα, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ καὶ τῆς τσαγκαρικῆς τὰ σύνεργα μαζὺ του ὁ Μαστρονικολός.

Ὁ Μαστρονικολὸς τὸν κύτταζε ἀμίλητος....

Νὰ μπαλώνῃ, νὰ τσαγκαρεύῃ, νὰ ράβῃ σάλες, νὰ ξηλώνῃ παληοπάπουτσα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἀγοραστάῃ....

Ἔτσι, φορτωμένος τὰ ἐργαλεῖα τῆς δουλειᾶς, ἕνα μάτσο μὲ κερὶ καὶ τὴ χιλιάρα παραμάσχαλα, σὰν νὰ βάσταζε, ἀπαρηγόρητη, τοῦ μακαρίτη μυλωνᾶ τὴ χήρα, τράβηξε γιὰ τὴν τελευταία συνάντησ. τοῦ μοναχοῦ του φίλου...

Ἰσκυερὸς ὁ μύλος κι' ἀποσκότεινος. Βαρὺ καθότανε παντοῦ τὸ ἀσπερνὸ σκοτάδι. Μιὰ φοβισμένη σιωπή, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, ἐδάρτε ἐκεῖ μέσα. Ἡ πέτρες δὲν δουλεύανε, ἡ φτερωτὴ δὲν φτεροκοποῦσε πλέον τὰ νερά, κ' ἐκεῖνα τρέχανε ἡσυχα καὶ μαλακά, σὰν νὰ τὰ πλάκωσε βαρειὰ καὶ νὰ τὰ βούβανε ὁ Χάρος, ποὺ βασίλευε κειμέσα, σβήνοντας κάθε ζωὴ καὶ παγώνοντας κάθε κίνησι...

Ἀπ' τὸ τσβάνι κρεμόντουσαν ἀράχνες, τασπαλισμένες μὲ σκόνη ἀλευριοῦ, σὰν παραπέτασμα σαρακοφαγωμένο, ποὺ ὑησμονήθηκε χρόνια μέσα σ' ἔρημα δωμάτια...

Ἄδεια τὰ ξύλινα καθίσματα, σβησμένο τὸ λυχνάρι, κ' ἐκεῖ ἀπάνω σὲ κάτι ξύλινα δοκάρια, μέσα σὲ τραγομάλλινες βελέντζες καὶ τραχειὲς καπότες, ὁ Μπαρμπαλάμπρος ἐκοίτοταν ξαπλωμένος, ἥσυχος, μακρὺς κ' ἀδιάφορος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἀκίνητος, σὰν ἀπορροφημένος μέσα στὸν ἑαυτό του, σὰν κάτι τι νὰ ἔβλεπε ἀεράφρυ καὶ μυστικό, μέσα ἀπ' τὰ κλεισμένα του τὰ μάτια !...

—Τάχα νὰ τὸν διάβασε παπᾶς ἢ νὰ μὴν ἦρθε ἀπὸ τ' ἄλλο τὸ χωριὸ ἀκόμα ; σκέφτηκε ὁ Μαστρονικολός, προσκυνῶντας τὸ λείψανο τοῦ φίλου του κι' ἀνάδοντάς του ἕνα λεμπανοκέρι στὸ κεφάλι...

* * *

Ὁ Μαστρονικολὸς ἄρχισε νὰ δουλεύῃ.

—Τάκα - τούκα ! Τάκα - τούκα !

Μὲ τὸ κάρφωμα, τὸ ξήλωμα, τὸ μπάλωμα, περνούσανε οἱ ὧρες. Κι' ὅταν τὸ κεφάλι του βάρυνε ἢ κουραζόντουσαν τὰ χέρια του, ἡ χιλιάρα ἤτανε ἐκεῖ.

—Γκλοῦ ! Γκλοῦ ! Γκλοῦ !...

Στόμα μὲ στόμα, χωρὶς νὰ λησμονάῃ καὶ τὸ φίλο του :

—Ἄϊντε, Θ ὸς σχωρέσοι, Μπαρμπαλάμπρο !...

Καὶ πάλι ἡ δουλειά :

—Τάκα - τούκα ! Τάκα - τούκα !...

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !... ἡ μεγάλη ἡ μπουκάλα.

—Ἄϊντε κ' ὁ Θεὸς νὰ ἀναπάψῃ τὴν ψυχή σου, ἀδερφέ !...

Κι' ἡ ὧρες κυλούσανε σὰν τὸ νερὸ στ' αὐλάκι....

* * *

Μὰ ἡ δουλειά, ἡ ἥσυχη κι' ἡ ἀδιατάραχτη, εἶνε ὄρεξη σ' ἐκεῖνον ποὺ δουλεύει, καὶ τὸ κρασὶ ἀγαστένει τὴ ζωὴ κ' ἐμηδενίζει, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ Χάρο...

Ἔτσι ξυπνῆσαν καὶ τὰ παληὰ μεράκια μέσα στοῦ Μαστρονικόλα τὴν ψυχή. Ἀναδιάτηκαν ἢ ἀναμνήσεις ἡ παληές, ἐθυμήθηκε τὸν καιρὸ ποὺ κουτσόπιναν στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ μὲ τὸν παληό του φίλο, ποὺ νάτος τώρα, σὰν ζωντανός θωρεῖς, ἐκεῖ κοντά του, ξαπλωμένος, σὰν ζαλισμένος λίγο ἀπὸ τὸ κρασί, καὶ τὰ παληὰ τραγούδια, τραγούδια τῆς δουλειᾶς.

—Τάκα - τούκα ! Τάκα - τούκα !... τὸ σφυρί.

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !... ἡ χιλιάρα μὲ τὸ κοκκινέλι.

—Ἄϊντε, νὰ μοῦ ζῆς καὶ νάσαι, ἀγαπητὲ παληαδερφέ !...

Καὶ σιγαλά, ψιθυριστά, μουρμουριστά, στὴν ἀρχὴ πὼ δυνατὰ κατόπιν, χαρούμενο καὶ δυνατὸ στὰ ὕστερα, ὅλων μέσα στὸ μύλο τῶν θανήτων καὶ ἀηρύχων, τὸ τραγουδάκι τῆς δουλειᾶς, ἀκούστηκε, ἀρχὴ καὶ κατασταλαχτό :

"Ολα μου τὰ παράτηκα,
σουβλιὰ καὶ καλαπόδια,
κι' ἀκόμα δὲν ἐγάρηκα
παπαδοπόλας πόδια !...

Καὶ τῶν τραγουδιστῶν ἀχῶν τὰ κύματα, ἐρχόντουσαν κοπαδιαστά, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, σὰν αὐλάκι μὲ γάργαρο νερό, ποὺ ὅλο πληθαίνει καὶ μεγαλώνει καὶ γίνεται πιὸ δυνατὸ κ' ἀσυγκράτητο :

Τσαγκαροσούβλι μου λιανό,
καὶ πατητῆρι ἀτσάλι,
πότε θὰ ἰδῶ μιὰ κοπελιὰ
καὶ στὴ δική μου ἀγκάλη !...

Κι' ἐρχότανε κατόπιν, πιὸ παραπονετικό :

Ξεσχίστηκε ἡ καρδούλα μου
σὰν τὸ παληοστιβάλι,
φόλα καὶ φόλα - μπάλωμα,
καὶ τρόπια εἶνε πάλι !...

Κι' ἐπάνω, σὰν ἀπάντησι, ἀνέβαιναν μυναχά τους καὶ τοῦ πεθαμμένου τὰ παράπονα καὶ οἱ παληοὶ οἱ στόνοι, σὲ ἦχον ἀργὸ καὶ σφυριχτό.

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !.... ἡ χιλιάρα, τὰ ἀνέβαξε.

Γύριζε, μυλωνόπετρα,
μέ' στοῦ νεροῦ τοὺς χτύπους,
σὰν τὴν καρδιά μου τὴ φτωχιά....

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ...

Ἀπὸ τὸ κλινάρι τοῦ νεκροῦ, μιὰ βραχνὴ καὶ φοβερὴ φωνή, πνιχτὴ καὶ μουγκρισμένη, ἀκούστηκε ἐπιτιμητικά :

—Ἔ, Μαστρονικολό, παληὲ καὶ ἀμαρτωλέ μου φίλε, ἔτσι ξενυχτοῦν τοὺς πεθαμμένους ;....

Ὁ Μαστρονικολὸς γύρισε κατάπληκτος.

Μέσα ἀπὸ τὰ ξύλινα, χοντρὰ τοῦ παταριοῦ δοκάρια, καὶ μέσα ἀπὸ τὶς τραγομάλλινες βελέντζες καὶ τὶς καπότες, μέσα ἀπὸ τὸ λευμὸ καὶ σκοτισμένο φῶς τοῦ νεκρικοῦ κεριοῦ, ποὺ ἔκαιγε, εἶδε τὸν πεθαμμένο ὅλο του νὰ σηκώνεται σιγὰ - σιγά, μὲ γουρλωμένα μάτια. Μωρέ, μπᾶς κ' ἦταν φάρσα, γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς κοινότητος ;

Κάθε ἕνας ἄλλος θὰ τὰ ἔχανε. Μὰ ὁ Μαστρονικολός, θέλεις γιατί ἤτανε παληκάρι μιὰ φορά, θέλεις γιατί κ' ἡ χιλιάρα, μισοαδειασμένη πειά, τὸν ἐκαδάμωνε, δὲν τάχασε διόλου.

Ἀσταξὲ τὸ μεγάλο καλαπόδι του κι' ἔδωσε κάνα - δυὸ - τρεῖς, γεροὲς καὶ σοβερές, στοῦ Μπαρμπαλάμπρου τὸ κεφάλι !...

—Μπαρμπαλάμπρο, φίλε μου παληὲ κ' ἀγαπητέ, τοῦ φώναξε. "Οταν ἕνα κανένας πεθαμμένος, δὲν πρέπει νὰ μιλῆ !...

Καὶ ξαναγύριασε στὴ θέσι του...

Γύριζε, μυλωνόπετρα,
μέ' στοῦ νεροῦ τοὺς χτύπους !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ὁ Μαστρονικολὸς τὸν ἐδιάβασε παπᾶς ;...

Σὰν νὰ ἤταν ἡ ἀπαρηγόρητη τοῦ μακαρίτη μυλωνᾶ ἡ χήρα !...

Μέσα σὲ κάτι τραγομάλλινες βελέντζες, ἐκοίτοταν ὁ Μπαρμπαλάμπρος

Τί ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπελιὸ)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, ἡ «μοιραία βεντέττα» τῆς ὀθόνης, ἡ τόσο γνωστὴ στὴν Εὐρώπη, ἡ περίφημη Μπριγκίτε Χέλμ, ἐπέτρεψε σ' ἕναν Ἰταλὸ συγγραφέα νὰ γράψῃ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της. Ἂν πιστέψουμε τὶς στῖλς διάφορες φελλίμες, πρώτη φορὰ βιβλίο σημείωσε τόσο μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀριθμεῖ ὡς σήμερα τρεῖς ἐκδόσεις, σὲ πολλὲς χιλιάδες ἀντιτύπων, κι' ἔχει κάνει πλούσιο τὸν εὐτυχισμένο μυθιστοριογράφο. Τὸ «Μυθιστόρημα τῆς Μπριγκίτε Χέλμ» εἶνε γραμμένο μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια κι' ἔχει συγκινητικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πασίγνωστης «βεντέττας», ἡ ὁποία εἶνε μιὰ ἀπὸ τοὺς λίγους «ἀστέρες» ποὺ λατρεύεται μ' ἀληθινὴ παραφροσύνη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

* * *

Ἡ Ὑβόννη Βαλλὲ φημίζεται στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν τρομαχτικὴ ζηλοτυπία της. Κάθε τόσο δημιουργεῖ ἐπεισόδια μὲ τοὺς διαφόρους «ἀστέρες» καὶ τὶς περισσότερες φορὲς βγαίνει ζημιωμένη, γιατί, δυστυχῶς, ἔχει ἄλλο. Δημιοῦνται μάλιστα τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο ἀνέκδοτο σχετικῶς :

Μιὰ φορὰ στὰ «στούντιο» τῆς «Μέτρο», ὁ Μωρὶς Σεβαλλιὲ καὶ ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ «δοκίμαζαν» ἕνα φλογερὸ φιλί, ὑπερβολικὰ κινηματογραφικό. Ἡ Ὑβόννη Βαλλέ, ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά τους, ζήλεψε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

—Τί κάνετε κειπέρα ; Δὲν σέβεσθε καθόλου τοὺς συζηλεύφους σας ;

—Γιατί ; ἀπόρησε ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ. Ἀπλούστατα, «γυρίζουμε» μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή.

—Γυρίζετε» ; ἔκανε μὲ κακία ἡ ζηλιάρα «βεντέττα». Καὶ ποῦ εἶνε ὁ σκηνοθέτης ;

—Πάει μιὰ στιγμὴ στὸ καμαρίνι του.

—Κι' ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ γιατί δὲν ἐργάζεται ; ἐπέμενε ἡ Ὑβόννη Βαλλέ.

Ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ ἄρχισε νὰ θυμώνῃ πειὰ γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῆς συναδέλφου της καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, τῆς ἀπάντησε μ' εἰρωνεία :

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου. Ἐμεῖς «γυρίζουμε» μιὰ σκηνή. Δὲν εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι καθόλου νὰ ἐξηγήσουμε τί γίνεται γύρω μας.

Κι' ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἕνα πιὸ φλογερὸ φιλὶ στὸν Σεβαλλιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ἡ Ὑβόννη Βαλλέ, ἀπάνω στὰ νεῦρα της, τοῦ ἀστραψῃ κανένα δυνατὸ χαστοῦκι !...

* * *

Ἕνας Γερμανὸς καλλιτέχνης, ποὺ ἐπεσκέφθηκε τελευταίως τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, δὲν κρύβει τὴ λύπη του γιὰ τὶς χιλιάδες τῶν δολλαρίων ποὺ σκορπίζονται... ἀδίκως ! Ἰδοὺ τί γράφει σὲ μιὰ ἀνταπόκρισί του σ' ἕνα Γερμανικὸ περιοδικό :

«Οἱ Ἀμερικανοὶ ξοδεύουν πολλὰ ἑκατομμύρια γιὰ σκηνικά, μὰ δὲν διαλέγουν διόλου προσεχτικὰ τὰ ἔργα ποὺ «γυρίζουν». Καὶ τὸ αποτέλεσμα ; "Ολος ὁ κόσμος σήμερα νομίζει τοὺς Ἀμερικανοὺς γιὰ μεγάλα παιδιά, ποὺ διασκεδάζουν μὲ φωνές, μὲ γροθιὲς καὶ μὲ φανταχτερὲς τουαλέττες ! Κι' ὅμως, εἶνε ἄδικη αὐτὴ ἡ κρίσις. Οἱ κάτοικοι τοῦ Νέου Κόσμου εἶνε πρακτικοί, ἐργατικοί, κ' ἔχουν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, καὶ πολὺ τρυφερὴ καρδιά. Μὰ κανεὶς ὡς τώρα δὲν τοὺς ἔμαθε νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἔδειξε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ πιὸ πολλὰ αἰσθηματικὰ ἔργα τους εἶνε τόσο ἄνοστα, σὰν ἕνα...ποτήρι βρασμένου νεροῦ !»

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Γερμανὸς καλλιτέχνης ἔχει ἀπόλυτο δίκηο...

* * *

Σὲ μιὰ μικρὴ κι' ἥσυχη βίλλα, στὰ περίχωρα τῆς φιλμουπόλεως, ζῆ σήμερα μιὰ περιωρισμένη ζωὴ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες «βεντέττες» τῶν τελευταίων δέκα χρόνων, ἡ Ρενὲ Ἀντορέ. Αὐτὴ ἡ «βεντέττα» εἶχε θριαμβεύσει ὅταν ἀκόμη ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ ἤταν νέος κι' ἄμορφος «ἀστέρας», μὰ χωρὶς εἰδῆσα καὶ γοητεία, καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη τὸ «σὲξ - ἀπήλ». Καθὼς ξέρετε ὅμως, ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ Τζὶν Χάρλοου κι' ἡ Μύρνα Δοὺ ἔκαναν μὲ τὴ λάμψη τους νὰ δύσουν πολλὰ «ἄστρα» στὸ Χόλλυγουντ. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ ἡ Ρενὲ Ἀντορέ, ἡ ὁποία ζῆ ὁλομόναχη πειά, χωρὶς θαυμαστὰς καὶ χωρὶς δόξα, ἔχοντας ποιὰ ζῆ ὁλομόναχη πειά, χωρὶς θαυμαστὰς καὶ χωρὶς δόξα, ἔχοντας τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν αἰσθητικὸ χειροῦργο, ποὺ μάτιαια προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὡμορφιά της. Ἀλλοίμονο !... Ἡ πικρὴ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ νειάτα δὲν ξαναγυρίζουν ! Κι' αὐτὸ τὸ ξέρει πολὺ καλὰ ἡ ἄτυχη «βεντέττα», ποὺ ἔχει χάσει πειὰ δριστικῶς τὴ χάρι της καὶ τὴν ὡμορφιά της !...

Δυὸ κωμικοὶ ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου : Ὁ Ρόμπερ Γουίλσοῦ καὶ ὁ Μπέρτ Βίλερ, πρωταγωνιστὲς τῆς νέας ὀπερέττας «Ρίο Ρίτα»

* * *

Ἀρχίζει νὰ χαλᾶη φαίνεται ὁ κόσμος, ἀκόμη καὶ στὸ Χόλλυγουντ ! Φανταστῆτε ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔγινε ἡ πρώτη ἀπαγωγὴ μιᾶς πολὺ ὡμορφης καὶ χαριτωμένης μπαλλαρίνας, τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ὁ γάμος της. Ὁρίστε πῶς περιγράφουν τὰ «Κινηματογραφικὰ Νέα» αὐτὴ τὴν κωμικοτραγικὴ ἱστορία :

Ἡ Πέτζυ Γκόλντ, μιὰ τετράξανθη Ἀμερικανίδα, μὲ ὡμορφα γαλανὰ μάτια, πλασκιὰ πόδια καὶ σῶμα Ἀστέμιδος, σὰν ἔξυπνο «γνέφι» ποὺ ἦταν, εἶχε συνδεθῆ μ' ἕναν πλούσιο καὶ ἡλικιωμένο Γιάγκη, ὁ ὁποῖος φρόντιζε γιὰ τὰ ἔξοδά της. "Ολα δὲ πήγαιναν καλά, γιατί χάρις στὴ βοήθεια τοῦ προστάτου της προσελήφθη στὰ κινηματογραφικὰ «στούντιο» κ' ἄρχισε νὰ πλέκῃ ὄνειρα πρωταγωνιστρίας. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ ἔρωτας ἀναστάτωσε τὰ σχέδιά της. Ἡ Πέτζυ Γκόλντ ἀγάπησε παράφορα ἕναν ἠλεκτρολόγο. Ὁ «τυχερὸς» ὅμως Ἀμερικανὸς ἤξερε φαίνεται πολὺ καλὰ τὶς γυναῖκες καὶ δὲν ἔδινε καθόλου σημασία στοὺς ὅρκους τῆς χορευτρίας καὶ στὶς δηλώσεις της ὅτι θὰ τοῦ εἶνε πιστὴ μέχρι τάφου ! Γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ λοιπὸν ἡ Πέτζυ ὅτι τὸν ἀγαπάει, ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρευθῆ. Πράγματι, τὴν περασμένη ἑβδομάδα πῆγαν σὲ μιὰ ἐκκλησία γιὰ τὴ σχετικὴ ἱεροτελεστία, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστοὺς τους. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμάζόντουσαν νὰ ποῦν τὸ ποτὶ τοῦ «ναί», μποστιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμάζόντουσαν νὰ ποῦν τὸ ποτὶ τοῦ «ναί», μπροστιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμάζόντουσαν νὰ ποῦν τὸ ποτὶ τοῦ «ναί», μπροστὰ στὸν βωμὸ, ἀπῆκε ἐξαλλος μέσα στὴν ἐκκλησία ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ πλουσίου φίλου τῆς χορευτρίας καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτὶ μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀνακοίνωσι :

—Ὁ κύριός μου σοῦ δηλώνει ὅτι ἂν μέσα σὲ δέκα λεπτὰ δὲν ἔρθῃ τὸ ἀγόρι τοῦ, δὲν πρόκειται πειὰ νὰ ἐλπίζετε σ' αὐτὸν. Ἡ αὐτοκίνητό του σᾶς περιμένει στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Πέτζυ Γκόλντ κύτταξε τὸν ἠλίθιόντα σύζυγό της καὶ τὸν πλησίασε, σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ, κ' ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῆ οὔτε λέξη, ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Κι' ὁ ἄτυχος ἠλεκτρολόγος ἔμεινε μόνος κ' ἔρημος μὲ τὴ δουλειά του, σὰν νὰ μὴν εἶχε φωνὴ τίποτε. Ἡ Πέτζυ ἐπέστρεψε πάλι στὴ δουλειά τοῦ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Θυσία στὸν Ἔρωτα

Α΄.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἤμαστε στὴ Βενετία..

Ἡ νύχτα ἦταν ἀσέληνη καὶ σιωπηλή. Τὸ κρύο κ' ἡ ὀρχὴ εἶχαν ἀποδιώξει τοὺς ἀργοπορημένους περιπατητάς, καθὼς καὶ τοὺς προσωπιδοφόρους, ἀπ' τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου κι' ἀπ' τὰ πεζοδρόμια τῶν καναλιῶν. Κατὰ διαλείμματα ἀραιά, ἀκουγόντουσαν ἡ φωνὲς τῶν νυκτοφυλάκων τῆς φρεγάτας, ἡ ὁποία φρουροῦσε τὸν πορθμὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Καὶ σ' αὐτές, ἀπαντοῦσε ἡ κραυγὴ τῶν ναυτῶν τῆς ἐλαφρᾶς πολεμικῆς γολέττας, ἡ ὁποία περιπολοῦσε μέσα στὰ κανάλια.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέαμα εἶχε ἡ ἀποκρηάτικη ἐκείνη νύχτα, ἔξω στοὺς δρόμους τῆς ὡμορφης Βενετίας. Μέσα ὅμως στὰ διάφορα λαμπρὰ μέγαρα, τὰ κατάφωτα καὶ θορυβώδη, ἐξακολουθοῦσε τὸ γλέντι πρόσχαρο κι' ἀμέριμνο.

Ἡ Ἰουλίττα κι' ἐγώ, ἤμαστε ὁλομόναχοι σὲ μιὰ πολυτελῆ αἴθουσα τοῦ μεγάρου Νάζι—ἐκεῖ στὴν «"Οχθη τῶν Σκιαβόνε»—τὸ ὁποῖο εἶχε διασκευασθῆ τότε σὲ ξενοδοχεῖο, τὸ καλύτερο τῆς Βενετίας. Μερικὰ κεριὰ ἀναμμένα, κι' ἡ ἀδύναμες πειὰ ἀναλαμπὲς τῆς φωτιᾶς τοῦ τζακιοῦ, μᾶς φώτιζαν.

Ἡ Ἰουλίττα, ἀδιάθετη, δὲν θέλησε νὰ βγῆ ἔξω ἐκείνη τὴ βραδυά. Ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τυλιγμένη στὸ βαρὺ γουνένιο ἐπανωφόρι της, φαινόταν ν' ἀλαφροκοιμᾶται

Ἐγὼ πάλιν, ἐβάδιζα ἀνυπόμονος, ἀθόρυβα δῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ παχὺ χαλὶ ἔπνιγε τὸν κρότο τῶν βημάτων μου, κάθε τόσο δὲ ἔστριβα τσιγάρα, καὶ τὰ κάπνιζα τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο: Ἡ ἀφθονία ὅμως τοῦ ξανθοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ τσιγαροχάρτου, μπρός μου στὸ τραπέζι, δὲν ἀρκοῦσε νὰ καταπνίξη τὴν ἀδημονία μου!

Τὸ φλογερὸ Ἱσπανικὸ αἷμα, τὸ ὁποῖο ἔτρεχε στὶς φλέβες μου, ἔβραζε καὶ μὲ κρατοῦσε διαρκῶς σὲ ἀνέκφραστη νευρικότητα. Βημάτιζα διαρκῶς, καὶ κάπνιζα διαρκῶς, χωρὶς ὡστόσο ν' ἀποφασίζω γιὰ κάτι ποὺ ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό μου..

Τέλος, ἄφησα πειὰ κάθε δισταγμὸ στὴν ἄκρη. Πλησίασα στὴν πολυθρόνα, ἀδιαφόρησα γιὰ τὸν ὕπνο τῆς νεαρῆς συντρόφου μου, καὶ σκύβοντας κοντά της, ψιθύρισα:

—Ἰουλίττα!... Ἰουλίττα!... Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε;

Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της, καὶ μὲ κύτταξε δίχως νὰ μιλᾶ. Νομίζοντας πὼς δὲν μ' ἄκουσε, τῆς ἐπανέλαβα τὴν ἐρώτησί μου.

—Σ' ἄκουσα!... Σ' ἄκουσα! μοῦ ψιθύρισε μὲ νωχέλεια κι' ἀδιαφορία

Κι' ἔμεινε πάλι σιωπηλὴ καὶ σκεπτική. Τότε, νόμισα ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν τῆς φάνηκε εὐχάριστη. Μιὰ ἀγανάκτησις, μιὰ θλῖψις ἀπέραντη, φούσκωσε τὰ στήθη μου. Ἐτοιμάστηκα νὰ παραφερθῆ, νὰ τῆς μιλήσω ἄγρια, τραχειά. Κατόρθωσα ὅμως νὰ συγκρατήσω τὰ νεῦρα μου, ἔστριψα ἕνα καινούργιο τσιγάρο, κι' ἄρχισα πάλι σκυθρωπὸς τὸν ἀτελείωτο περίπατό μου...

Στὴν ἑβδόμη ἢ ὀγδόη στροφή μου, ἀποφάσισε τέλος ἡ Ἰουλίττα νὰ μιλήση, καὶ μοῦπε ξαφνικά:

—Καὶ τί θὰ καταλάβουμε;

Ἦταν ἡ ἀπάντησίς της. στὴν ἐρώτησί μου, «ἂν ἤθελε νὰ παντρευτοῦμε»!

Δὲν τῆς μίλησα!... Τί νὰ τῆς πῆς. τῆς κακῆς Ἰουλίττας, ὅταν βλέπει τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων μὲ τόση ἐπιπολαιότητα;

Περιωρίστηκα λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὸν νευρικὸ περίπατό μου. ἀνάβοντας κι' ἄλλο τσιγάρο. Τέλος, τὸ πέταξα κι' αὐτὸ μισοκαπνισμένο, τράβηξα μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὴν Ἰουλίττα. κάθηκα ἀντίκρυ της. καὶ τῆς εἶπα:

—Ἡ σημερινὴ θέσις σου ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, φαντάζομαι ὅτι θὰ σοῦ εἶνε θλιβερή!... Ἔτσι δὲν εἶνε;

—Καὶ πολὺ δυσάρεστη, μάλιστα! ἀποκρίθηκε ἀτάραχα ἡ Ἰουλίττα.

Σήκωσε ὕστερα τὸ γοητευτικὸ κεφάλι της, μὲ κύτταξε μὲ τὰ μελαγχολικὰ μαῦρα μάτια της, καὶ πρόσθεσε:

—Ναί, φίλτατέ μου Ἀλέο!... Εἶμαι στιγματισμένη πειά. στὴν κοινωνία... Εἶμαι ἀπὸ αὐτὲς τὶς γυναῖκες, τὶς ὁποῖες ὁ κόσμος χαρακτηρίζει ὡς «ἐλαφρῶν ἠθῶν», ὡς ἑταῖρες. ὡς....

—Μὰ ἂν σοῦ δώσω τόνομά μου, Ἰουλίττα μου, θ' ἀλλάξη ἐντελῶς ὄψι τὸ πρᾶγμα! διέκοψα μὲ θέρμη. Γίνεσαι πειὰ γυναῖκα μου, σεβαστὴ σὲ ὅλους, καὶ τὸ στίγμα θὰ σβήση ὁριστικὰ ἀπ' τὸ ὡραῖο μέτωπό σου!. .

—Μεγάλη ἰδέα ἔχεις γιὰ τόνομά σου, ἀγαπητὲ Ἀλέο Βυσταμέντι! μοῦ εἶπε σαρκαστικὰ ἡ Ἰουλίττα.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἄλλαξε ὄψος. Στέναξε βαθειά, μὲ πόνο, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι μου, καὶ μοῦ εἶπε μὲ λαγτάρα:

—"Αχ, πές μου τὴν ἀλήθεια, Ἀλέο!... Θὰ ἤσουν ἀποφασμένος νὰ μὲ παντρευτῆς;... Θεέ μου, τί λυπηρὲς ἀναμνήσεις καὶ συγκρίσεις, ξυπνάει μέσα μου ἡ μεγαλόψυχη αὐτὴ πρότασί σου!

—Τί ἐννοεῖς λέγοντας «συγκρίσεις», ἀγαπημένη μου; ρώτησα ἀμέσως παραξενεμένος.

Δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτό, ἡ Ἰουλίττα. Μονάχα, περιωρίστηκε πάλι νὰ στενάξη, καὶ δάκρυα φλογερὰ κύλισαν στὰ μάγουλά της.

Θυμήθηκα ἀμέσως, τὴν κρυφὴ ἀφορμὴ τῶν ἀπροσδοκήτων αὐτῶν δακρύων της. Καὶ μάντεψα ἐπίσης τώρα, τί ἐννοοῦσε ἡ Ἰουλίττα μὲ τὴ λέξι «συγκρίσεις». Βαθειὰ πίκρα τότε, φαρμάκωσε τὴν καρδιά μου, καὶ ζωηρὴ ἀγανάκτησις φούσκωσε τὸ στήθη μου.

Ὅμως. καὶ πάλι συγκρατήθηκα. Μαλάκωσα ὅσο μποροῦσα τὸν τόνο τῆς φωνῆς μου, καὶ τῆς ψιθύρισα μὲ ἀθέλη συμπόνια:

—Φτωχή μου Ἰουλίττα!... Ἀϊώνια λοιπὸν θὰ ματώνη ἡ καρδιά σου. ἀπ' τὴν παλιὰ αὐτὴ πληγή της;

—"Ακουσέ με σὲ παρακαλῶ, Ἀλέο! μὲ διέκοψε ἀπότομα ἐκείνη. Μὴν ξεχνᾶς τὶς συμφωνίες μας!... Κι' ἡ πρώτη καὶ σπουδαιότερη ἀπὸ αὐτές, εἶνε νὰ κλαίω ὅταν ἔχω διάθεση νὰ κλαίω, χωρὶς ἐσὺ νὰ θυμώνης καὶ νὰ ἐκνευρίζεσαι!...

—Κλάψε λοιπόν, μικροῦλα μου! τῆς εἶπα μὲ θλιμμένη ἐγκαρτέρησι. Κλάψε, ἀφοῦ αὐτὸ σ' ἀνακουφίζει!... Κλάψε, ἀφοῦ τὰ δάκρυα ἐροσίζουν τὴν πονεμένη σου καρδιά!... Ὕστερα ὅμως, ὅταν τὰ μάτια σου στεγνώσουν, χάρισέ μου σὲ παρακαλῶ λίγες στιγμὲς ἤρεμης συνομιλίας!...

Μερικοὶ λυγμοί, συντάραξαν ἀκόμη τὸ κορμί της. Ἔπειτα, σκούπισε τὰ μάτια της καὶ μὲ κύτταξε σιωπηλή, σάν νὰ περιμένε νὰ τῆς μιλήσω.

—Ἰουλίττα μου, τῆς εἶπα τότε τρυφερά, μὴν πονᾶς τόσο γιὰ τὴν ἄδικη ἰδέα ποὺ εἶ ὁ κόσμος γιὰ σένα!... Τί σὲ μέλλει ἂν σὲ λένε «ἐλαφρῶν ἠθῶν», οἱ ἀνόητοι κι' οἱ ἐπιπόλαιοι;... Γιὰ μένα, ἐσὺ θὰ εἶσαι πάντα ἡ φίλη μου, ἡ ἀδελφή μου, ἡ σύζυγός μου...

—Ἡ σύζυγός σου! μὲ διέκοψε ἔντονα ἡ Ἰουλίττα. Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν θέλω!... Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ προσφέρω στὴν εὐγενικὴ καρδιά σου, τὴν πληγωμένη ἀπὸ ἀγάπη ΑΛΛΟΥ καρδιά μου!.. Ὤ, ἔγινε στάχτη πειὰ ἡ φτωχή μου καρδιά, κι' εἶνε ἀνίκανη νὰ ἀνοιχτῶση στὸ μέλλον ξανὰ τὴν ἀγάπη!...

—"Οχι!... Μὴν τὸ λὲς αὐτό, ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπα σπαραγμένος. Ὑπάρχουν πολλὲς ἐλπίδες νὰ ζεστάνουμε καὶ πάλι. αὐτὴ τὴν κρύα στάχτη τῆς καρδιᾶς σου!.. Χάρισέ μου τὴν ἐλπίδα. βεβαίωσέ με, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη κάποια σπίθα, λησμονημένη μέσα στὴν καρδιά σου!... Καὶ σοῦ ὁρκίζομαι νὰ προσπαθήσω μὲ ὅλα μου τὰ δυνατά, νὰ βγάλω πάλι φλόγες ἀπ' τὴ μισοσβησμένη αὐτὴ σπίθα τῆς ἀγάπης!

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἰουλίττας ἔλαμψε. Μὲ λαχτάρα ἀσυγκράτητη, ἔσφιξε τὰ χέρια μου στὰ δικά της, καὶ ψιθύρισε:

—Ναί, τὸ ἐλπίζω κι' ἐγὼ πὼς μπορῶ νὰ ξαναγαπήσω πάλι!... Καὶ ποθῶ νὰ σὲ λατρεύσω βαθειά!... Ὥστε μὲ θέλεις γιὰ σύζυγό σου;... Καὶ γιατί, ἄραγε;... Περισσότερο θὰ μὲ ἀγαποῦσες τότε, ἢ θὰ μὲ κρατοῦσες ἀσφαλέστερα δική σου, ὡς σύζυγό σου;

—Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἰουλίττα! τῆς εἶπα ἐπίσημα. Τόσο σ' ἀγαπῶ τώρα, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπήσω περισσότερο!...

Ἡ συγγραφεὺς τῆς «Θυσίας στὸν Ἔρωτα», Γεωργία Σάνδη.

Ἄλλα, νά!... Θὰ σ' ἔνοιωθα εὐτυχισμένη, ἂν γινόσουν σύζυγός μου!...

—Σύζυγός σου!... Ἐγὼ ἡ ἑταίρα Ἰουλίττα, θὰ γίνω ἡ τιμημένη ΔΟΝΑ ΒΥΣΤΑΜΕΝΤΙ!!... Ὤ, καὶ φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ τίτλος μου θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένη;

—Ἴσως!... Αὐτὸ ἄλλωστε, θὰ ἐξαρτηθῆ κι' ἀπὸ μένα!... Ἀσφαλῶς ὅμως, ὁ τίτλος σου ὡς συζύγου μου, θὰ σὲ προφυλάξη ἀπ' τοὺς αὐθάδεις σαρκασμοὺς τοῦ κόσμου!

—Ὤ, τοῦ κόσμου!... Δηλαδή, τῶν φίλων σου! ψιθύρισε μὲ πονεμένη μελαγχολία ἡ Ἰουλίττα Γιατί, τί πρᾶγμα εἶνε τελοσπάντων, αὐτὸς ὁ «κόσμος»;... Ἐγὼ τουλάχιστον, ποτὲ μου δὲν τὸν γνώρισα!... Διάβηκα τὴ ζωή, ταξείδεψα πολύ, κι' ὅμως δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ καταλάβω ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ «κόσμος»!...

—Μὴν εἶσαι τόσο ἀπαισιόδοξη, ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπα μὲ σπαραγμό. Ξέρω, ὅτι ἔζησες ὄχι τώρα, σὰν ἀμαρτωλή, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχή σου λευκὴ κι' ἀγνή!... Καὶ μιὰ ἡμέρα μάλιστα, σ' εἶδα νὰ κλαῖς γιὰ τὴ ντροπιασμένη αὐτὴ ζωή σου!... Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, Ἰουλίττα μου, ἀποφάσισα νὰ σὲ ταραθήξω ἀπ' τὴ ντροπή!.. Ἀποφάσισα νὰ σοῦ δώσω τόνομά μου, τοὺς τίτλους μου, τὴν κοινωνική μου θέσι, ἂν δεχόσουν νὰ χαρίσης σ' ἐμένα μονάχα τὴν καρδιά σου!

Ἡ Ἰουλίττα ἔκανε ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας, σὰν νὰ μ' ἔβλεπε νὰ ἐπιμένω σὲ κάτι τὸ ψεύτικο καὶ λανθασμένο. Καὶ μοῦ εἶπε μ' ἔντονη φωνή:

—Γελάστηκες δυστυχῶς, δὸν Ἀλέο!... Δὲν ἔκλαιγα γιὰ κεῖνο ποὺ ὀνόμασες «Ντροπή»!... Πῶς μποροῦσε νὰ βρῆ θέσι στὴν κομματιασμένη—ἀπὸ ἄτυχη ἀγάπη—καρδιά μου, τὸ αἴσθημα τῆς ντροπῆς ἡ ὁποιοδήποτε ἄλλο αἴσθημα;... "Οχι!... "Ας ἔξακολουθοῦσε Ἐκεῖνος νὰ μ' ἀγαπᾶ ἀκόμη, καὶ σὲ βεβαιῶ πὼς θὰ ἤμουν τρισευτυχισμένη!... Σὲ βεβαιῶ, ὅτι μπρὸς στὴν ἀγάπη του, θὰ περιφρονοῦσα ὅλες τὶς ντροπὲς κι' ὅλα τὰ παρόμοια συναισθήματα τοῦ κόσμου!

"Ε, δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ συγκρατήσω—τὴ φορὰ αὐτὴ—τὴν ἀγανάκτησί μου καὶ τὴν πίκρα μου, ἀπ' τὰ τόσο σκληρὰ της λόγια! Τινάχτηκα ἀμέσως ὄρθιος κι' ἕτοιμος πάλι νὰ ξαναργίσω τὸν νευρικό περίπατό μου.

Ἡ Ἰουλίττα ὅμως, πρόλαβε νὰ μ' ἀρπάξη ἀπ' τὸ μπράτσο, καὶ μὲ ἀνάγκασε νὰ καθήσω ξανὰ κοντά της. Ἔπειτα μοῦ ψιθύρισε ἱκετευτικά:

—Ὤ, συγχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου!... Συγχώρεσέ με, γιατὶ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ πικραίνω!... Τί νὰ κάνω ὅμως, ἡ δυστυχισμένη;... Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, νὰ μὴ θυμοῦμαι διαρκῶς ΕΚΕΙΝΟΝ!.. Κι' ἡ θύμησι του, κατεβαίνει ἄθελά μου στὰ χείλη μου!

—Ἔστω, Ἰουλίττα! τῆς εἶπα πνιχτά, ἐνῶ ἕνας στεναγμὸς συγκρατημένος τυραννοῦσε τὸ λαρύγγι μου. Μίλα διαρκῶς καὶ γιὰ ΚΕΙΝΟΝ. ἀφοῦ αὐτὸ σὲ ἀνακουφίζει, ἔστω κι' ἂν φαρμακώνης ἔτσι τὴν καρδιά μου!... Ἀλλὰ ἀπορῶ, πῶς δὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰ τὸν ξεχάσης, ὀφοῦ γύρω σου ὅλα, σοῦ ὑπόσχονται καινούργια ζωή, καινούργια ἀγάπη, καινούργια εὐτυχία;

—Πῶς;... «Ὅλα γύρω μου», εἶπες;... Μὰ ποῦ βρισκόμαστε, λοιπόν;... Δὲν εἴμαστε στὴν καταραμένη γιὰ μένα Βενετία;..

Ἦταν ἀνέκφραστος ὁ πόνος της. Ἕνας μελαγχολικὸς σαρκασμὸς σκοτείνιαζε τὸ χαμόγελό της. Εἶχε σηκωθῆ κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ παράθυρο, δῆθεν γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν βρισκόταν ἢ ὄχι στὴ Βενετία Τὸ λευκὸ «ἀτλάζινο» φόρεμά της, σχημάτιζε χαριτόβρυτες πτυχὲς γύρω ἀπ' τὸ πλαστικώτατο κορμί της. Τὰ μαῦρα μαλλιά, μετάξινα μαλλιά της, ἐξέφευγαν ἀπ' τὶς χρυσὲς «φουρκέτες» καὶ ξεχυνόντουσαν στὸν κύκνειο λαιμό της...

Τόσο ὦμορφη στὴν ἀπόγνωσί της μοῦ φάνηκε, τόσο γλυκὸς πόνος ἀπλωνόταν στὸ χλωμὸ θελκτικὸ πρόσωπό της, ὥστε ξέχασα ἀμέσως τὰ σκληρὰ της λόγια. Τὴν κύτταζα μὲ θαυμασμὸ καὶ λατρεία, καὶ λαχταροῦσα νὰ τὴ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου αἰώνια, τρυφερά...

Ἐκείνη εἶχε, ἐντωμεταξύ, παραμερίσει τὶς κουρτίνες τοῦ παραθύρου. Κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ ψυχρὸ τζάμι. Κύτταξε ἔξω τὴν πόλι, φωτισμένη ἀόριστα τώρα ἀπ' τὸ φεγγάρι ποὺ μόλις ἔβγαινε, καὶ ψιθύρισε καταπικραμένη:

—Ἀχ, Βενετία μου!... Πόσο ἄλλαξες, μέσα σὲ τόσο λίγον καιρό... Πόσο φαιδρὴ μοῦ φαινόσουν ἄλλοτε, καὶ πόσο ἔρημη καὶ πένθιμη τώρα!

Πῶς; τὴ διέκοψα ἔκθαμβος. Εἶχες καὶ ἄλλοτε ρθῆ, στὴ Βενετία;.. Καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ὡς τώρα;

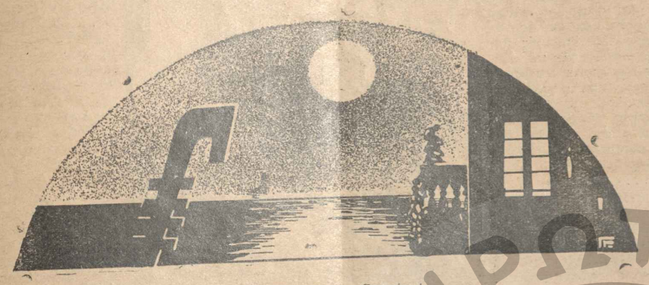

—Ὤ, Βενετία!... Βενετία!...

Ἡ Ἰουλίττα χαμογέλασε πικρά.

—Νὰ σοῦ τόλεγα, ἤθελες; μουρμούρισε κατόπιν. Μὰ ἔβλεπα πόσο ἐπιθυμοῦσες νὰ ἐπισκεφθῆς τὰ ἀξιοθέατα, τῆς ὡραιοτάτης αὐτῆς πόλεως!... Κι' ἔνοιωθα, ὅτι ἂν σοῦ ξεστόμιζα τὶς ἀναμνήσεις μου ἀπ' τὴν πόλι αὐτή, θὰ ἄλλαζες γνώμη ἀμέσως!... Ἀντὶ νὰ τὴν ἐπισκεπτόσουν, θὰ μ' ἔπαιρνες καὶ θὰ ἔφευγες ἀμέσως μακρυά της!...

—Καὶ βέβαια θάφευγα ὁλοταχῶς! οὔρλιασα, χτυπῶντας μὲ ἀγανάκτησι τὸ πόδι μου στὸ πάτωμα. Μιὰ λέξι νὰ μοῦλεγες ἀπ' τὶς καταραμένες ἀναμνήσεις σου, τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίναμε στὴ Βενετία, θὰ σ' ἄρπαζα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ φεύγαμε, ἔστω καὶ κολυμπῶντας στὰ κανάλια της!... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μέναμε σὲ μιὰ καλύβα, σ' ἕνα μέρος ἀμόλυντο ἀπ' τὶς βασανιστικὲς γιὰ μένα ἀναμνήσεις σου, παρὰ στὴ Βενετία καὶ στὸ μέγαρο αὐτό... Στὸ μεγαλοπρεπὲς δηλαδὴ ξενοδοχεῖο αὐτό, ὀτὸ ὁποῖο τὸ κάθε σου βῆμα ἴσως νὰ σοῦ θυμίζη τὰ φλογερὰ φιλιά τοῦ ΑΛΛΟΥ!...

Καὶ μὲ ἐντονώτερη ἀγανάκτησι, ἀλλὰ κι' ἐντονώτερη ἀπόγνωσι, πρόσθεσα:

—Ὤ, μίλησέ μου, Ἰουλίττα!... Πρὸς Θεοῦ, πές μου πῶς μπορῶ νὰ βρῶ σωτηρία ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος σου!... Δεῖξε μου μιὰ γωνία, ὀνόμασέ μου μιὰ πόλι στὴν Ἰταλία, ὅπου νὰ μὴ σὲ παρέσυρε ἐκεῖ μαζύ του, ὁ τυχοδιώκτης ἐκεῖνος...

Ἔτρεμα σύγκορμος, τώρα. Εἶχα χλωμιάσει φριχτά. Τὸ πρόσωπό μου εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ πόνο καὶ λύσσα

Ἡ Ἰουλίττα γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ψυχρά. Ξαναβύθισε ὅμως πάλι τὸ βλέμμα της, ἔξω στὴ φεγγαρολουσμένη «νεράϊδα—πόλι» τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους καὶ μουρμούρισε μ' ἔκστασι:

—Ὤ, Βενετία!... Βενετία!... Ὑπῆρξε κάποτε μιὰ ἐποχὴ ἀλησμόνητη, γλυκειά, κατὰ τὴν ὁποία σὲ λάτρευε ἡ ψυχή μου... Καὶ σήμερα ὅμως ἀκόμη, δὲν σὲ ξαναβλέπω ἀδιάφορη... ΕΚΕΙΝΟΣ. σὲ λατρεύει κι' ἐκεῖνος ἐπίσης... Ταξειδεύοντας μαζύ μου καὶ μακρυά σου, ὦ Βενετία, σὲ θυμόταν πάντα του καὶ στέναζε!... Σὲ ἀποκαλοῦσε «γλυκειά του πατρίδα»!.. Κι' ἐγὼ σὲ λάτρευα τότε, γιατὶ σὲ λάτρευε κι' ἐκεῖνος... Κι' ἐξακολουθῶ νὰ σὲ λατρεύω νὰ σὲ λατρεύω ἀκόμη, γιατὶ ὑπῆρξες ἡ πατρίδα του!... Ἐδῶ δοξαζόταν ἡ λαμπρὰ οἰκογένειά του, κι' ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα μέγαρά του ἔχει ἀκόμη τὸ ὀνομά του!

Τρελλαινόμουν. Νόμιζα πὼς δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀνδέξω περισσότερο. Μουρμούρισα μὲ βαρειὰ καρδιὰ καὶ μὲ ἀφάνταστη πίκρα:

—Γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ, Ἰουλίττα!... Λυπήσου με... Πᾶς πειά, νὰ θυμᾶσαι τὸν ἄλλο!... Κι' ἔλα μαζύ, ἀμέσως ἀόριο κτίλας νὰ σύγουμε μακρυὰ ἀπ' τὴν καταραμένη αὐτὴ πόλι μὲ τὶς ἀναμνήσεις σου ποὺ μὲ σκοτώνουν!

—ΕΣΕΙΣ, κύριε, εἶστε ἐλεύθερος νὰ φύγετε μακρυὰ κι' ἀπὸ Ἰουλίττες κι' ἀπὸ Βενετίες, ἂν ἀγαπᾶτε! ξεφώνισε ξέφρα καὶ παγερά ἡ γέα. "Οσο γιὰ μένα, εἶμαι ἐλεύθερη. μοῦ φαίνεται—νὰ κανονίσω τὴ ζωή μου ὅπως θέλω!... Θὰ φύγω λοιπὸν ἀπ' τὴ Βενετία, ὅποτε τὸ θέλησα κι' ὅποτε μοῦ ἀρέσει!

Οὔρλιαξα, ἀσυγκράτητος καὶ ξετρελλαμένος τότε:

—Τώρα, κατάλαβα καλά!... ΕΚΕΙΝΟΣ, ὁ Λεώνης σου, βρίσκεται ἐξάπαντος στὴ Βενετία!

Στὸ ὄνομα «Λεώνης», τὸ ἀγαπημένο γιὰ κεῖνη τόσο γιὰ μένα μισητὸ ὄνομα τοῦ ἄλλοτε ἐραστοῦ της, ἡ Ἰουλίττα συγκλονίστηκε. Δὲν κατάλαβε καλὰ, ἀπάνω στὴν ταραχή της, τὴν ἀκριβῆ ἔννοια τῶν φράσεών μου. Καὶ πέφτοντας στὰ λαιμό μου μὲ τρελλὴ παραφορά, ξεφώνισε:

—Εἴν' ἐδῶ ὁ Λεώνης μου, εἴπες;... Πῶς τ' εἶπες;... Ποῦ εἶνε;... Ὤ, μίλησέ μου, φίλε μου!... Ἐπαναλάβε μου, αὐτὸ ποὺ μοῦπες!... Πρόφερε μου πάλι τὸ λατρευτό μου ὄνομα, γιὰ νὰ τὸ ἀκούσω τολλάγιστον γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη!

Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της. Ὁ παροξυσμὸς τοῦ παραφόρου πάθους τῆς ἔφερε λυγμοὺς, κι' ἔπεσε μισολιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά μου.

Βρόζοντας μέσα μου ἀπὸ ζηλοτυπίες, ἀπὸ λύσσα, ἀπὸ ἀνέκφραστο φαρμάκωμα ψυχῆς, τὴν ἔπλωσα σ' ἕνα ντιβάνι. Τὴν ἄφησα ἐκεῖ κατόπιν, τεντωμένη, μισοσυναίσθηση. Καὶ δίχως νὰ φροντίζω στὸ ἐλάχιστο γι' αὐτή, ἄρχισα πάλι τὸ μονότονο καὶ νευρικὸ βάδισμά μου, δῶ κι' ἐκεῖ στὸ σαλόνι.

"Εκλαιγα, τώρα!... "Ω, Θεέ μου, ἔκλαιγα!... Τὰ δάκρυά μου κυλοῦσαν καὶ φλόγιζαν τὰ μάγουλά μου, σὰν δάκρυα εὐαίσθητης μικρούλας.. Ἐγώ, ὁ ὑπερήφανος ἐγὼ καὶ γόνος μιᾶς

ἀπ' τὶς λαμπρότερες οἰκογένειες εὐπατριδῶν τῆς Ἱσπανίας, ἔκλαιγα σὰν μωρὸ παιδί, ἔκλαιγα σὰν πρωτόθγαλτη στὴν ἀγάπη κοπέλλα!...

Θεέ μου!... Θεέ μου! .. Τί ἀπόγνωσις, τί κατάντια οἰκτρὴ μαστίγωνε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν ψυχή μου!...

Τέλος, μέσα στὸν τόσο σπαραγμό μου, θυμήθηκα ξανὰ τὴν Ἰουλίττα. Στάθηκα μπρὸς στὸ ντιβάνι της, καὶ προσήλωσα ἀπάνω της τὰ βουρκωμένα μάτια μου.

Εἶχε τὸ πρόσωπό της γυρισμένο πρὸς τὸν τοῖχο. Ἦταν χλωμό, σὰν πρόσωπο νεκρῆς, καὶ μὲ τὰ μάτια του κλειστά. Ἡ ἔκφρασί της, ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἔκφρασι ἀποθαρρύνσεως κι' ἐγκαταλείψεως, παρὰ μὲ πόνο καὶ μὲ σπαραγμό. Ὁ παροξυσμὸς τοῦ πάθους της εἶχε μαλακώσει, μιὰ ἀτονία βαθειὰ τὸν διαδέχτηκε, κι' ἐγώ...

Ἐγώ, ἤλπισα!

Μὲ τὴν ἄγια αὐτὴ ἐλπίδα στὴν ψυχή μου, ἔσκυψα στὴν Ἰουλίττα καὶ τῆς μίλησα ψιθυριστά.

Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της ἀμέσως καὶ μὲ κύτταξε ἔκθαμβη, λὲς κι' ἀντίκρυζε ξένο πρόσωπο μπροστά της Φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὰ ὅσα συνέβησαν προηγουμένως μεταξύ μας, καὶ ψιθύρισε :

—Τί θέλεις ;. . Γιατὶ μὲ ξύπνησες ;

—Ἰουλίττα, συγγνώμην! τῆς εἶπα πονεμένος. Σὲ πείραξαν ἄθελά μου, τὰ ἀσύνετα λόγια μου... Σὲ λύπησαν βαθειά, τὸ βλέπω... Συχώρεσέ με!

Ἔφερε τὸ ἀβρὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις της. Χαμογέλασε ὕστερα μὲ πικρὴ μελαγχολία καὶ μοῦ εἶπε :

—Δὲν μὲ λύπησες, Ἀλέο!... Μονάχα τὴ φιλοτιμία μου πείραξες... Δῶσε μου τὸ χέρι σου νὰ τὸ σφίξω... Μὴ μὲ ξαναπιστεύσῃς ἄλλοτε στὸν ἐγωϊσμό μου, σὲ παρακαλῶ!...Ξέρεις καλά, ὅτι δὲν ἔχω ἀτομικὴ περιουσία... Ἐσὺ μὲ συντηρεῖς, ζῶ ἀπ' τὰ χρήματά σου, κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ—τῆς ἐξαρτήσεώς μου ἀπὸ ἄλλον—μὲ πληγώνει καὶ μὲ ταπεινώνει, κάθε φορὰ ποὺ τὴ σκέπτομαι!... Ὁμολογῶ, ὅτι ὑπῆρξες πάντα ἀγαθός, καὶ γενναιόδωρος, καὶ καλός, ἀπέναντί μου... Μοῦ προσφέρεις ἄπειρες περιποιήσεις, μὲ αὐταπάρνησι καὶ μὲ λατρεία... Μὲ σκεπάζεις κυριολεκτικῶς ἀπὸ πολύτιμα κοσμήματα, καὶ μοῦ παρέχεις μιὰ ζωὴ πολυτελεστάτη κι' ἄνετη... Ὤ, ἀναγνωρίζω ὅτι χωρὶς ἐσένα, ποιὸ ἔρει σὲ ποιὸ νοσοκομεῖο φτωχῶν θὰ ξε ψυχοῦσα τώρα, περιφρονημένη καὶ παρατεταμένη!.. Τὰ ἀναγνωρίζω ὅλα αὐτὰ δὸν Ἀλέο Βυσταμέντι!...

.....Ἀλλὰ θυμήσου ὅμως, καὶ τὸ ἑξῆς: Ὅτι ὅλα αὐτὰ τἄκανες χωρὶς ἐγὼ νὰ θέλω, χωρὶς ἐγὼ νὰ μπορῶ νὰ δώσω σ' αὐτὰ τὴ συγκατάθεσί μου!... Ναί, μὲ πῆρες ἀπροσποίητα θαμμένη ἀπ' τὴ θλῖψι μου, καὶ μὲ νοσήλευσες στορυγικὰ δίχως ἐγὼ νὰ θέλω... Θυμήσου, ὅτι ἐγὼ ξεφώνιζα κι' ἔκλαιγα σὰν τρελλή, ποθῶντας νὰ πεθάνω.. Ἐσὺ ὅμως, ἄθελά μου, ξενύχτησες πολλὲς φορὲς στὸ προσκέφαλό μου, κρατῶντας μου σφιχτὰ τὰ χέρια κι' ἐμποδίζοντάς με ν' αὐτοκτονήσω... Θυμήσου, ὅτι γιὰ πολλοὺς μῆνες ὕστερα, ἀρνιόμουν τὴν προστασία σου καὶ τὶς εὐεργεσίες σου!... Κι' ἂν σήμερα παραδέχομαι νὰ ζῶ κοντά σου κι' ἀπ' τὰ χρήματά σου, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δυὸ πράγματα ἀποκλειστικῶς. Πρωτα, γιατὶ ἔχασα τὸ θάρρος τῆς ζωῆς... Οὔτε ν' αὐτοκτονήσω τολμῶ πειά, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ ἐργαστῶ.. Κι' ὕστερα, μὲ ἀναγκάζει κι' ἡ εὐγνωμοσύνη μου ἐπιτέλους ἀπέναντί σου—γιὰ τὶς τόσες θυσίες σου—νὰ μὴν ἀρνιέμαι τὴ ζωὴ αὐτή, τὴν ἐποία γονατιστὸς μὲ ἱκετεύεις κάθε λίγο νὰ δεχτῶ ἐκ μέρους σου...

....Ξέρω, φίλτατέ μου, ὅτι ὅλοι ἐσένα θὰ συμπαθήσουν παρὰ ἐμένα, ἂν τοὺς διηγηθῆ κανένας ἀμερόληπτα τὴν ἱστορία τῶν σχέσεών μας!... Καὶ πρέπει ὁ κόσμος νὰ μὲ καταδικάζῃ, ἐπειδὴ—μένοντας μόνη καὶ δίχως στήριγμα κανένα—ἀποφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν ἑαυτό μου στὴν πιὸ εὐγενικὴ καρδιὰ τοῦ κόσμου, ὅπως εἶνε ἡ δική σου ;

Κατασυγκινημένος ἀπ' τὰ λόγια τῆς Ἰουλίττας, τὴν ἔσφιξα θερμὰ στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ τῆς εἶπα :

—Ἀγάπη μου, αὐτὰ ποὺ λές, εἶνε ἡ καλύτερη ἀπάντησι στὶς χαμερπεῖς γιὰ σένα γνῶμες, τῶν ἀνθρωποπαρίων ποὺ σὲ γνώρισαν... Ἡ μᾶλλον, ποὺ σὲ παραγνώρισαν καὶ σὲ παρεξήγησαν!... Σὲ μένα ὅμως, γιατὶ τὰ λές ;... Μήπως νομίζεις, ὅτι ἔχεις ἀνάγκη νὰ μοῦ δικαιολογηθῆς καὶ νὰ μοῦ ἀπολογηθῆς, γιατὶ μ' ἔκανες εὐτυχισμένον ;... Καὶ δὲν ξέρεις, ὅτι ἡ στιγμὲς τῆς εὐδαιμονίας ποὺ μοῦχεις ὡς τώρα χαρίσει, εἶνε ἡ μόνες ποὺ δοκίμασα ὡς τώρα κι' ἐγώ, σ' αὐτὸν τὸν θλιβερὸ κόσμο ;...

.....Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μοῦ δικαιολογῆσαι ἐσύ, ἐγὼ χρωστάω ἴσα-ἴσα νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησι...Ξέρω μὲ πόση ἐπιμονὴ ἀντιστάθηκε ἡ φιλοτιμία σου, σ' ὅλες μου τὶς προσπάθειες νὰ σὲ προσελκύσω μὲ δῶρα καὶ μὲ χρήματα... Ξέρω πόσο ὑπερήφανα κι' ἀξιοπρεπὴς ἤσουν πάντα ἀπέναντί μου... Καὶ ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ κρατάω, στὴ συμπεριφορά μου σὲ σένα, ὕφος δεσποτικὸ ἢ ἀπαιτητικό.. Συγχώρεσέ με ὅμως, Ἰουλίττα μου... Ἡ τραφορὰ τοῦ τρελλοῦ μου πάθους γιὰ σένα, μοῦ σαλεύει τὰ λογικά κάθε τόσο... Δὲν ξέρω πειά, τότε, οὔτε τί θέλω, οὔτε τί κανω.. Συγχώρεσέ με, Ἰουλίττα μου, καὶ ξέχνα τὶς στιγμὲς αὐτὲς παραφορές μου.. Ἀλλοίμονο!... Δὲν ξέρω νὰ προσελκύσω τὴν ἀγάπη... Ὁ χαρακτήρ μου εἶνε τραχύς συχνά, καὶ τὸ ξενεῖ δυσαρέσκειες καὶ στὰ πιὸ λατρευτά μου ὄντα ἀνάμεσα. Νά, κύτταξε!... Ἐνῶ μόλις ἄρχιζα νὰ ἐπουλώνω τὶς πληγὲς τῆς πονεμένης σου καρδιᾶς μὲ τὴν τρυφερότητά μου, πάλι τὴ ἔκανα νὰ ξαναματώσουν μὲ τὴν ἀθέξια συμπεριφορά μου... Ἀγαπημένη μου!... Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἀνατοβουρίζω καὶ καταστρέφω προσπάθειές μου ὁλοκλήρων μηνῶν, ἀπὸ μιὰ κακόμονη παραφορὰ τοῦ καταραμένου χαρακτῆρος μου!..

Καινούργια δάκρυα φάνηκαν ξανά, στὰ γλυκὰ μάτια τῆς Ἰουλίττας. Μ' ἔσφιξε κι' ἐκείνη μὲ περιπάθεια στὴν ἀγκαλιά της, μὲ φίλησε τρυφερὰ στὰ χείλη καὶ στὸ μέτωπό μου, καὶ ψιθύρισε :

—Ἀλέο, ἂς μὴ μιλοῦμε πειὰ γι' αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα!... Συχώρεσέ με κι' ἐσύ... Γιατὶ ἂν ἐσὺ μοῦ προξενῆς πόνο, βιάζομαι—ἡ ἀχάριστη, ἐγώ!—καὶ στὸν ἀνταποδίδω δεκαπλάσιον... Εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὁ χαρακτήρ σου εἶνε πολὺ πιὸ ἀνθρωπινὸς καὶ πιὸ εὐγενικὸς ἀπὸ τὸ δικό μου... Ἀλλὰ πάλι κι' ὁ πόνος ὁ δικός μου, εἶνε ἀρκετὰ ἀνθρώπινος καὶ καυτερός... Γι' αὐτὸ καὶ προκαλοῦνται αὐτὲς ἡ λογομαχίες μας ἡ θλιβερές, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε κι' οἱ δυό μας.. Ναί, παραφορτωνόμαστε κι' οἱ δυό μας!...

...Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως, Ἀλέο... Ἂν εἶνε ὁ πόνος μου καυτερός κι' ἀνθρώπινος ἀκόμα, δὲν εἶνε καὶ ἀγιοτάτος... Ἡ τόση καλωσύνη τῆς μεγάλης καρδιᾶς σου, κι' ἡ τόσο τρυφερὴ ἀγάπη σου γιὰ μένα, γρήγορα θὰ τὸν γιατρέψουν... Μοῦ μίλησες πρίν, νὰ σοῦ ὁμολογήσω μιὰ ἐλπίδα : Ἔ, ναί!... Νὰ ἐλπίζῃς, Ἀλέο!... Γρήγορα θὰ ἔκφραστῶ ὁλόκληρη σὲ σένα γρήγορα θὰ εὐτυχήσουμε κι' οἱ δυό μας!... Μόνο ἐνα κάνε λίγη ὑπομονή, ὅς τότε!... Ἐπίσης, ἂς ἀναβάλουμε γιὰ ἄλλη ἡμέρα τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεώς μας μὲ νόμιμο γάμο!... Ἴσως σ' αὐτὸ, νὰ ἀναγκατατεθῶ πολὺ γρήγορα!... Ὁμολογῶ ὅτι ὁ γάμος μὲ φοβίζει... Φοβοῦμαι τὴν ὑποταγή αὐτὴ τῆς γυναίκας πρὸν ἄνδρα, τὴν καθιερωμένη ἀπ' τοὺς νόμους, ἀπ' τὴ θρησκεία, κι' ἀπ' τὶς προλήψεις... Ὁ γάμος εἶνε κάτι τὸ ἱερό καὶ τίμιο, ἀλλὰ καὶ ἀδιάλυτο ἐπίσης καὶ ἀδιάσπαστο (*).. Γι' αὐτὸ καὶ φοβοῦμαι ἔτσι!...

—Εἶνε σκληρὰ πάλι τὰ λόγια σου, Ἰουλίττα μου!... Μὰ τόσο δυσπιστεῖς λοιπὸν ἐναντίον μου, νὰ φοβᾶσαι τὴν ἕνωσί μας ;... Ἔστω, ὅμως... Ἂς ἀναβάλουμε γιὰ ἄλλοτε τὴ συζήτησι, ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Γιὰ ἀποζημίωσί μου ὅμως, κάνε μου τουλάχιστον μιὰ ἄλλη χάρη... Παραδέξου σὲ παρακαλῶ, νὰ φύγουμε ἀβρίο κιόλας ἀπ' τὴ Βενετία!...

—Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸ παραδέχομαι, Ἀλέο.. Τί μὲ ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ τί μὲ πειράζει ἂν βρίσκωμαι στὴ Βενετία ἢ σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλοῦ ;... Ὄχι, Ἀλέο!... Μὴ σὲ μέλλει, νὰ μὴ σὲ πειράζῃ, νὰ μὴ μὲ πιστεύῃς, ὅταν μ' ἀκοῦς νὰ στενάζω γιὰ τὸ παρελθόν μου!.. Σ' αὐτὸ μὲ στρώχνει ἡ ἀνησία μου, κι' ἀχι κανένας πραγματικὸς πόνος ἢ πόθος γιὰ τὰ περασμένα μου!... Τὰ περασμένα μου!... Ὤ, Θεέ μου!... Ἔχω ἀπόλυτα λόγους ν' ἀποστρέφουμαι καὶ νὰ μισῶ τὰ περίφημα αὐτὰ περασμένα μου!... Μὰ δὲν βλέπεις σὲ τί ἀθλία κατάσταση ἔρριξαν, αὐτὰ τὰ περασμένα μου ;... Μὲ ποιὰ καρδιὰ λοιπὸν μὲ ποιὸ πόθο θὰ ξαναζοῦσα αὐτὰ τὰ περασμένα μου, ἂν κυρίως μοῦ τὰ ξαναπρόσφερε πάλι κανένας ;. .

Τῆς φίλησα τὸ χέρι μὲ λαχτάρα, εὐχαριστῶντας την νὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴ λεπτότητα τῆς ψυχῆς της ἀπέναντί μου... Ὅσο τόσο, αἰσθανόμουν μελαγχολία μυστική. Ἔνοιωθα, ὅτι γιὰ πολὺ μ' εὐχαριστήσῃ ἔδειχνε αὐτὴ τὴ λεπτότητα, κι' ὄχι γιατὶ πραγματικὰ πίστευε τὰ λόγια της.

Γι' αὐτό, ἄρχισα πάλι τὸν θλιβερὸ περίπατό μου στὸ δωμάτιο.

(Ἀκολουθεῖ)

Μὲ τὴν ἄγνη αὐτὴ ἐλπίδα στὴν ψυχή, ζύγωσα τὴν Ἰουλίττα καὶ τῆς μίλησα ψιθυριστά.

(*) Ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία δὲν χορηγεῖ διαζύγιο μὲ κανένα τρόπο κατ' οὐδεμίαν ἀπολύτως δικατολογία.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο θάμνοι ἦσαν πανύψηλοι, πυκνοί μπλεγμένοι σὰν δίχτυα καὶ τὰ τέλματα ἀπέραντα, γεμάτα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις ποὺ ἔφεναν τὸν κίτρινο πυρετὸ καὶ τὸν θάνατο.

Οἱ δυὸ κατάδικοι, ποὺ εἶχαν δραπετεύσει ἀπὸ τὰ κάτεργα, στένοζαν κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο, παραπατοῦσαν ἀπὸ τὴν κούραση, ἕτοιμοι νὰ σωριαστοῦν ἀναίσθητοι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Μαρονί, τῆς γαλλικῆς Γουϊάνας.

Τὸ εἶχαν σκάσει ἀπὸ τὰ κάτεργα, κρυφά, κ' εἶχαν τραβήξει μπροστὰ μέσα στὸ παρθένο δάσος, ὅστερα στὴν ἀτέλειωτη ἔρημο κι' ἔπειτα σ' ἐκεῖνα τὰ τέλματα τοῦ θανάτου τοῦ ποταμοῦ Μαρονί.

Ἔρημα, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἦταν ἡ ὁλλανδικὴ Γουϊάνα, τὸ ἀσφαλὲς καταφύγιο, ἡ **ἐλευθερία**...

Ὁ Πιὲρ Λεβὰν ἦταν πενηντάρης στὰ χρόνια κ' ἡ ἐξορία του ἐκεῖ κάτω ἀπὸ κάτεργα, ἦταν ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς ζωῆς του. Ὁ ἄλλος, ὁ Ἐδμόνδος Μοράν ἦταν τριάντα χρόνων κι' ἔλεγε, πὼς εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς σκοτεινῆς μηχανορραφίας τῆς ἀπιστῆς γυναίκας του καὶ τοῦ φίλου της. Εἶχε καταδικαστῆ γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν εἶχε κάνει κ' εἶχε ἐξοριστῆ στὰ κάτεργα στὴ θέσι ἑνὸς ἄλλου. Μὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα θὰ τὸν βοηθοῦσε ἡ τύχη νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ νά, τώρα τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία.

Οἱ δυὸ κατάδικοι ὡστόσο ἤξεραν πὼς τοὺς κυνηγοῦσαν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα οἱ φύλακες. Ἕνας ἀόρατος στοατὸς εἶχε ριχτῆ πάνω στὰ ἴχνη τους καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσαν μὲ χίλιες δυὸ πονηρίες νὰ μπερδεύουν αὐτὰ τὰ ἴχνη γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς διώκτες τους.

Μὰ εἶχαν νὰ παλέψουν καὶ μ' ἄλλους κινδύνους: μὲ τὴν πείνα, τὰ θηρία, τὸν κίτρινο πυρετό, τὴ κούρασι... Κι' ὡστόσο δὲν ἔγαναν τὸ θάρρος τους. Ὁ Πιὲρ Λεβὰν κρατοῦσε στὸ στιβαρὸ χέρι του μιὰ σιδερένια ράβδο. Μὲ τὴν ἡράκλεια δύναμί του μποροῦσε ἐτσι νὰ σκοτώσῃ κι' ἕνα βούβαλο. Ὁ Ἐδμόνδος Μοράν πάλι εἶχε μιὰ ἀκονισμένη λεπίδα δεμένη γερὰ σὲ μιὰ ξύλινη λαβή. Τοὺς ἔφταναν αὐτὰ τὰ ὅπλα... Μὰ κ' οἱ φύλακες ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν σάν λυσσασμένοι λύκοι, ἦσαν ὁπλισμένοι μὲ πιστόλια καὶ τουφέκια.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ διαστοῦν, νὰ περάσουν μιὰ ὥρα ἀργότερα ἐκεῖνα τὰ τέλματα, γιατὶ τὰ σύνορα τῆς ὁλλανδικῆς Γουϊάνας δὲν ἦσαν πειὰ μακρυά.

* * *

Μιὰ μέρα, ὁ Ἐδμόνδος Μοράν, ξυπνῶντας ἀπὸ τὸν ἐφιαλτικὸ ὕπνο του, δὲν βρῆκε δίπλα του τὸν σύντροφό του. Ὁ Πιὲρ Λεβὰν εἶχε γίνει ἄφαντος. Θὰ εἶχε ἀπομακρυνθῆ, τὴν ὥρα ποὺ φύλαγε, θὰ εἶχε τρομάξει ἀπὸ κανένα παράξενο θόρυβο καὶ θὰ εἶχε χαθῆ μέσα στὰ βαθειὰ βοῦρκα τῆς ὄχθης.

Καὶ τώρα ἕνας τρομερὸς κίνδυνος ἄρχισε νὰ θυσανίζῃ τὸν δύστυχο Μοράν: ἡ μοναξιά. Ὁ κατάδικος ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ γαμὸ τοῦ φίλου του. Ὁ Πιὲρ Λεβὰν ἦταν βέβαια ἕνας κακοῦργος, μὲ τὰ χέρια βουτηγμένα στὸ αἷμα, μὰ κεῖνες τὶς μέρες τῆς φρίχτῆς ἀγωνίας, τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ξαφνικοῦ κινδύνου, ἦταν ἕνας πολύτιμος σύντροφος. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε ὁ Μοράν; μὰ τὸν εἶχε ἀνάγκη.

Μόνος λοιπόν, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, ξαναπῆρε τὸ δρόμο. Μὰ μιὰ κακὴ προαίσθησις τοῦ ἔκοβε τὰ γόνατα. Κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του, πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φτάσῃ ποτὲ στὰ σύνορα Ποτέ!..

Κι' ἄξαφνα, πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη του: ἕνας ἄνθρωπος εἶχε ξεπροβάλει ἀπότομα πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο.

—Ὁ Μορέν, ὁ ἀρχιφύλακας! φώναξε κατάπληκτος ὁ Μοράν καὶ πήδησε πρὸς τὰ πίσω.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

—Μπράβο, Μοράν! τοῦ εἶπε. Βλέπω πὼς μὲ γνώρισες ἀμέσως! Καὶ τώρα ἐμπρός!... Πέταξε πέρα αὐτὴ τὴ λεπίδα ποὺ κρατιᾶς στὸ χέρι σου καὶ πές μου γρήγορα ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός σου.

—Ἀ Λεβὰν χάθηκε! τοῦ ἀπάντησε ὁ κατάδικος.

—Μπορεῖ! ἔκανε ὁ ἀρχιφύλακας. Ἡ Γουϊάνα δὲν εἶνε καινὰς Παράδεισος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σωθῆ σ' αὐτὲς ἐδῶ τὶς ἐρημιὲς τοῦ θανάτου. Ἐμπρός, Μοράν. Πέταξε πέρα τὴ λεπίδα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι...

Ὁ Μοράν, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα, πέταξε καταγῆς τὸ ὅπλο του. Ὁ Μορὲν τότε πῆδηξε μπροστὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κατάδικο. Ἀξαφνα ὅμως, μὲ ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μοράν σὰν νὰ εἶχε ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ τὸν εἶχε καταπιῆ!...

Ὁ κατάδικος ἔτριψε τὰ μάτια του, σαστισμένος καὶ πῆγε πιὸ κοντά. Εἶδε τότε ὅτι ὁ ἀρχιφύλακας εἶχε πέσει μέσα σ' ἕνα βαθὺ λάκκο ποὺ ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ τὰ ξερὰ χόρτα τῆς ἐρημιᾶς.

—Μορέν! φώναξε δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

—Βοήθεια! στένεψε ὁ ἀρχιφύλακας μὲ ἀγωνία.

Ὁ Μοράν τότε, ξέσπασε μὲ τὴ σειρά του σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

—Νὰ σὲ βοηθήσω; ἔκανε. Μὰ δὲν τρελλάθηκα ἀκόμη, Μορέν!... Στάθηκα, βλέπεις, τυχερός. Καλὰ εἶσαι ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι, κύριε ἀρχιφύλακα!... Ἐγὼ θὰ τὸ σκάσω ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα, Ἡ ὁλλανδικὴ Γουϊάνα δὲν εἶνε πειὰ μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ πέρα... Κεῖ χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πιστόλι σου ποὺ τὸ ἄφησες νὰ σοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ πέσῃ στὴν ἄκρη τοῦ λάκκου, φίλε μου, Μορέν. Γειά σου τώρα καὶ καλὰ ξεμπερδέματα!...

—Μοράν, λυπήσου μου! τοῦ φώναξε ὁ ἀρχιφύλακας.. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγῃς, δίχως νὰ σοῦ κάνω κακό. Θὰ σοῦ πῶ μάλιστα ποιὸ δρόμο πρέπει νὰ πάρῃς γιὰ νὰ φτάσῃς πιὸ γρήγορα στὸ ὁλλανδικὸ ἔδαφος, Μοράν! Συλλογοῦσω πὼς ἔχω γυναίκα καὶ παιδιά!.. Λυπήσου με !..

Ἐκεῖ κάτω στὰ κάτεργα δὲν σὲ κακομεταχειρίστηκα ποτέ. Ξέρω πὼς δὲν εἶσαι κακός, Μοράν! Βοήθησέ με!.. Δός μου τὸ χέρι σου... Δὲν μπορῶ νὰ βγῶ μόνος μου ἀπὸ ἐδῶ μέσα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μοράν ἀναπήδησε. Ἕνα παράξενος θόρυβος ἔφτασε ἀπὸ μακρυά. Ἦταν ἕνας ξερὸς θόρυβος ποὺ σέρνόταν καταγῆς πάνω στὰ χόρτα καὶ ποὺ πλησίαζε διαρκῶς, ἀσυγκράτητος. Ὁ Μοράν σὲ λίγο κατάλαβε τί ἦταν καὶ ἔρριξε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή:

—Τὰ μυρμήγκια! Τὰ κόκκινα μυρμήγκια!.. Δρόμο, γρήγορα! Ἀλλοιῶς, εἶμαι χαμένος!...

Κι' ἀρπάζοντας τὸ περίστροφο ἀπὸ κάτω ὥρμησε γιὰ νὰ φύγῃ, σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

Μὰ, μιὰ ἄλλη κραυγὴ τρόμου ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ λάκκο.

—Βοήθεια, Μοράν! Μὴ μὲ ἀφίνῃς νὰ πεθάνω τόσο τραγικά! Σῶσε με! Προφταίνουμε νὰ σωθοῦμε κ' οἱ δυό!... Βοήθησε με !...

Ὁ κατάδικος στάθηκε ἀναποφάσιστος. Κι' ἄξαφνα, γύρισε πίσω κι' ἔσκυψε πάνω στὸ ἔδαφος. Ὁ ἀόρατος στοατὸς τῶν κόκκινων μυρμηγκιῶν προχωροῦσε διαρκῶς, ἀπὸ παντοῦ, σὰν ἕνα κόκκινο κῦμα, ποὺ σκέπαζε τὰ πάντα. Σὲ λίγο θὰ ἦσαν κ' οἱ δυὸ χαμένοι! Θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὸν πιὸ φρίχτο τὸν πιὸ ἀπαίσιο θάνατο. Θὰ τοὺς ἔτρωγαν ἐκεῖνα τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἄγριων μυρμηγκιῶν...

Ὁ Μοράν συλλογίστηκε τότε πὼς ἔπρεπε νὰ τοὺς κόψῃ τὸ δρόμο. Μὰ πῶς; Μὲ ποιὸ τρόπο; Ἄξαφνα, μιὰ ἰδέα ἔλαμψε στὸ πνεῦμα του. Ἔσκυψε πάλι πάνω στὸ ἔδαφος, ἀκούμπησε στὸ πνεῦμα του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 703)

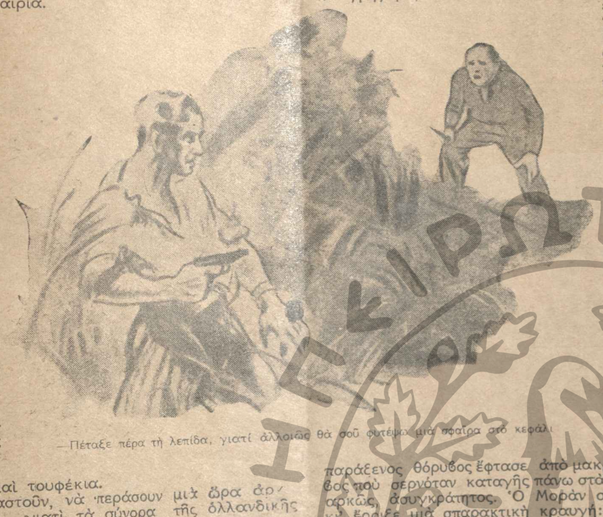

—Πέταξε πέρα τὴ λεπίδα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι!

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

II

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Μετὰ τὴν ματαίωσι τοῦ συνοικεσίου μὲ τὸν ὁ"κο τοῦ Ὁσσι λέως τῶν Φράγκων Πεπίπου, ὁ Κοπρώνυμος ἀποφάσισε νὰ μὴν ἀναβάλη περισσότερο τὸ γάμο τοῦ γυιοῦ του Λέοντος Περιφρονῶντας κάθε ἄλλο πολιτικὸ συνοικέσιο, διακήρυξε παντοῦ, ὅτι γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν εὐτυχία τοῦ γυιοῦ του, θὰ τὸν ἔβαζε νὰ διαλέξη τὴν ὡραιοτέρα καὶ πνευματωδεστέρα τῶν Ἑλληνίδων.

Αἱ Ἀθῆναι διατηροῦσαν ἀκόμα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴν ἀρχαία τους φήμη γιὰ τὴν ἄνθησι τῶν πνευμάτων καὶ γιὰ τὴν ἀγαλματώδη ὡραιότητα τῶν παρθένων ποὺ ἦσαν ὁμοιες μὲ τὶς Ἀρτέμιδες καὶ τὶς Παλλάδες τῶν μεγάλων γλυπτῶν τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἀθηνῶν, ἐξεθείαζαν τότε τὴν Εἰρήνη, ὀρφανὴ κόρη μιᾶς πλουσίας ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας καὶ μαθήτρια τῶν μεγάλων νεοπλατωνικῶν φιλοσόφων.

Ἡ Εἰρήνη ἦταν τότε δεκαεφτὰ ἐτῶν καὶ ὁ Λέων εἰκοσιενός. Ὁ Κοπρώνυμος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει πολλὰ νὰ λέγωνται γιὰ τὴ νεαρὴ αὐτὴ Ἀθηνᾶ, τὴν ξεχώρισε ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες νέες τῆς αὐτοκρατορίας του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνη νύφη του, δ νοντάς την στὸ γυιό του. "Ενα μονάχα πρᾶγμα τὸν ἀνησυχοῦσε! Ἡ Εἰρήνη λάτρευε τὶς εἰκόνες. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν προσκάλεσε νὰ παραδεχθῆ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία εἶχε καταργήσει τὴ λατρεία τῶν εἰκόνων.

Ἡ Εἰρήνη δίστασε στὴν ἀρχή, μὰ κατόπιν ἱκανοποίησε τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐπιθυμία μολονότι μέσα στὸ βάθος τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς της, ἐξακολουθοῦσε νὰ λατρεύη τὶς εἰκόνες.

Σκέφθηκε δηλαδὴ ὅτι ἂν ἔκανε φαινομενικῶς πὼς εἶχε πάψει νὰ τὶς λατρεύη, ἐξασφαλίζοντας τὸ θρόνο, αὐτὸ θὰ τῆς ἐπέτρεπε ἴσως, μιὰ μέρα ὅταν θὰ ἐρχόντουσαν εὐνοϊκότεροι καιροί, ν' ἀποκαταστήση ἐπισήμως σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία τὴν λατρεία τῶν εἰκόνων. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὴ συμβούλευσαν οἱ ἱερεῖς, ποὺ τὴ πειθεστοιχίζαν καὶ οἱ μεγαλείτεροι διανοούμενοι τῆς χριστιανωσύνης.

Μόλις λοιπὸν ἡ Εἰρήνη δήλωσε τὴν ὑποταγή της στὴν αἵρεσι, ἄρχισε νὰ τῆς ἀπονέμωνται αὐτοκρατορικὲς τιμές. "Εστειλαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα μιὰ μεγαλοπρεπῆ πομπὴ γιὰ νὰ τὴν παραλάβη καὶ μιὰ γαλέρα τὴν μετέφερε στὸ ἐπὶ τῆς μικρασιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου αὐτοκρατορικὸ ἀνάκτορο ἱέρεια.

Ἀπὸ ἐκεῖ μποροῦσε νὰ θαυμάζη τὴν Κωνσταντινούπολι ποὺ ὕψωνε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς γαλάζιους κάμπους τῆς θάλασσας καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς μεγαλοπρεπεῖς της δόμους, τὰ χρυσωμένα τόξα τῶν ἐκκλησιῶν της καὶ τὰ τείχη της. Θὰ βασίλευε στὴν πόλι, αὐτοκράτειρα παντοδύναμη. Εἶχαν ἀρχίσει ἄλλωστε ἡ προετοιμασίες τῆς ὑποδοχῆς της στὴν κοσμοκράτειρα, τὴν ὁποία εἶχε κατακτήσει μονάχα μὲ τὴ δύναμι τοῦ πνεύματός της καὶ τὴν ὡμορφιά της.

«Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριο — γράφει ὁ ξηρὸς χρονικογράφος Θεοφάνης — ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία διεπεραιώθη εἰς τὴν πόλιν τῶν αὐτοκρατόρων, ἐπιβαίνουσα μεγαλοπρεποῦς δρόμονος, ἐνῶ ἑκατοντάδες ἄλλων δρομώνων ἀκολουθοῦσαν στολισμένοι μὲ τὰ πλέον πολύτιμα ὑφάσματα. Οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες τῶν ἀριστοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τῆς ὑπεδέχθησαν, ἐνῶ δεκάδες χιλιάδων λαοῦ τὴν συνώδευσαν μέχρι τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων. Τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ Πατριάρχης μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἠνέδησε τοὺς γάμους τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Λέοντος».

* * *

Τὸ λαμπρὸ παραμύθι, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ ζήση ἡ Εἰρήνη, διαλύθηκε ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο της.

Παρ' ὅλα τὰ μεγάλα της χαρίσματα, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν αὐτοκράτορα - σύζυγό της. Στὸ τέλος μάλιστα καταλαβαίνοντας ἔτι, ἂν τὰ ἔβαζε μαζύ του, ἡ πάλη αὐτὴ θὰ εἶχε καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ἴδια, ἀποσύρθηκε στὸν γυναικωνίτη της.

Ἐκεῖ, ἀθόρυβα, ὀπομονητικά, δημιούργησε γύρω της μιὰ πιστὴ αὐλὴ ἀπὸ ἀξιωματικοὺς καὶ τιτλούχους, δυσαρεστημένους κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος, οἱ ὁποῖοι φοβόντουσαν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους, ἐπειδὴ εἶχαν ἀπαρνηθῆ, φαινομενικῶς τοὐλάχιστον, τὴν λατρεία τῶν εἰκόνων!

Ἡ Εἰρήνη τοὺς παρηγόρησε κρυφά, τοὺς ἔκανε φίλους της καὶ ἔτσι σὲ λίγο εἶχε μέσα στὸ παλάτι πολλοὺς δικούς της, φωσιωμένους ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ, δέ, παρ' ὅλα τὰ ἀποτελέσματα θέλγητρά της, ἔμεινε πολὺ ἐνάρετη, οἱ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι δὲν εἶχαν νὰ φοβῶνται τὴν γοητεία τῆς ὡμορφιᾶς της.

Τὰ μετάλλια καὶ τὰ νομίσματα τῆς ἐποχῆς, τὴν παριστάνουν μὲ σῶμα θαυμαστὸ στὶς γραμμές του, μὲ πραγματικὴ εὐγένεια βασιλίσσης στὶς σχέσεις της, μὲ χέρια λεπτὰ καὶ γυμνὰ μὲ στῆθος ὀρθὸ κατὶ σκληρό, μὲ κεφάλι μικρό, ὀβάλ, καὶ μεγάλα μάτια ποὺ ἐπεβάλλοντο. Εἶχε ἤδη πλέον στόμα τόσο παιδιάτικο, ὥστε νὰ θυμίζη τὶς νύμφες τῆς ἀρχαιότητος.

"Οταν ὁ λαὸς τοῦ Βυζαντίου τὴν ἔβλεπε νὰ περνᾶη ἐπάνω στὸ ἅρμα της, φουλωτὸς τὴν αὐτοκρατορική της πορφύρα καὶ γεμάτη πολύτιμα κοσμήματα, στεκόταν ἐκστατικὸς καὶ ξεφώνιζε μὲ θαυμασμό.

Οἱ ἔξυπνοι τῆς αὐλῆς κατάλαβαν πολὺ γρήγορα ὅτι αὐτὴ ἡ δημοτικότης θὰ μεγάλωνε, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, περισσότερο, γιατὶ ἡ Εἰρήνη μὲ τὴν ἀνελλιψη της καὶ τὴν ἠθική της δύναμι, θὰ δικαίωνε τὴν εὐνοιαν τοῦ λαοῦ. Κι' ἔτσι κι' αὐτὸ ἔγιναν, σιγὰ - σιγὰ δικοί τους.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Κωνσταντῖνος Κοπρώνυμος, κληρονόμος ἀπ' τοὺς Βουλγάρους, ἔλεγε συνθηκολογήσει μαζύ τους. Μὰ συγχρόνως ἀποφάσισε νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ γιὰ τὶς πολυσκόπιμες ἥττες, κάνοντας μιὰ αἰφνιδία ἐπιδρομὴ στὴν χώρα τους.

"Ετσι, ἐνῶ τὸ Βυζάντιο ἀφοσκόταν σὲ εἰρήνη μὲ τοὺς Βουλγάρους, 80,000 Ἕλληνες ἐπιβιβάζαν στὴ χώρα τους καὶ ἄρχισαν νὰ τὴ λεηλατοῦν.

Ἀμέσως οἱ Βούλγαροι ἄλλως ἀρπάζαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἅπλα καὶ ἄρχισαν νὰ προβάλλουν ἀπότομα λεσματικὴ ἄμυνα.

Συγχρόνως ὁ στόλος τοῦ

Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος

Βυζαντίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ξανοιχτῆ στὸν Εὔξεινο γιὰ νὰ ἀποβιβάση στρατεύματα στὶς βουλγαρικὲς ἀκτές, κατελήφθη ἀπὸ ἀνησυχία τρικυμία καὶ ἐξώκειλε σὲ μιὰ παραλία τῆς Θρᾴκης, ἐνῶ ὁ Κοπρώνυμος ἀπὸ τὴν ξηρὰ παρακολουθοῦσε τὴν καταστροφὴ τοῦ στόλου του.

"Οταν εἶδε τὴν καταστροφὴ τοῦ στόλου του, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπελπίστηκε καὶ καθὼς ὁ ὀργανισμός του ἦταν νοσηρός, ἔπεσε θὺμολυνσι τοῦ αἵματος ἀπὸ τὸ κακό του. Ἔνοιωθε μιὰ φρικτὴ φαγούρα στοὺς μηροὺς καὶ στὰ πόδια. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠμποροῦσε νὰ περπατήση, οἱ στρατιῶται του τὸν μετέφεραν μὲ ἁμαξίο σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι. "Οταν τὸ πλοῖο ἔφθασε κοντὰ στὸν Στρογγυλὸ Πύργο, ὁ Κοπρώνυμος ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη, ὅτι καιγόταν γιατὶ εἶχε καταδικασθῆ ἀπὸ ζωντανὸς ἀκόμα στὸ Αἰώνιο πῦρ, γιατὶ εἶχε βλασημήσει τὴν Παρθένο Μαρία.

Πράγματι ὁ αὐτοκράτωρ, ἀκολουθῶντας τὴ νεστοριανὴ αἵρεσι, ἤθελε ἀπὸ καιρὸ νὰ ἐπιβάλη νὰ ὀνομάζουν τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μά, λίγο πρὶν πεθάνει μετανόησε καὶ ἀφιέρωσε στὴ Θεομήτορα τὴν ἀριστοκρατικὴ ἐκκλησία τῶν Βλαχερνῶν. Λίγο μετὰ τὴν μετάνοιά του, ξεψύχησε ἐπάνω στὸ πλοῖο, βασανιζόμενος ἀπὸ τὶς τρομερὲς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

Ὁ γυιός του, Λέων, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε τότε στὸ θρόνο ἀνέθεσε τὴν κυβέρνησι τῆς χώρας στοὺς τέσσερες ἀδελφούς του Χριστόφορο, Νικηφόρο, Νικήτα καὶ Εὐδόκιμο, κρατῶντας ὁλόκληρο τὴν ὑπερτάτη ἐξουσία.

Τότε ἡ Εἰρήνη προσπάθησε καὶ πάλι νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ. Σκέφθηκε, ὅτι ἀφοῦ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος εἶχε πεθάνει, ὁ γυιός του θ' ἄκουγε τώρα εὐκολώτερα τὶς γνῶμες της. Μὰ ὁ Λέων ἦταν νοσηροῦ χαρακτῆρος, ὅπως ὁ πατέρας του καὶ ὁ παππούς του. Φυλαγόταν ἀπ' ὅλους, ἦταν δύσπιστος καὶ μελαγχολικὸς καὶ ὡς μόνη του φροντίδα, εἶχε νὰ διατηρήση τὴ συνοχὴ τῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα συγκρατοῦσαν τὴ δυνατεία του στὸ θρόνο. Ἐκτελῶντας ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τους, ὑποταγμένος στὴν αἵρεσί τους, δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ τὴ γυμνὴ κύτηνα μιᾶς γυναίκας ποὺ ἀντιπροσώπευε ἕνα ἐντελῶς ἀντίθετο στοιχεῖο πρὸς τὴ σκληρὴ στρατιωτικὴ πολιτικὴ τῆς ἐπογῆς.

Μὰ καὶ παρὰ τὴ δευτέρα ἀποτυχία της, ἡ Εἰρήνη δὲν ἀπελπίστηκε. Νικῶντας ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἤθελε νὰ νικήση στὸ τέλος, νὰ ἐπιβληθῆ στὴν ἡλιθιότητα ἐκείνων ποὺ κυβερνοῦσαν καὶ νὰ βασιλεύση μόνη της γιὰ τὴ δόξα τῆς ὀρθοδοξίας.

Στὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων της, τὴ βοήθησε πολὺ ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο ὠνόμασαν Κωνσταντῖνο, ὅπως καὶ τὸν παππού του. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε γεννηθῆ μέσα στὴν αἴθουσα τῆς Πορφύρας, ὅπου συνήθιζαν νὰ κάνουν τοὺς τοκετούς των ἡ αὐτοκράτειρες τοῦ Βυζαντίου καὶ γι' αὐτὸ ἐπωνομάστηκε Πορφυρογέννητος.

Τότε ἡ Εἰρήνη, ἐπιτήδεια διέδωσε τὴ φήμη, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἦταν καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη. Οἱ φίλοι της καὶ οἱ κληρικοί, ὄχι μόνον συνετέλεσαν στὴν ἐξάπλωσι τῆς φήμης αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τόνιζαν ὅτι ἡ αὐτοκρατορία θὰ διέτρεχε φοβεροὺς κινδύνους μένοντας χωρὶς αὐτοκράτορα καὶ ὅτι γιὰ νὰ προλάβουν τὸ κακό, ἔπρεπε νὰ στέψουν ἀμέσως τὸν νεαρὸ διάδοχο Κωνσταντῖνο. Οἱ τιτλοῦχοι καὶ οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὅτι ἤθελαν ἐπὶ τῆς δυναστείας αὐτῆς, ἔτρεμαν μήπως μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λέοντος, παρουσιαστῆ ζήτημα διαδοχῆς κ' ἀνέβη στὸ θρόνο ἡ ἀλλη δυναστεία. Ἡ Εἰρήνη ὑποστήριζε τοὺς φόβους τους. "Επρεπε λοιπὸν νὰ ἐξασφαλιστῆ ἀπὸ τώρα ἡ ἄνοδος στὸν θρόνο τοῦ νεαροῦ διαδόχου Κωνσταντίνου

Τόσο ἐργάστηκαν καὶ τόσο μηχανορράφησαν σχετικῶς οἱ φίλοι τῆς αὐτοκρατείρας, ὥστε αὐτὸ ἔγινε σὲ λίγο τὸ γενικὸ αἴσθημα. Σὲ κάθε εὐκαιρία, ὅλοι θυμόντουσαν τοὺς αἰφνιδίους θανάτους τῶν δύο προηγουμένων βασιλέων καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ αὐτοκράτορος τὴν πρόοδο τῆς ἀρρώστειας ποὺ τόσο φοβόταν ἡ αὐτοκράτειρα.

"Ετσι σὲ λίγο οἱ πιὸ τολμηροὶ ἀπ' αὐτοὺς παρουσιάστηκαν στὸν Λέοντα καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι γιὰ τὴν σωτηρία τῆς αὐτοκρατορίας ἔπρεπε νὰ στέψη ὅσο τὸ δυνατὸν γρήγορα τὸν γυιό του.

— Ὁ γυιός μου — τοὺς ἀπάντησε ὁ Λέων — εἶνε σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία ἀκόμα. Πράγματι, ἡ ὑγεία μου κλονίζεται καὶ σὲ λίγο θὰ πεθάνω. Ἐσεῖς ὅμως μὲ δυσκολία θ' ἀνεχθῆτε ἕνα παιδὶ στὸν θρόνο ἢ μᾶλλον δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῆτε καθόλου "Ετσι τὸ παιδί μου θὰ πληρώση μὲ τὸ κεφάλι του τὴν τιμὴ ὅτι βασίλευσε γιὰ λίγον καιρό. Καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὸ παιδί μου γιὰ νὰ τὸ ἐκθέσω σ' ἕνα τέτοιο κίνδυνον.

Τότε ὅλοι τοῦ ὡρκίστηκαν ὅτι θὰ θεωροῦσαν ὡς ἱερὴ τὴ ζωὴ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὅτι δήποτε καὶ ἂν συνέβαινε.

"Ετσι, ὁ Λέων ΙΥ, βλέποντάς τους γεμάτους ἐνθουσιασμό, δὲν βρῆκε πειὰ νὰ τοὺς ἀντιτάξη τίποτε καὶ συγκατετέθηκε στὴ στέψι τοῦ γυιοῦ του.

Ἡ αὐτοκράτειρα, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, κατάλαβε ὅτι στεκόταν πειὰ σταθερὰ στὸ θρόνο της. Εὐχαρίστησε τὸ σύζυγό της καὶ τὸν ἔπεισε νὰ κάνη τὴ στέψι τοῦ γυιοῦ της μὲ τὴ μεγαλείτερη ἐπισημότητα.

Καὶ πράγματι, τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ τοῦ ἔτους ἐκείνου, ὁ Λέων ὁ "Ισαυρος ἀνέβηκε στὴν ἕδρα ποὺ ἦταν ἐπίτηδες στημένη γι' αὐτὸν στὴ πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας πλατεῖα καὶ δείχνοντας τὸ γυιό του, φώναξε στὰ στρατεύματα ποὺ ἦσαν παρατεταγμένα μπροστά του:

—Ἰδοὺ ὁ νέος αὐτοκράτωρ, τὸν ὁποῖο τόσο ἐπιθυμήσατε...

Ἀμέσως ὅλοι, τιτλοῦχοι, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, κραύγασαν μὲ μιὰ φωνή:

—Ἰησοῦ Χριστέ, σὺ ὁ ὁποῖος πέθανες γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἄκουσε τὸν ὅρκο ποὺ κάνουμε στὸν αὐτοκράτορά μας.

Τότε ὁ Πατριάρχης Παῦλος ἔφερε ἕνα κομμάτι ἀπ'τὸν πραγματικὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἐσώζετο στὸ Βυζάντιο καὶ φυλαγόταν σὲ μιὰ πολύτιμη θήκη καὶ ὅλοι—στρατηγοί, συγκλητικοί, ἀξιωματικοί, πρόεδροι συντεχνιῶν—πέρασαν μπρὸς στὸ πανάγιο λείψανο καί, καθὼς τὸ φιλοῦσαν, ὁρκιζόντουσαν πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὸν Κωνσταντῖνο τὸν Πορφυρογέννητο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔγινε καὶ μιὰ ἄλλη τελετή: Ὁ Λέων ἀπένειμε στὸν ἀδελφό του Εὐδόκιμο τὸν τίτλο τοῦ Εὐγενεστάτου. Οἱ τιτλοῦχοι, λάμποντας μέσα στὶς πολύτιμες στολές τους ἔτρεχαν ἐν πομπῇ ὡς τὴν Ἁγία Σοφία γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴ στέψι του καὶ γιὰ νὰ παραδώσουν στὰ χέρια τῶν κληρικῶν μιὰ διαβεβαίωσι, διὰ τῆς ὁποίας ἐπανελάμβαναν καὶ γραπτῶς τὸν ὅρκο ποὺ εἶχαν δόσει τὴν προηγουμένη μέρα.

Ὁλόκληρη ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια παρηγόρησε γι' αὐτὴ τὴ στέψι, ἡ ὁποία ἔγινε γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ μιὰ μερὶς δυσαρεστημένων ἀντιπάλων τοῦ Λέοντος, ποὺ εἶχαν ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τοῦ πρίγκηπος Εὐδοκίμου.

"Ετσι, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα μιὰ ἀπέραντη χαρὰ ἐπικράτησε στὸ Βυζάντιο. Ἡ θρησκευτικὴ ἑορτὴ ποὺ γιόταν πάντα μὲ τὴ μεγαλείτερη λαμπρότητα, συμπληρώθηκε καὶ μὲ μιὰ ἐπίσημη τελετὴ. Φορῶντας τὴν αὐτοκρατορική του στολή, μὲ τὸ διπλό του στέμμα στὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ ἀδαμαντοκόλλητο ἀνδύο του ἀπλωμένον στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του, ὁ Λέων ἀκολουθούμενος ἀπ' τοὺς ἐπίσης λαμπροστόλιστους ἀδελφούς του καὶ τὸν οἶκο του παρουσιάστηκε στὸν ἱππόδρομο ποὺ ἦταν ξεχειλισμένος ἀπ' τὰ ἐνθουσιώδη πλήθη, κ' ἔκανε τὸ γύρω του καλπάζοντας. Ἡ λαμπρὴ αὐτὴ συνοδεία ἀστραποβολοῦσε κάτω ἀπ' τὸν δυνατὸ ἥλιο, ἐνῶ τὸ πλῆθος παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ διάδοχος τοῦ Κοπρώνυμου καὶ σύζυγος τῆς Εἰρήνης, Λέων

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός εἶναι ὁ ἰδανικός σύζυγός;

ΚΣΤ'

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Ἡ δίς ΕΡΙΕΤΤΗ (Ἀθῆναι), ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Δέξου κι' ἀπὸ μένα δυὸ φτωχὰ λογάκια εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτήματός σου «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος». Κατὰ τὴ γνώμη μου, γιὰ νὰ εὐτυχήση ἕνας γάμος, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἀπὸ ἔρωτα. Ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα γάμων ἐξ ἔρωτος, ποὺ κατέληξαν σὲ διαζύγια, καὶ γάμων ἐκ συνοικεσίων, ποὺ ἦσαν τρισευτυχισμένοι. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ ἱερὸς δεσμὸς τοῦ γάμου. Θέλω δηλαδὴ ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ πάρω νὰ μ' ἀγαπᾶ καὶ πρὸ παντὸς νὰ μ' ἐκτιμᾶ. Ἡ ἀλληλεκτίμησις φέρει τὴν εὐτυχία. Τὸν θέλω νάναι γλυκὺς στοὺς τρόπους, τρυφερὸς κι' εὐγενικὸς μαζύ μου, ἐξυπνος, μορφωμένος, καὶ ἂς μὴν εἶνε πλούσιος. Λιγάκι ὡραῖος καὶ πρὸ παντὸς ἄνδρας. Ἄνδρας μὲ δύναμι καὶ ζωή, ὄχι νεαροῦδι τρελλό, μὰ ὄχι καὶ κανένας γέρος. Ἔτσι τουλάχιστον φαντάζεται τὸ φτωχό μου τὸ μυαλὸ τὸν ἰδανικὸ σύζυγο.

Μὲ βαθειὰ ἐκτίμησι.

Ἐριέττη

* * *

Ἡ δίς ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΤΣΙΤΙΡΗ (Κύπρος), ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Ἡ ἰδέα σου νὰ σοῦ γράψουμε πῶς σκεπτόμεθα τὸν ἰδανικὸ σύζυγο, εἶνε ἐπιτυχημένη. Ὁ πιὸ ἰδανικὸς σύζυγος, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ μὲ συντροφεύσῃ στὸ βίο μου.

Μὲ ἀγάπη.

Ἰωάννα Ν. Τσιτιρῆ

* * *

Ἡ δίς ΠΕΛΒΡΑΧ (Κέρκυρα), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὸ καὶ σεβαστό μου «Μπουκέτο»,

Ἀπαντῶσα στὸ ἐρώτημά σας «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος», περιορίζομαι στὶς λίγες αὐτὲς λέξεις : Ὁ σύζυγος, ὁ ἰδανικὸς βεβαίως, κατὰ τὴ γνώμη μου, πρέπει νὰ εἶνε ἐνάρετος καὶ ἠθικοῦ χαρακτῆρος. Διότι μὲ τὰ χαρίσματα αὐτὰ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τὴ γερὴ σωματική του ἐμφάνισι, θὰ ἔχῃ τὴν χάρι, ποὺ πολλὲς φορὲς λείπει ἀπὸ τοὺς κουκλίστικους ἄνδρες.

Πέλβραχ

* * *

Ἡ δίς Ε. Α. «Ζακυνθινὸ Γιοῦλι» (Ζάκυνθος), μᾶς γράφει :

Ἀθάνατο καὶ παρήγορο στὴ μοναξιά μου «Μπουκετάκι». Διαβάζοντας τὶς ἐκλεκτές σου σελίδες, εἶδα τὸ ἐρώτημά σας περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου καὶ σᾶς ἀπαντῶ ὅτι ἰδανικὸ σύζυγο στὴν ἐποχή μας σπανίως θὰ βροῦμε, ὅπως τὸν φανταζόμεθα. Μὰ καὶ γιὰ τὸν εὐτυχῆ γάμο πρέπει νὰ ἔχουμε τύχη, διότι ἡ τύχη φέρνει τὴν εὐτυχία στὸ σπίτι. Μιὰ παροιμία τῆς γιαγιάς μου λέει σχετικῶς : «Ἂν ἔχῃς τύχη διάβαινε καὶ ροιζικὸ περπάτει». Μὲ ἄπειρη ἐκτίμησι.

Ε. Α. «Ζακυνθινὸ Γιοῦλι»

* * *

Ἡ δίς ΣΟΦΙΑ Ι. ΚΟΥΪΜΙΤΖΕΛΗ (Σύρος), μᾶς γράφει :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Μὲ πολλὴ μου εὐχαρίστησιν καὶ πραγματικὴν ἀπόλαυσιν παρακολουθῶ πρὸ ἐτῶν τακτικώτατα τὰ ὡραῖα καὶ ποικίλα περιεχόμενά σου. Μεταξὺ αὐτῶν, εἶδον καὶ τὴν ἐρώτησιν, ἣν θέτεις, «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος». Λοιπόν, νέος ὑγιής, εὐγενικός, καλόκαρδος, ἀφωσιωμένος στὴν γυναικούλα του καὶ ἐξασφαλίζων εἰς αὐτὴν μίαν σχετικῶς ἄνετον ζωήν, ἰδοὺ κατὰ τὴν ννώμην μου ὁ ἰδανικώτερος σύζυγος.

Σοφία Ι. Κουϊμιτζέλη

* * *

Ἡ δίς Π. Κ. (Παγκράτι, Ἀθῆναι), γράφει :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Πολλὲς φορές, ἐκεῖ ποὺ κάθομαι κεντῶντας τὸ μικρό μου μαξιλαράκι, μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ διάφορες σκέψεις μπερδεμένες, ἀλλὰ μέσα ἀπ' αὐτὲς ξεχωρίζω καλύτερα μία : Ποιὸς θὰ εἶνε ὁ σύζυγός μου ; Καὶ κάθουμαι καὶ πλαγιάζω διάφορα ὄνειρα γι' αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐγὼ μεθαύριο θ' ἀγαπήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἄχ ! Θεέ μου, πῶς θὰ τὸν ἤθελα ἕναν ὡραῖον ἄνδρα, τίμιον, ν' ἀγαπᾶ μόνον ἐμένα ! Δὲν θὰ τὸν ἤθελα πλούσιο, διότι τὰ πλούτη καταστρέφουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἔκαμαν μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη.

Π. Κ.

* * *

«ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» (Μολάοι), ἀπαντᾶ :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Στὴν ἐρώτησί σου, τὴν τόσο πετυχημένη, «Ποιὸς ὁ ἰδανικὸς σύζυγος», ἔρχομαι καὶ ἐγὼ νὰ δώσω μιὰ ἀπάντησι, μὲ τὰ λίγα πενιγρὰ λόγια μου. Τὸν ἄνδρα τὸν θέλω νὰ εἶνε ὡμορφος κατὰ τὴν ψυχήν, ἂν δὲ εἶνε δυνατόν, ἂς εἶνε καὶ κατὰ τὸ σῶμα. Θέλω νὰ εἶνε ἐξυπνος καὶ δραστήριος, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς κάθε ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ παρουσιασθῇ εἰς τὴν δύσβατον ζωήν. Θέλω νὰ ἔχῃ ἰσχυρὰν θέλησιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ μοῦ ἐπιδληθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ ἐκτιμᾶ. Νὰ εἶνε μορφωμένος, νὰ ἀγαπᾶ τὴν μουσικὴν καὶ νὰ εἶνε ἀρκετὰ κοινωνικός. Αὐτὸς ὁ ἄνδρας, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος καὶ αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

«Μιὰ σου θαυμάστρια»

* * *

Ἡ δὶς «ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ» (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Μὴν κοροϊδεύῃς, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ σοῦ δώσω. Ξέρεις, γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, πέταξα στὴν ἄκρη τὸν γυναικεῖο ἐγωϊσμό, σκέφθηκα καπως λογικώτερα, βρῆκα μερικὰ ἐλαφρυντικὰ γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ σοῦ ἀπαντῶ. Μὴ γελάσης ὅμως μὲ τὶς παραδοξολογίες μου !... Λοιπόν, «Μπουκετο» μου, ὡραιο περιοδοὶ ὁ γάμος καὶ ὁ ἄνδρας εἰνε τὸ ὡραιότερό του ἄθος, ποὺ μπορεῖ ὅμως νὰ μεταθληθῇ σὲ τοῦκνίδα ἢ γαϊδουράγκαθο, ὅταν ἡ γυναῖκα—ποὺ στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε κηπουρὸς — δὲν ξέρει νὰ τὸ περιποιηθῇ. Χρειάζεται μεγάλη ἐπιδεξιότης, ἐπίμονη καὶ ὑπομονή, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἄνθος ὅπως τὸ θέλει ὁ κηπουρός. Καὶ γιὰ νὰ ἐξηγηθῶ πεζότερα : Ἀπὸ τὴν κάθε γυναῖκα ἐξαρτᾶται νὰ κάνῃ ἰδανικὸ τὸν ἄνδρα της. Κανένας δὲν εἶνε ἰδανικός. Καθένας ἔχει καὶ τὰ ἐλαττώματά του (ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα ἄλλωστε). Καὶ ἂν κάποτε νομίσουμε ὅτι βρήκαμε τὸν ἰδανικὸ ἄνδρα, δὲν εἶνε γιατὶ ὑπάρχει πράγματι τέτοιος, ἀλλὰ γιατὶ ἡ ἀγάπη μας γι' αὐτὸν μᾶς κάνει νὰ τὸν φανταζόμαστε τέλειον. Ὕστερα, ὅταν περάσουν μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τὸ γάμο, ἀντίο ἰδανικά, ἀντίο ἀγάπη, ἀντίο εὐτυχία. Πετάξανε μακρυὰ καὶ στὴ θέσι τους φρονιζάτοι γιὰ πάντα ἡ γκρίνια. Καὶ ξέρετε γιατὶ ; Γιατὶ ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ ἀπέκτησε ἐκεῖνο ποὺ χρόνια ὠνειρευόταν, ἀφοῦ ἔχει κάποιον ποὺ τῆς ἐκανοποιεῖ ὅλα της τὰ καπρίτσια, ἀρχίζει ν' ἀδιαφορῇ γι' αὐτόν. Τώρα πειὰ τὸ πουλὶ πιάστηκε. Δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἄνδρας, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἀπογοήτευσι, ζητεῖ νὰ βρῇ ἄλλοῦ τὴν εὐτυχία, ποὺ δὲν ὑπάρχει πειὰ στὸ σπίτι του. Νομίζει ὅτι θὰ τὴν βρῇ σὲ ἄλλες γυναῖκες, στὸ κρασί, στὰ γλέντια, στὰ χαρτιά, καὶ σ' αὐτὰ καταφεύγει. Πόσο διαφορετικὰ ὅμως θὰ ἦταν, ἂν ἐξακολουθοῦσε ἡ γυναῖκα νὰ εἶνε τρυφερή, πολλὰ χρόνια καὶ μετὰ τὸ γάμο, ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς καὶ τῶν δύο !... Καὶ τί εὐτυχισμένος θὰ ἦταν ὁ ἄνδρας, ὅταν, γυρίζοντας κουρασμένος σπίτι του, εὕρισκε μιὰ γυναῖκα πάντα γελαστή, πάντα καλόκαρδη, ἕτοιμη νὰ ξεκουράσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα του ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας !... Τί εὐτυχία γι' αὐτόν, νὰ νοιώθῃ δυὸ τρυφερὰ χεράκια νὰ τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ κουρασμένο του κεφάλι ἕνα μαλακὸ προσκέφαλο, δυὸ δροσερὰ χειλάκια ν' ἀκουμποῦν στὰ δικά του, ὅταν ἀρχίζει νὰ παραπονιέται γιὰ τὴ βασανισμένη του, τὴν τραχειὰ ζωή ! Τί ἀπόλαυσις, νὰ βρίσκῃ ἕνα καλοστρωμένο τραπέζι κι' ἕνα καλομαγειρεμένο φαγητὸ καὶ νὰ ξέρῃ ὅτι τὰ ἀγαπημένα χεράκια τῆς γυναίκας του τὰ ἑτοίμασαν, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ! Τί εὐχαριστήσεις, τέλος, θὰ αἰσθάνεται, ὅταν καταλαβαίνῃ ὅτι αὐτὸν πάντα σκέπτεται ἡ γυναῖκα του, γι' αὐτὸν ἔχει τὴν ὠμορφιά της, τὸ γέλιο της, τὴν καρδιά της, καὶ ὅτι ζῇ μόνον γι' αὐτόν ! Εἶνε δυνατὸν αὐτὸς ὁ ἄνδρας νὰ μὴ γίνῃ ἰδανικός, ὅταν ἕνα τρυφερὸ πλάσμα τὸν πλάσῃ τέτοιον ; Μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία, ἀφοῦ τὸ σπίτι του εἶνε Ἐδέμ ; Δὲν θὰ λατρεύῃ τὸν ἄγγελο αὐτόν, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ τὴν εὐτυχία ; Καὶ ὑπάρχει ἰδανικώτερος ἄνδρας ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ λατρεύει τὴ γυναῖκα του ; Θὰ μοῦ παρατηρήσουν ἴσως πολλοί : "Αν παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνδρας εἶνε στραβόξυλο καὶ δὲν διορθώνεται ; Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπῃ ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος ; Ἔ, τότε... στὸ διάβολο νὰ πάῃ τέτοιος ἄνδρας ! Ὑπάρχουν τόσα μέσα ν' ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπ' αὐτόν ! Εὐκολώτερο τὸ διαζύγιο...

Μὲ ἐκτίμησι

Μιὰ Παράξενη

* * *

Ἡ δὶς ΚΟΥΖΙΛΤΑ ΜΟΣΚΟΒΙΤΣ (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

«Μπουκετάκι» μου. Ἰδανικὸν σύζυγον θεωρῶ ἐγὼ ἕναν ἐξυπνο ἄνδρα, λεπτῶν ψυχικῶν ἀρετῶν καὶ μὲ χρυσῆ καρδιά. Διότι στὴν ἐποχή μας, ποὺ κάθε κορίτσι ἐρωτεύεται, βασανίζεται καὶ ἐπομένως ἀποκτᾶ νεῦρα, ἕνας ἐξυπνος σύντροφος, μὲ χρυσῆ καοδιά, εἶνε ὁ ἰδανικώτερος σύζυγος. Ὡς εὐτυχισμένον δὲ γάμον θεωρῶ τὸν ἀπὸ ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν καὶ συνταύτησιν χαρακτήρων. Μὲ ἀγάπη.

Κουζίλτα Μόσκοβιτς

* * *

Ἡ δὶς Ε.Ξ. (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Ὁ ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ καὶ λατρεύω μὲ τόσο πάθος, ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσω τὰ προτερήματά του.

Μὲ ἀγάπη

Ε. Ξ.

* * *

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ» (Κέρκυρα), φίλη μας, μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπημένο «Μπουκέτο». Μὲ τὴν λέξι «ἰδανικὸ» ἐννοοῦμε κάτι τὸ ἀσύλληπτο, τὸ ἀπροσδιόριστο, τὸ ἀπροσωποποίητο... Λοιπόν, μὴ ζητᾶτε νὰ δώσετε μιὰ ἐξήγησι στὸν ἰδανισμό. Γιατί ὅταν θὰ προσπαθήσουμε νὰ προσωποποιήσουμε τὸ ἰδανικό μας, πούει πειὰ νὰ εἶνε ἰδανικό. Τὸν ἰδανικὸ σύζυγο τὸν περιμένω... Δὲν τὸν φαντάζομαι δμως !...

Μὲ φιλία

«Κῦμα τοῦ Ἰονίου»

* * *

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ» (Θεσσαλονίκη), φίλη μας, μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Σᾶς ἀπαντῶ κι' ἐγὼ ποιός, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Δι' ἐμὲ ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ζητήσῃ τὴν τιδέα μου.

Μετὰ τιμῆς

«Κόρη τῶν Ὀνείρων»

ΣΗΜ. «Μπουκέτου». — Δυστυχῶς, δεσποινίς, αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι τῆς ἐρεύνης τοῦ «Ἰδανικοῦ Συζύγου» εἶνε ἔγγαμος !...

* * *

Ἡ δὶς ΑΡΙΑΔΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (Πάτραι), μᾶς γράφει :

Τὸν ἰδανικὸ σύζυγο θὰ μοῦ τὸν βρῇ....ἡ καρδιά μου. Σ' αὐτὴν ἐμπιστεύομαι. Καὶ σ' αὐτὴ πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κάθε νέα.

Μὲ ἀγάπη

Ἀριάδνη Βασιλοπούλου

* * *

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

καὶ πάντα γελαστή, πάντα καλόκαρδη, ἕτοιμη νὰ ξεκουράσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα του ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας !... Τί εὐτυχία γι' αὐτόν, νὰ νοιώθῃ δυὸ τρυφερὰ χεράκια νὰ τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ κουρασμένο του κεφάλι ἕνα μαλακὸ προσκέφαλο, δυὸ δροσερὰ χειλάκια ν' ἀκουμποῦν στὰ δικά του, ὅταν ἀρχίζει νὰ παραπονιέται γιὰ τὴ βασανισμένη του, τὴν τραχειὰ ζωή ! Τί ἀπόλαυσις, νὰ βρίσκῃ ἕνα καλοστρωμένο τραπέζι κι' ἕνα καλομαγειρεμένο φαγητὸ καὶ νὰ ξέρῃ ὅτι τὰ ἀγαπημένα χεράκια τῆς γυναίκας του τὰ ἑτοίμασαν, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ! Τί εὐχαριστήσεις, τέλος, θὰ αἰσθάνεται, ὅταν καταλαβαίνῃ ὅτι αὐτὸν πάντα σκέπτεται ἡ γυναῖκα του, γι' αὐτὸν ἔχει τὴν ὠμορφιά της, τὸ γέλιο της, τὴν καρδιά της, καὶ ὅτι ζῇ μόνον γι' αὐτόν ! Εἶνε δυνατὸν αὐτὸς ὁ ἄνδρας νὰ μὴ γίνῃ ἰδανικός, ὅταν ἕνα τρυφερὸ πλάσμα τὸν πλάσῃ τέτοιον ; Μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία, ἀφοῦ τὸ σπίτι του εἶνε Ἐδέμ ; Δὲν θὰ λατρεύῃ τὸν ἄγγελο αὐτόν, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ τὴν εὐτυχία ; Καὶ ὑπάρχει ἰδανικώτερος ἄνδρας ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ λατρεύει τὴ γυναῖκα του ; Θὰ μοῦ παρατηρήσουν ἴσως πολλοί : "Αν παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνδρας εἶνε στραβόξυλο καὶ δὲν διορθώνεται ; Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπῃ ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος ; Ἔ, τότε... στὸ διάβολο νὰ πάῃ τέτοιος ἄνδρας ! Ὑπάρχουν τόσα μέσα ν' ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπ' αὐτόν ! Εὐκολώτερο τὸ διαζύγιο...

Μὲ ἐκτίμησι

Μιὰ Παράξενη

* * *

Ἡ δὶς ΚΟΥΖΙΛΤΑ ΜΟΣΚΟΒΙΤΣ (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

«Μπουκετάκι» μου. Ἰδανικὸν σύζυγον θεωρῶ ἐγὼ ἕναν ἐξυπνο ἄνδρα, λεπτῶν ψυχικῶν ἀρετῶν καὶ μὲ χρυσῆ καρδιά. Διότι στὴν ἐποχή μας, ποὺ κάθε κορίτσι ἐρωτεύεται, βασανίζεται καὶ ἐπομένως ἀποκτᾶ νεῦρα, ἕνας ἐξυπνος σύντροφος, μὲ χρυσῆ καοδιά, εἶνε ὁ ἰδανικώτερος σύζυγος. Ὡς εὐτυχισμένον δὲ γάμον θεωρῶ τὸν ἀπὸ ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν καὶ συνταύτησιν χαρακτήρων. Μὲ ἀγάπη.

Κουζίλτα Μόσκοβιτς

* * *

Ἡ δὶς Ε.Ξ. (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Ὁ ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ καὶ λατρεύω μὲ τόσο πάθος, ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσω τὰ προτερήματά του.

Μὲ ἀγάπη

Ε. Ξ.

* * *

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ» (Κέρκυρα), φίλη μας, μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπημένο «Μπουκέτο». Μὲ τὴν λέξι «ἰδανικὸ» ἐννοοῦμε κάτι τὸ ἀσύλληπτο, τὸ ἀπροσδιόριστο, τὸ ἀπροσωποποίητο... Λοιπόν, μὴ ζητᾶτε νὰ δώσετε μιὰ ἐξήγησι στὸν ἰδανισμό. Γιατί ὅταν θὰ προσπαθήσουμε νὰ προσωποποιήσουμε τὸ ἰδανικό μας, πούει πειὰ νὰ εἶνε ἰδανικό. Τὸν ἰδανικὸ σύζυγο τὸν περιμένω... Δὲν τὸν φαντάζομαι δμως !... Μὲ φιλία

«Κῦμα τοῦ Ἰονίου»

* * *

Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ» (Θεσσαλονίκη), φίλη μας, μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Σᾶς ἀπαντῶ κι' ἐγὼ ποιός, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Δι' ἐμὲ ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ζητήσῃ τὴν τιδέα μου.

Μετὰ τιμῆς

«Κόρη τῶν Ὀνείρων»

ΣΗΜ. «Μπουκέτου». — Δυστυχῶς, δεσποινίς, αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι τῆς ἐρεύνης τοῦ «Ἰδανικοῦ Συζύγου» εἶνε ἔγγαμος !...

* * *

Ἡ δὶς ΑΡΙΑΔΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (Πάτραι), μᾶς γράφει :

Τὸν ἰδανικὸ σύζυγο θὰ μοῦ τὸν βρῇ....ἡ καρδιά μου. Σ' αὐτὴν ἐμπιστεύομαι. Καὶ σ' αὐτὴ πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κάθε νέα.

Μὲ ἀγάπη

Ἀριάδνη Βασιλοπούλου

* * *

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

"Οπως εἰς σειρὰν φύλλων ἐγράψαμε, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀναγνωστριῶν μας στὸ ἐρώτημα τοῦ «Μπουκέτου» : «Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος», θὰ βραβευθοῦν ἡ πέντε ἐπιτυχέστερες. Ἡ 1η ἐπιτυχὴς ἀπάντησις θὰ πάρῃ ὡς βραβεῖο ἕνα ἐκλεκτὸ ἄρωμα (Εὐρωπαϊκό), ἀξίας 400 δραχμῶν, καὶ τὸ δικαίωμα μιᾶς Περμανάντ δωρεάν, στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 2α ἕνα ρούζ χειλέων ἀξίας 175 δραχμῶν καὶ δυὸ Μίξ - ἀν - πλὶ ἐκ τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 3η ἕνα κουτὶ ἐκλεκτῆς πούδρας (Εὐρωπαϊκῆς) ἀξίας 150 δραχμῶν. Ἡ 4η θὰ δικαιοῦται ἐπίσης μιᾶς Περμανάντ δωρεάν στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη. Καὶ ἡ 5η θὰ πάρῃ τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἐπίσης θὰ μιὰ κομπιαιζὸν μεταξωτή. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν ἡ φωτογραφίες τῶν δεσποινίδων ποὺ θὰ βραβευθοῦν.

Παρακαλοῦμεν ἐπίσης τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνωστρίας μας ὅπως ἀπαντοῦν σαφῶς, ὄχι πολὺ ἐκτενῶς, καὶ ὅπως καθαρογράφουν. Τέλος τὰς παρακαλοῦμεν ὅπως σημειώνουν στὴ γωνία τοῦ φακέλλου τὴς ἀπαντήσεώς των τὴν λέξιν «Κομπάνια».

Γράφετε ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι ὅλο τὸ ἁλάτι ποὺ ὑπάρχει στὴ θάλασσα μπορεῖ ν' ἀπατελέσῃ ἕνα στρῶμα βάθους ἑνάμισυ μιλίου. Τὸ στρῶμα δὲ αὐτὸ μπορεῖ νὰ καλύψῃ ὅλη τὴν ἔκτασι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

—Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος πρόκειται νὰ συμπληρωθῆ ἡ κατασκευὴ τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος θὰ ἑνώνῃ ἀπ' εὐθείας τὸ Κάϊρο μὲ τὴν Ἱερουσαλήμ.

—Ὁ τεράστιος αὐτὸς δρόμος — ὅλος ἀπὸ ἄσφαλτο — θὰ στοιχίσῃ 2.000.000 λίρες.

—Θὰ μποροῦν δὲ οἱ ταξειδιῶτες νὰ τὸν διανύσουν μέσα σὲ 40 ὧρες !

—Τὴν ἴδια διαδρομὴ ὁ Μωϋσῆς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τὴν ἔκανε μέσα σὲ τρία χρόνια !...

—Τελευταίως μετεφέρθη ἀπὸ τὴ Βραζιλία στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου ἕνας γιγάντιος βάτραχος, τοῦ ὁποίου ἡ βλεφαρίδες εἶνε χρυσές. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι αὐτοῦ εἶνε φυτρωμένα δυὸ κέρατα !...

—Τὸ περιεργότερο εἶνε ὅτι ὁ βάτραχος αὐτὸς....γαυγίζει, δαγκάνει καὶ δείχνει πρωτοφανῆ ἀγριότητα.

—Ἡ Γερμανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἀνατολῆς, κατὰ τὶς τελευταίες ἀνασκαφές της στὴ Μικρὰ Ἀσία, ἀνακάλυψε τὴν ἀρχαιότερη πρότασι....γάμου !...

—Ἡ ἔγγραφος αὐτὴ πρότασις, ἡ ὁποία εἶνε γραμμένη ἐπάνω σ' ἕναν πάπυρο, ἔγινε ἀπὸ τὴ χήρα τοῦ Φαραὼ Τουτανχαμὼν καὶ ἀπευθύνεται στὸν βασιλέα Χίτιτ.

—Ἰδοὺ δὲ τί γράφει :

«Εἶμαι πολὺ νέα καὶ ὡραία. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ξαναπαντρευτῶ μὲ κανέναν ἄνθρωπο τῆς χώρας μου. Ἀποστείλατε μου ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά σας, κι' εὐθὺς μόλις τὸν παντρευτῶ, θὰ τὸν καταστήσω βασιλέα τῆς Αἰγύπτου».

—Ὁ καθηγητὴς Λεονάρδος Κήλερ, τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Σικάγου, τελειοποίησε μιὰ καταπληκτικὴ ἐφεύρεσι.

—Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐνέσεως, τῆς ὁποίας ὁ δρὸς ἐμποδίζει τοὺς ἐγκληματίας, ὁσάκις ἀνακρίνονται, νὰ λένε ψέμματα !...

—Σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν 35.000.000 συνδρομηταὶ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου.

—Φαίνεται ὅτι τὰ χέρια τῶν γυναικῶν ἔχουν πρὸ πολλοῦ πάψει νὰ εἶνε λεπτὰ καὶ κομψά.

—Αὐτὴ τὴ διαπίστωσι ἔκαμαν τελευταίως οἱ κατασκευαστὰ γαντιῶν.

—Ἐνῶ, παραδείγματος χάριν, πρὸ τοῦ 1914 τὸ συνηθισμένο μέγεθος τῶν γυναικείων γαντιῶν δὲν ὑπεσέβαινε τοὺς 14 κόντους, τώρα τὰ συνηθέστερα μεγέθη πτάνουν τοὺς 16, 17 καὶ 18 κόντους.

—Πρὶν ἕνὸς μηνὸς τὸ ἀρμικὸ καὶ πένθιμο σπίτι τοῦ ἀλλήλου στρατηγοῦ Γαριβάλδι ἀνήκησε ἀπὸ χρόνος καὶ τραγούδια.

Ἡ μεγαλοιρόσα του, ἡ κυρία Βιργινία Πρεσβόστι, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦσε τὸν ἐνδόξο στρατηγὸ ἐπὶ 50 χρόνια, ἐφτάσε τὴν ἑκατοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων της. Κι' ὁ ἑορτασμὸς ἔγινε στὸ σπίτι ὡς τότε σπίτι τοῦ στρατηγοῦ, γιατὶ ὁ Γαριβάλδης, ὅταν ζοῦσε ἀκόμα, τῆς ἔγρα ὑπογραφὴ στὸ σπίτι του, ἀρχέτως ἂν ἐκείνος θὰ ζοῦσε ὡς τότε.

Στὴν Ἀγγλία ὅλοι οἱ κάτοχοι ραδιοφώνων ἄκουσαν μουσικὴ τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο πιανο τὸ κόσμου.

Τὸ πιάνο αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος 4 μέτρα καὶ ὕψος 2,5 μέτρα, σκευάσθηκε ἐν ἐνκαίρῳ τοῦ ἰωβιλαίου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐκφωνίου αὐτοῦ πιάνου στοίχισε 600 λίρες καὶ διήρκεσε ἕνα χρόνο.

Ἡ μεγαλύτερη μηχανὴ παραγωγῆς ἠλε

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΟΛΕΪΓ: Ο "ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,,

Τὸ κομματιασμένο πτῶμα τοῦ ἰατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου. Ἡ γνώμη τοῦ δόκτορος Πώλ. Πῶς ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἀνῆκε στὴν Νίτα Τζόραμ. Ἡ χαρὰ ἑνὸς ἐγκληματίου καὶ τὸ ἄδοξο τέλος του. Ἡ εἰκοσιτέσσερες φίλες ἑνὸς νέου Λανδρού. Τὸ αἱματηρὸ εἰδύλλιο τῆς Νίτας Τζόραμ. Τὸ δράμα τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης. Μὲ τὸ ξυράφι!.. Ὁ ἀποκεφαλισμός. Ἡ δολοφονία τῆς Ἐλβίρας Τζόνυ. Οἱ τραγικοὶ ἔρωτες μιᾶς πλουσίας χήρας. Ὁ ἰσοβίτης τῆς κοιλάδος τῶν λεπρῶν καὶ τῶν παραφρόνων, κλπ. κλπ.

ΕΣΑ στοὺς ἀτμοὺς τοῦ αἰθέρος ἑνὸς θαλάμου τοῦ ἰατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου, ἕνας χειροῦργος, σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ μεταλλικὸ τραπέζι, ἐξήταζε προσεχτικὰ τὸ παραμορφωμένο καὶ κατακομματιασμένο πτῶμα μιᾶς γυναίκας. Τὸ βλέμμα του ἔλαμπε ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς σκέψεως καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι κοπώσεως. Ξαφνικὰ πέταξε μακρυὰ τὸ νυστέρι του, ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ τρικλίζοντας πῆγε πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ θαλάμου, τ' ἄνοιξε καὶ βγάζοντας τὴ μάσκα του, ἄφησε τὸν κρῦο ἀγέρα τῆς χειμωνιάτικης μέρας νὰ τοῦ δροσίσῃ τὸ πρόσωπο. Ἐπιτέλους! Εἶχεν ἀνακαλύψει πότε ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο δήμιό της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ θάλαμο ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς Πώλ. Ἕνα χαμόγελο φώτιζε τὴ φυσιογνωμία του καὶ χαιρέτησε μὲ μεγάλο κέφι τὸν χειροῦργο.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δόκτωρ, λύσατε τελοσπάντων τὸ αἴνιγμα τοῦ θανάτου αὐτῆς τῆς γυναικὸς ἀπ' τὶς Ἀντίλλες; τὸν ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά, τοῦ ἀπάντησε ὁ χειροῦργος. Ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ δὲν εἶπε ψέμματα.

Ὁ δόκτωρ Πὼλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πτῶμα τῆς νεκρῆς γυναῖκας κι' ἔπειτα εἶπε μὲ καλωσύνη στὸ νεαρὸ χειροῦργο:

—Δὲν ἔχετε δίκηο. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν σκοτώθηκε τὸν Ἰούνιο, ἀλλὰ δῶ καὶ δεκαοχτὼ μῆνες. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ προσέχετε στὶς γνωματεύσεις σας. Ἡ δήλωσις τοῦ ἰατροδικαστοῦ παίζει πάντα σπουδαῖο ρόλο γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἐγκληματίου.

—Εἴσαστε βέβαιος, κύριε καθηγητά, ὅτι τὸ θῦμα εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ Σολεΐγ; ρώτησε ὁ χειροῦργος.

—Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ πῆ ὁ ἴδιος. Καθὼς βλέπω ὅμως, ἐργασθήκατε σὰν πραγματικὸς καλλιτέχνης γιὰ νὰ ἐπαναφέρετε τὴ νεκρὴ στὴν ἀνθρώπινη μορφή της καὶ νὰ τὶς ἐπουλώσετε ὅλα τὰ φρικώδη τραύματα. Εἴσαστε ἕνας περίφημος αἰσθητικὸς χειροῦργος.

Ὁ βοηθὸς τοῦ ἰατροδικαστοῦ Πὼλ κοκκίνησε ἀπὸ τὴν εὐχαριστησί του. Κατάλαβε ὅτι μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ μεγάλος δάσκαλός του ἀνεγνώριζε τοὺς κόπους καὶ τὶς προσπάθειες ποὺ εἶχε κάνει γιὰ νὰ ξαναδώση σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴν φυσικὴ ὀμορφιά της.

Ὁ δόκτωρ Πὼλ ἔκανε τώρα νόημα σ' ἕνα νοσοκόμο νὰ εἰσαγάγῃ τὸν κ. Ἄγγελο Σολεΐγ. Ἔπειτα σκέπασε τὸ πτῶμα καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὴν ἀνοικτὴ πόρτα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ὑψηλόσωμος καὶ καλοντυμένος ἄνδρας, ἕνας τύπος γοητευτικοῦ ἰθαγενοῦς τῆς Μαρτινίκας. Πλησίασε μὲ σταθερὸ βῆμα, χαιρέτησε μ' εὐγένεια τοὺς γιατροὺς καὶ περίμενε νὰ τὸν ρωτήσουν:

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ τὸ πτῶμα ἀνήκει στὴ γυναῖκα σου; τοῦ εἶπε ὁ καθηγητὴς Πώλ, ξεσκεπάζοντας τὸ τεμαχισμένο σῶμα.

Ὁ Σολεΐγ, μὲ διεσταλμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὴ φρίκη, ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ κομμένο κεφάλι τοῦ θύματος καὶ σ' ὅλο τὸ σῶμα, ποὺ εἶχε πάλι συναρμολογηθῆ μὲ σοφὴ τέχνη κι' ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή:

—Μάλιστα, εἶνε ἡ Σεβερὶν Τζόραμ, ἡ γυναῖκα μου. Τὴν ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὰ τρία χρυσᾶ δόντια, ποὺ ἔχει στὴν κάτω σιαγόνα της.

Οἱ ἰατροδικασταὶ συνεννοήθηκαν μ' ἕνα ἀστραπιαῖο βλέμμα.

—Σᾶς εὐχαριστοῦμε, τοῦ εἶπαν κατόπιν. Δὲν σᾶς χρειαζόμαστε τίποτ' ἄλλο. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε

Ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ ἔφυγε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, ἀπὸ τὴν ταραχή του τὸν δόκτορα Πὼλ καὶ τὸν βοηθό του. Ἔνοιωθε μιὰ κρυφὴ χαρά, ποὺ εἶχε γλυτώσει τόσο εὔκολα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Γιὰ νὰ γιορτάσῃ μάλιστα τὴν ἀπελευθέρωσί του, μπῆκε σ' ἕνα μπὰρ κι' ἄδειασε μιὰ μποτίλια ροῦμι. Ἔπειτα πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴν κατακόρυφα φίλη του. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως συνέθησαν μερικὰ πράγματα διόλου ἐνθαρρυντικὰ γιὰ τὸ Σολεΐγ. Ὁ Ἰατροδικαστὴς Πὼλ εἶχε συντάξει μιὰ ἐπιβαρυντικὴ ἔκθεσι γιὰ τὸν σύζυγο τῆς ἄτυχης Τζόραμ καὶ δὲν ἀπέκλειε τὴν ὑπόνοια ὅτι ἴσως αὐτὸς νὰ ἦταν κι' ὁ δολοφόνος της. Ἄλλωστε κι' αὐτὴ ἡ κατάθεσις τοῦ Σολεΐγ ἐρχόταν σ' ἀντίφασι μὲ τὴ γνωμάτευσι τοῦ ἰατροδικαστοῦ

Οὔτε ὁ τρόπος τοῦ ἐγκλήματος, οὔτε ἡ ἡμερομηνία τῆς δολοφονίας, οὔτε ἀκόμη κι' αὐτὰ τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς ἀνατριχιαστικῆς τραγωδίας ἐξακριβώνοντο μὲ τίς... ἀποκαλύψεις τοῦ παραδόξου γόητος ἀπὸ τὴ Μαρτινίκα. Ἔτσι ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ τὸν ὑποπτεύεται. Τὸν συνέλαβε λοιπὸν προληπτικὸς μιὰ δεύτερη φορὰ κι' ἔκανε μιὰ προσεχτικὴ ἔρευνα στὸ διαμέρισμά του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βρεθοῦν εἰκοσιτέσσερες φωτογραφίες ὠμορφων γυναικῶν, μιὰ ὀγκώδης ἀλληλογραφία κι' ἕνα... λογιστικὸ βιβλίο τῶν ἐξόδων καὶ τῶν κερδῶν τοῦ μυστηριώδους γόητος—ἐπιχειρηματίου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὰ εἶχαν χάσει. Πρώτη φορὰ τοὺς παρουσιάζόταν μιὰ τόσο περίεργη ὑπόθεσι. Ποιὲς ἦταν αὐτὲς ἡ εἰκοσιτέσσερες γυναῖκες ποὺ ἔγραφαν στὸ Σολεΐγ τρυφερὰ ἐρωτικὰ γράμματα καὶ τοῦ εἶχαν προσφέρει ἕνα σωρὸ μεγάλα χρηματικὰ ποσά; Τί σχέσι μποροῦσαν νὰ ἔχουν μὲ τὴν δολοφονία τῆς ἀτυχης γυναίκας του; Ἡ συνέχεια τῆς ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν διεφώτισε τελεῖως αὐτὴ τὴν ἱστορία. Αὐτὲς ἡ εἰκοσιτέσσερες γυναῖκες ἦσαν αἱ σύζυγοι τοῦ Σολεΐγ! Ὅσο γιὰ τὰ χρηματικὰ ποσὰ ποὺ ἦσαν γραμμένα στὸ λογιστικὸ βιβλίο, ἦταν ἡ προῖκες τους! Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ἡ ἰθαγενὴς ἀπὸ τὴ Μαρτινίκα ἦταν ἕνας μεγάλος Δὸν Ζουὰν κι' ἕνας ἐπικίνδυνος «κυανοπώγων». Τὸν ὑπέβαλαν λοιπὸν σὲ μιὰ μαρτυρικὴ ἀνάκρισι, ἡ ὁποία κράτησε τρεῖς μέρες καὶ τέλος τὸν ἔκαναν νὰ ὁμολογήση ὅλα τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φάνηκε καθαρὰ ὅτι ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ ἦταν ἕνας νεώτερος Λανδρού.

Ἰδοὺ πῶς ἔχει αὐτὴ ἡ ἀπορροπαιη ἱστορία του:

Τὸ 1932 ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ Παρίσι ἕνας γοητευτικὸς ἑλένος καὶ κίνησε τὴν περιέργεια ὅλου τοῦ κοσμοῦ, μὲ τὴ χάρι του καὶ τὴν εὐγένειά του. Ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ χόρευε θαυμάσια τοὺς ἐξωτικοὺς χοροὺς τῆς ἐποχῆς μας, σκόρπιζε ἀφθονα λεφτά, ντυνόταν μὲ τὴν πολυτελεύταία λέξι τῆς μόδας καὶ φυσικὰ εἶχε ἕνα πλῆθος καταικτήσεις. Γιὰ πολλοὺς ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος «προικοθήρας». Γι' ἄλλους πάλι ἦνας πλούσιος κι' ἐκκεντρικὸς γόης ἀπὸ τὴ Μαρτινίκα. Τὸ σπουδαῖο ὅμως ἦταν ὅτι ὅλες ἡ ὡραῖες Παρισινὲς εἶχαν ξετρελλαθῆ μαζί του καὶ προπάντων ἡ γοητευτικὲς χορεύτριες τῶν νυχτερινῶν κέντρων.

Ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ Ὁστόσο ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια στὴν ὑπάρξη ἑνὸς πλούσιου κτηματία, μὲ σοβαρὸ παρουσιαστικό, μὲ μιὰ ἀφάνταστη χάρι στὴν ὁμιλία του κι' εἶχε ἐντελῶς δικό του τρόπο νὰ προσελκύη τὶς γυναῖκες. Τοὺς μιλοῦσε πάντα κυττάζοντάς τες βαθειὰ μέσα στὰ μάτια, ὥστε νὰ διαβάζη τὶς σκέψεις τους, τὶς μαγνήτιζε μὲ τὸ βλέμμα του καὶ τὶς ἔπειθε ὅτι μποροῦσαν νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν καρδιά τους. Ἔτσι κι' ἡ Νίτα Τζόραμ δὲν ἄργησε νὰ πέση στὰ δίχτυα του. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Νίτα Τζόραμ δὲν ἄργησε νὰ τὸν προσέξη καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτόν. Οἱ γνωστοί της τῆς ἔδωσαν τὶς πιὸ ἀντιφατικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό του. Ἕνας τῆς εἶχε πῆ ὅτι ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ ἦταν ἕνας «βασιλιᾶς» τοῦ ὑποκόσμου. Ἕνας ἄλλος ὅτι ἦταν ἰδιοκτήτης ἀπέραντων ἐκτάσεων στὴν Μαρτινίκα, κάποιος τρίτος ὅτι ἦταν ἕνας μυστηριώδης ἔμπορος ναρκωτικῶν καὶ κάποιος ἄλλος ὅτι ἦταν ὁ «τρυφερὸς» φίλος μιᾶς ἐθελοντρίας Ἀμερικανίδας. Ἡ Νίτα Τζόραμ δὲν ἤξερε τί νὰ πιστέψη. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ χόρευαν μαζὺ τοῦ εἶπε:

—Εἴσαστε γιὰ μένα ἕνα αἴνιγμα. Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη. Λένε ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ σᾶς. Μὰ ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε. Τί εἴσαστε τελοσπάντων;

Ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ τὴν κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ κυνισμό:

—Εἶμ' ἕνας προικοθήρας. Μ' ἀρέσει ἡ πολυτέλεια, τὰ κατάρωτα ξενοδοχεῖα, τὰ πανάκριβα αὐτοκίνητα. Εἶμαι ἀκόμη ἕνας ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. Ἕνας Λανδρού.

Ἡ Νίτα Τζόραμ, νομίζοντας ὅτι ὁ Σολεΐγ ἀστειευόταν, γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ἀκοῦστε, τοῦ εἶπε, μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ εἰλικρίνειά σας. Ἐλᾶτε αὔριο τ' ἀπόγευμα νὰ πάρουμε μαζὺ τὸ τσάϊ.

Ὁ Σολεΐγ τῆς φίλησε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ τόσο ἐκφραστικὴ ματιά, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Σᾶς ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μακρυὰ σας. Εἴσαστε τὸ πᾶν γιὰ μένα». Ἡ Νίτα Τζόραμ τὰ ἔχασε. Ἤταν τόσο ἀπρόοπτη αὐτὴ ἡ σιωπηλὴ ἐξομολόγησι, ὥστε δὲν πρόφτασε καθόλου νὰ ὑποκριθῆ. Τοῦ χαμογέλασε λοιπὸν μὲ καλωσύνη καὶ τοῦ ξαναθύμισε τὴν ὥρα τῆς συνεντεύξεώς τους. Ἔπειτα γύρισε στοὺς δικούς της εὐχαριστημένη κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε, σκεπτομένη τὴν εὐγένεια καὶ τὴν τρυφερότητα αὐτοῦ τοῦ παράδοξου Σολεΐγ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ νέος Λανδρού ἦταν συνεπὴς στὴ συνέντευξί του. Μιὰ ὥρα ἡ Νίτα Τζόραμ κι' ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ κάθησαν μαζύ, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε μιὰ τρυφερὴ λέξι. Αὐτὸ ἦταν προτότυπο, ὥστε ἡ πλούσια ξένη εἶνε ὑπερβολικὰ ἐνθουσιασθῆ. Τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

—Πόσα λεφτὰ λοιπὸν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ σᾶς κινήση τὸ ἐνδιαφέρον;

Ὁ νέος Λανδρὺ χαμογέλασε:

—Ἐξαρτᾶται, τῆς εἶπε μ' ἀνάπαυσι. Ἂν εἶνε ὥμοσοφη ἴσως ἐσεῖς, ἐγὼ πολὺ λίγες ἀπαιτήσεις. Θὰ μοῦ ἀρκοῦσε ἕνα καλὸ μηνιαῖο εἰσόδημα. Ἀλλ' ἂς τ' ἀπήσουμε αὐτά. Τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι σᾶς ἐξεχώρισα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων γυναικῶν. Τί θὰ λέγατε ἂν σᾶς πρότεινα νὰ γίνετε γυναῖκα μου; Μὲ φοβᾶσθε Ἔχω ἀρκετὲς ἐκτάσεις στὴ Μαρτινίκα ὥστε νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προῖκα σας.

Ἡ Νίτα Τζόραμ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της μ' ἐμπιστοσύνη. Καὶ μετὰ λίγες μέρες ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ κι' ἡ Νίτα Τζόραμ ἔκαναν τοὺς γάμους τους. Πέρασαν ἀπὸ τότε τοεῖς μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ παράδοξος Σολεΐγ κατώρθωσε νὰ ξετρελλάνη τόσο τὴ γυναῖκα του, ὥστε νὰ τὴν κάνη νὰ τοῦ ἔνη τυφλὴ ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ τὸν ἀφήνη νὰ διαχειρίζεται τὴν περιουσία της. Ἔπαιζε στὸ χρηματιστήριο, ἀνοιγόταν σ' ἐπιχειρήσεις καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα τῆς δήλωσε ὅτι δὲν εἶχαν πειά, παρὰ ἐλάχιστα χρήματα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ὁ Ἄγγελος Σολεΐγ εἶχε καταφέρει νὰ τῆς πάρη τὴν προῖκα της καὶ νὰ τὴν σκορπίση σὲ διάφορες ἀσωτεῖες καὶ στὸ χαρτοπαίγνιο. Τότε τὸν κυρίεψε ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώνη μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτὴ τὴν νόμιμη γυναῖκα του. Καὶ μιὰ νύχτα τὴν παρέσυρε κρυφὰ σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης γιὰ νὰ τὴν σκοτώση Ἡ Νίτα Τζόραμ, ἡ κ. Σολεΐγ πειά, νομίζοντας ὅτι αὐτὸς ὁ περίπατος ἦταν μιὰ ἰδιοτροπία τοῦ συζύγου της, τὸν ἀκολούθησε. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο τὸν τρομερὸ Λανδρὺ νὰ μᾶς διηγηθῆ αὐτὴ τὴν ἀνατριχιαστικὴ δολοφονία:

—Ἡ Νίτα ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ὄρεξι γιὰ τρυφερότητες. Ἐνῶ περπατούσαμε μέσα στὸ σκοτάδι μ' ἀγκάλιαζε τρυφερά, κόλλαγε τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο μου ἢ σταματοῦσε γιὰ νὰ μὲ φιλήση στὸ στόμα. Ἐγὼ ἔσφιγγα νευρικὰ μέσα στὴν τσέπη μου ἕνα ἀκονισμένο ξυράφι. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ γλυστροῦσε ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, ἔβλεπα τὸν πάλλευκο λαιμό της κι' ὑπελόγιζα σὲ ποιὸ μέρος θ' ἀ τὴν χτυποῦσα Τὸ εἶχα βρῆ μάλιστα. Θὰ τῆς ἔκοβα τὸ λαιμό, ἀκριβῶς λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ περιδέραιό της. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ γυναῖκα μου στάθηκε, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μοῦ εἶπε:

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη ἀπόψε ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ πέρα. Νομίζω ὅτι εἶμαστε δυὸ τρυφεροὶ ἐρωτευμένοι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισα νὰ τρέμω. Μιὰ εὐχαρίστησι πλημμύρισε τὴν ψυχή μου. Κατάλαβα ὅτι μ' εἶχε κυριεύσει ἡ δίψα τοῦ αἵματος. Συγκρατῶντας ὅσο μποροῦσα αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μου, τῆς πρότεινα μὲ γλυκύτητα νὰ καθήσουμε σ' ἕνα παγκάκι. Δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό, κάθησε σὰν παιδὶ πάνω στὰ γόνατά μου καὶ τύλιξε τὰ χέρια γύρω στὸ λαιμό μου. Τ' ἄρωμά της μὲ μεθοῦσε. Ἔνοιωθα τ' αὐτιά μου νὰ βουΐζουν κι' ἀκούγα ὅτι ἡ καρδιά μου κτυποῦσε δυνατά. Τῆς χάιδεψα τὸ λαιμὸ καὶ μὲ τὸ δάχτυλό μου ἄρχισα νὰ τὴν γαργαλάω στὸ μέρος ποὺ εἶχα σημαδέψη γιὰ νὰ τὴν σκοτώσω. Ἐκείνη γελοῦσε. Ἐγὼ πῆγαινα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί μου. Ἔπαιζα μὲ τὴν Νίτα, ὅπως μιὰ τίγρις μὲ τὸ θῦμα της "Ὅταν διασκέβασα ἀρκετά, φόρεσα τὰ λαστιχένια γάντια μου. Ἡ Νίτα δὲν πρόσεξε ὅτι δὲν ἦταν τὰ ἴδια, τὰ πέτσινα, ποὺ φοροῦσα. Ἔπειτα τὴν ἀνασήκωσα στὰ χέρια μου, τὴν μετέφερα πάνω στὴ χλόη, κοντὰ σ' ἕνα πυκνὸ θάμνο. Ἐκείνη εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καὶ μὲ εἶχε ἀφήσει νὰ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω. Τότε ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ ξυράφι μου κι' ἐνῶ τὴν χάιδευα, ἐαφνικὰ, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τῆς ἔκοψα τὸ λαιμὸ ἀκριβῶς στὸ σημάδι ποὺ εἶχα ὑπολογίσει. Δὲν πρόλαβε οὔτε νὰ στενάξη. Θυμᾶσαι μόνο ὅτι τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν διατηρήσει μερικὲς στιγμὲς τὴν λάμψη τους, μὲ κύτταξαν μ' ἕνα ἔκπληκτο παράπονο, ποὺ γέλασα. Ἀπόσπασα τελεῖως τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸν κορμὸ καὶ κρατῶντας το ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸ πέταξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι μέσα στὸ σκοτάδι. Κατόπιν ὅμως μετάνιωσα. Ἔβγαλα, τὸ ξαναθυμᾶμαι καὶ σκιάζομαι, ἕνα λάκκο, τὸ ἔβαψα ἀδεσμεύτικα. Ἔπειτα ἔβγαλα τὴν βέρα της καὶ τὰ κοσμήματά της, κουρέλιασα τὴν τουαλέττα της καὶ κατόπιν ἄρχισα νὰ τῆς χαρακώνω τὸ σῶμα μὲ τὸ ξυράφι. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐχαριστησί μου. Ὁ θόρυβος τοῦ ξυραφιοῦ ποὺ ἔσκιζε τὶς σάρκες μοῦ προκαλοῦσε μιὰ ἀφάνταστη χαρά. Δὲν φοβόμουν μήπως μὲ συλλάβουν. Ἤθελα νὰ ἱκανοποιήσω τὴ μανία ποὺ μὲ εἶχει κυριεύει νὰ κομματιά-

Ἡ Νίτα Τζόραμ

Ὁ «Νέος Λανδρού», ὁ τρομερὸς σφαγεὺς τῶν γυναικῶν Ἄγγελος Σολεΐγ

σῶ μιὰ γυναῖκα. Ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ καταλάβετε. Δὲν εἶσαστε... ἄνθρωποι! Ὅταν πειὰ εἶχα κατακρεουργήσει τὸ σῶμα της, ἔβγαλα τὰ λαστιχένια γάντια μου, φόρεσα τὴν καπαρτίνα μου γιὰ νὰ σκεπάσω τὰ ματωμένα ροῦχα μου καὶ γύρισα στ' αὐτοκίνητό μου. Μετὰ ἕνα λεφτό, ἔτρεχα μὲ ταχύτητα πρὸς τὸ σπίτι μου. Κανεὶς δὲν μὲ εἶχε δῆ νὰ βγαίνω μὲ τὴ γυναῖκα μου. Γι' αὐτὸ τοὺς ρώτησα ἂν ἡ σύζυγός μου κοιμόταν. Μοῦ ἀπάντησαν ὅτι εἶχε φύγει, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ τίποτε κι' ὅτι δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

—Ἄμα θὰ ἔρθη νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, τοὺς εἶπα. Θὰ εἶμαι στὸ γραφεῖο μου.

Καὶ πῆγα καὶ κλειδώθηκα στὴν κάμαρά μου. Ἐκεῖ ἔβγαλα τὰ ματωμένα ροῦχα μου, τὰ ἔβαλα σὲ μιὰ βαλίτσα καὶ τὴν κλείδωσα, φόρεσα τὶς πυτζάμες μου καὶ πῆγα καὶ κάθησα στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ περιμένω τὴ γυναῖκα μου! Ἤμουν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Ἔμεινα ἄγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα Τὸ πρωΐ... ἀνήσυχος πῆγα καὶ βρῆκα τὸν πατέρα της.

—Μήπως εἶνε δῶ ἡ Νίτα ; τὸν ρώτησα. Ἀπόψε δὲν γύρισε στὸ σπίτι.

Ὁ γέρο καρχαρίας ἔγινε κίτρινος ἀπ' τὸ φόβο του. Ἐξαγριώθηκα καὶ τὸν πλησίασα ἀπειλητικά.

—Πέστε μου, τοῦ φώναξα, ξέρεις γιατὶ μ' ἐγκατέλειψε ; Μὲ ποιὸν ἔχει φύγει ;

Ὁ πατέρας της, νομίζοντας πράγματι ὅτι εἶχε συμβῆ κάτι τέτοιο, φάνηκε πρόθυμος νὰ μὲ βοηθήση νὰ τὴ βρῶ Τρέξαμε στὶς ἀστυνομίες, ἀναστατώσαμε τὸ Παρίσι, μὰ δὲν βρήκαμε τὰ ἴχνη της. Μᾶς πληροφόρησαν μόνο ὅτι εἶχε βρεθῆ στὸ Δάσος τῆς Βουλώνης ἕνα ἀκέφαλο πτῶμα. Χρειάσθηκαν νὰ περάσουν δεκαοχτὼ μῆνες γιὰ ν' ἀνακαλυφθῆ τὸ κεφάλι τῆς γυναικός μου ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικὸ σκύλλο καὶ ν' ἀποκαλυφθῆ τὸ ἔγκλημα. Οἱ ἀστυνομικοὶ μοῦ ζήτησαν πάλι πληροφορίες, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικός μου καὶ κάθε σχετικὴ πληροφορία. Ἐγὼ φυσικὰ ποὺ εἶχα ξεχάσει, πῶς εἶχα κάνει τότε τὴν κατάθεσί μου, εἶπα ὅτι ἡ γυναῖκα μου ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ σπίτι μας μιὰ νύχτα τοῦ Ἰουνίου, δῶ καὶ δυὸ χρόνια. Μὰ οἱ ἰατροδικασταὶ μάντεψαν ὅτι κάτι τοὺς ἔκρυβα κι' ἔτσι ἔχασα τὸ παιγνίδι.

Ὁ νέος Λανδρὺ ὅμως, καθὼς ὡμολόγησε, σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια εἶχε κάνει ἀκόμη ἕνα πλῆθος ἄλλων ἐγκλημάτων, ὅπως μαρτυροῦσαν ἡ φωτογραφίες ποὺ εἶχαν βρεθῆ στὸ συρτάρι του, καθὼς κι' οἱ λογαριασμοί του. Ὅλες αὐτὲς βέβαια ἡ γυναῖκες δὲν ἦσαν πλούσιες. Ὁ νέος Λανδρύ, καθὼς ἐξήγησαν στὸ δικαστήριο οἱ διάφοροι ψυχίατροι ποὺ τὸν εἶχαν ἐξετάσει, εἶνε ἕνα φαινόμενο παθολογικοῦ ἐγκληματία. Ἂν λίγες μέρες μετὰ τὴ δολοφονία τῆς γυναικός του οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεκάλυπταν ὅτι ἦταν ἔνοχος καὶ τὸν συνελάμβαναν, ἴσως νὰ εἶχε γιατρευτῆ ἀπὸ τὴ μανία τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ ὁ Ἄγγελος Σολέϊγ ἔζησε ἐλεύθερος δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔγκλημά του. Ἔτσι εἶχε πάρει θάρρος ὅτι δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ὑποπτευθῆ καὶ συνέχιζε τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι του. Τὸ δεύτερο θῦμα του ἦταν ἡ Ἐλβίρα Τζόνυ, ἡ ἰδιοκτήτρια ἑνὸς μικροῦ ἑστιατορίου τῆς ὁδοῦ Μπρυγιέρ. Ἕνα βράδυ βρέθηκε δολοφονημένη σ' ἕνα «ἰδιαίτερο» τοῦ ξενοδοχείου της. Ὁ ἐγκληματίας τῆς εἶχε κόψει μ' ἕνα ξυράφι τὸ λαιμὸ καὶ τῆς εἶχε φιμώσει τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάξη. Ὁ δράστης φυσικὰ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἄγγελο Σολέϊγ, ὁ ὁποῖος ἦταν φίλος τοῦ θύματος καὶ παρουσιαζόταν μὲ τ' ὄνομα Ἀντρὲ Ραβέλ. Μὰ ἡ ἀστυνομία, νομίζοντας ὅτι αὐτὸ τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἀπὸ ἕναν λωποδύτη κι' ὄχι ἀπὸ ἕναν τρομερὸ σαδιστή, ἄρχισε νὰ ψάχνη στὸν ὑπόκοσμο τῆς κοσμοπόλεως καὶ νὰ προσπαθῆ ν' ἀνακαλύψη τὸ δολοφόνο, χωρὶς φυσικὰ νὰ τὸ κατορθώση.

Τὸ ἴδιο συνέβη κι' μὲ τὸν θάνατο τῆς πλουσίας χήρας Τζένυς Νίκολσον, ἡ ὁποία ἄφησε ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς περιουσίας της στὸν Ἄγγελο Σολέϊγ. Κι' αὐτὴ ἡ ξένη ποὺ κατοικοῦσε στὸ Παρίσι, δολοφονήθηκε μ' ἕνα ξυράφι. Ὅλοι νόμισαν τότε ὅτι εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ κανέναν ὑπηρέτη τοῦ μεγάρου της, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τῆς κλέψη ὅ,τι λεφτὰ εἶχε στὸ χρηματοκιβώτιό της. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν βέβαιοι γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῶν ὑπηρετῶν της. Γι' αὐτὸ τοὺς βασάνισαν σκληρὰ μέχρι ποὺ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ δήλωσε ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴν κ. Νίκολσον. γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ φρικώδη μαρτύρια τῆς ἀστυνομίας. Μὰ ὁ Σολέϊγ ἔβαλε πάλι μόνος του τὰ πράγματα στὴ θέσι τους :

—Ἡ Τζένυ Νίκολσον, εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς, ἦταν κι' αὐτὴ ἕνα θῦμα μου. Ἀ! Ἦταν ὤμορφη γυναῖκα! Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τῆς κόψη τὸ λαιμὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας βράδυ τῆς γνωριμίας της! Φανταισθῆτε ὅτι εἶχε ἕνα ὑπέροχο σῶμα, τὸ ὁποῖο σὲ προκαλοῦσε νὰ ζωγραφίσης ἀπάνω του ἕνα πλῆθος πράγματα μ' ἕνα καλοκονισμένο νυστέρι. Μ' ἀγαποῦσε, ἀλλὰ καὶ μὲ φοβόταν. Ὅταν μέναμε μόνοι, μὲ παρακαλοῦσε νὰ μὴ τὴν κυττάζω στὰ μάτια, γιατὶ μάντευε ὅτι θὰ τῆς συνέβαινε κάτι κακό. Γιὰ νὰ μὲ καλοπιάνη, μοῦ ἔδινε ἄφθονα χρήματα. Μ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε δὲν μὲ εἶχε ξεχάσει ἀκόμη καὶ στὴ διαθήκη της. Ἀλλὰ ἦταν ἀνόητη Ἕνα βράδυ μοῦ εἶπε ὅτι ἂν τύχη καὶ πέθαινε ἄξαφνα, θὰ κληρονομοῦσα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Αὐτὸ τὴν κατάστρεψε. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, μιὰ νύχτα μπῆκα ἀθόρυβα ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ δωμάτιό της, τὴν σκότωσα κι' ἔφυγα πάλι ἀνενόχλητος. Ἔτσι πῆρα τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία της. Μὰ ὅσες γυναῖκες ἔτυχε νὰ σχετισθοῦν μαζύ μου, δὲν πέρασαν κι' ἄσχημα. Φρόντισα νὰ τὶς στείλω μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὸν ἄλλο κόσμο καὶ μάλιστα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησί μου!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἄγγελος Σολέϊγ, ὁ Νέος Λανδρὺ τῆς Γαλλίας, τέλειωσε τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἀποκαλύψεις του. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὰ εἶχαν χάσει ἀπὸ τὸν καταπληκτικὸ κυνισμό του. Τὸν ἔκλεισαν ὡστόσο στὶς φυλακὲς μέχρι τὴ μέρα τῆς δίκης του. Κατὰ τὴν ἐκδίκασι τῆς ὑποθέσεώς του ὅμως, οἱ δικαστὲς παραδέχθηκαν τὴ γνώμη τῶν ψυχιάτρων ὅτι ὁ Σολέϊγ ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος ψυχοπαθής. Ἔτσι αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος δήμιος τῶν γυναικῶν καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ καὶ στάλθηκε στὰ κάτεργα τῆς Γουϊάννης, στὸν ἕβδομο κύκλο αὐτῆς τῆς κολάσεως, στὴν κοιλάδα τῶν λεπρῶν καὶ τῶν παραφρόνων!

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἄγγελου Σολέϊγ, τοῦ γόητος—ἐγκληματίου, εἶνε πρωτοφανὴς στὰ χρονικὰ τῆς Γαλλίας καὶ πιὸ ἀνατριχιαστικὴ κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἱστορία τοῦ Λανδρὺ καὶ τοῦ Πλετερ Κιοβρτεν.

ΡΕΝΕ ΜΙΚΕΛ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανέμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ διανομὴ ἤρχισε κατ' αὐτάς.

Ὅπως σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἑξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἓν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἕκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὠνομάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σᾶς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου θ' ἀρχίση ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Θὰ ἐκδοθοῦν ἀμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὺ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιβλαβὲς διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια τοῦ «Κόμητος Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Μὰ φίλησέ την, λοιπόν!... Δῶσε ἕνα στερνὸ φιλὶ σ' ἐκείνη ποὺ σὲ γέννησε καὶ ποὺ σὲ...συγχωρεῖ...

Καὶ πνιχτὰ πάλι, μέσα του, ἐσαλλος ἀπὸ ἀποτροπιασμὸ κι' ἀγανάχτησι, ξαναμούγκρισε:

—Ἄτιμε τῶν ἀτιμων!... Ἠιὸ ἀχρεῖε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀχρείους!

Σπρωγμένος ἐτσι ὁ Βενεδέττο, γονάτισε δισταχτικὰ κι' ἀπλώσε τὸ μετωπὸ τοῦ πρὸς τὰ λαχταρισμένα μητρικὰ χέλη. Μὲ ὑπερτάτη προσπάθεια ἡ κυρία Δαγκλὰρ, ἔκανε ν' ἀναστηκωθῆ λίγο, θυθίζοντας τὰ χέρια της στὴ μικρὴ λίμνη τοῦ ἰδίου αἵματος της, γιὰ νὰ στηριχτῆ. Μὰ τὰ σανίδια, μουσκεμένα ἀπ' τὸ αἷμα της, ἦσαν γλυστερά, τὰ χέρια της δὲν βρῆκαν στήριγμα κ' ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ξαναπέσε πάλι, ἐνῶ τὸ ἀναρριχτὸ κεφαλί της χτύπουσε χάμω μὲ ὑπόκωφο γδοῦπο.

Δὲν ξανασηκώθηκε πειὰ τὸ χλωμὸ αὐτὸ κεφάλι. Ἡ κυρία Δαγκλὰρ ἦταν νεκρή!

Ὁ Βενεδέττο τινάχτηκε ὀρθός, τότε. Στὸ ὀχρὸ φῶς τοῦ λύχνου, τὸ πρόσωπό του φώτιζε ἀπαίσια παραμορφωμένο ἀπ' τὸν... ἐριαμβο!

Κι' ὁ Σανσέλμο, συγκλονισμένος ἀπὸ ἀνέκφραστον ἀποτροπασμό, τὸν εἶδε νὰ ρίχνεται σαν ἀγρίμι ἀπάνω στὸ χρηματοκιβώτιο, νὰ τὸ ἀγκαλιάζη μὲ δίψα κι' ἄκουσε τὰ στεγνά του χείλη νὰ τραυλίζουν:

—Ἰὸ ἑκατομμύριο!... Εἶνε δικό μας πειά, Σανσέλμο... Ἔλα νὰ τὸ μοιραστοῦμε!

Ὁ Σανσέλμο ἀναστατώθηκε. Ἔσφιξε μὲ λύσσα τὴ γροθιά του καὶ κατιάχλωμος, ἀπελπιτικός, μούγκρισε:

—Ἰσακισου!... φύγε ἀπὸ μπροστά μου!.. Πάρτο καὶ φύγε!.. Ἄχ, τὸ ὠρκίστηκα αὐτό, ἀχρεῖε!... Ἀλλοιῶς θὰ σ' ἐπνιγα!

Ὁ Βενεδέττο κοντοστάθηκε ἔκφαμβος. Καὶ μουρμούρισε πάλι:

—Μὰ δεν κατάλαβες τί σοῦ εἶπα;... Πᾶ-με!... Ἐδῶ ὑπάρχει τὸ ἑκατομμύριο!

Μιὰ φριχτὴ θλαστήμια ὀργῆς ξεφυγε τότε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ Σανσέλμο. Ἔσκυψε, τράβηξε θίαια ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ πτώματος τὸ αἱματόλουστο μαχαιρι, τὸ ἀκούμπησε ἄγρια στὸ λαιμὸ τοῦ Βενεδέττο καὶ φωνάζοντας:

—Γκρεμισου ἀπὸ δῶ, σοῦ εἶπα!... Εἰδεμή...

Καὶ σκούντησε κάπως θίαια τὴ σπασμένη μὰ κοφτερὴ αἰχμὴ τοῦ μαχαιριοῦ, ἀπάνω στὶς σάρκες τοῦ ἀποτροπαίου μητροκτόνου.

Ἔντρομος ὁ Βενεδέττο, μὴν μπορῶντας νὰ ἐξηγήση τὴν ἀπανθρωπιὰ—γιὰ τὴν καταχθονία ψυχή του—στάσι τοῦ Σανσέλμου, ἔσφιξε σπασμωδικὰ στὴν ἀγκαλιά του τὸ πολύτιμο χρηματοκιβώτιο... κι' ὥρμησε ὁλοταχῶς πρὸς τὴ σκάλα.. Ὁ Σανσέλμο ἔμεινε ὡς ἔξω καὶ τὸν παρακολούθησε κρατῶντας ἕνα ξύλο στὸ χέρι καὶ θλαστημῶντας...

ΙΘ'.

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ !

Ἀπ' τὴν ἀπαισία ἐκείνη νύχτα τοῦ φόνου τῆς κυρίας Δαγκλὰρ πέρασαν δέκα ἡμέρες...

Κατὰ τὸ σούρουπο τῆς δεκάτης ἡμέρας κι' ἀνάμεσα στὰ μουγκρητὰ τῆς τρικυμίας, ἕνα τρικάταρτο ἀλλὰ μικρὸ κι' ἀλαφρὸ καράβι, χοροπηδοῦσε ἀπότομα ἀπάνω στὰ κύματα τῆς Μεσογείου.

Ὁ ἀέρας φυσοῦσε μὲ λύσσα. Ὄγκοι πελώριοι νεροῦ, σχηματίζοντας τερατώδη κύματα, ἔπεφταν ἀπάνω στὸ σκάφος, τὸ συντάραζαν καὶ τοῦ εἶχαν σπάσει κιόλας τὸ τιμόνι.

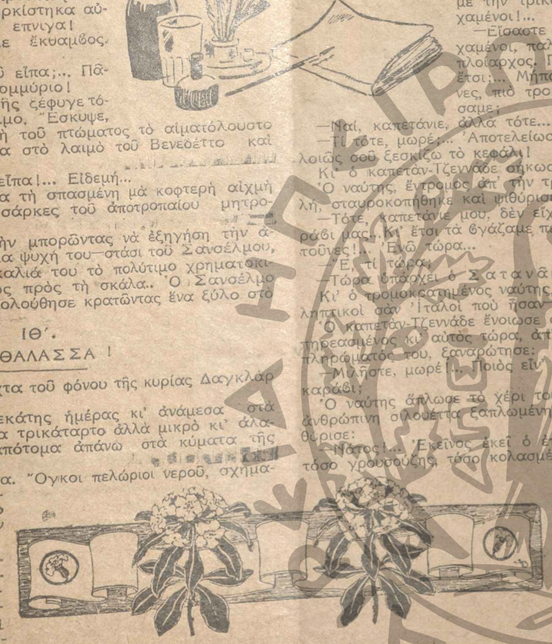

Ὀρθιος ὡστόσο στὸ κατάστρωμα ὁ πλοίαρχος Τζεννάδε, ἕνας ἀπ' τοὺς θρασυτέρους λαθρεμπόρους τῶν Ἰταλικῶν ἀκτῶν, κολοσσὸς καὶ στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχή, ἀψηφοῦσε τὴν τρικυμία κι' ἔδινε διαρκῶς βραχνὲς διαταγὲς στοὺς ναῦτες: Ἔπρεπε τὸ καράβι νὰ σωθῆ μὲ κάθε τρόπο, γιατὶ ὁ χαμός του θὰ ἦταν καὶ χαμὸς ὁλοκλήρου τοῦ πληρώματος.

Ξαφνικά, ἕνα τεράστιο κῦμα κι' ἕνα λυσσαλέο φύσημα ἀνέμου, ἀπερίγραπτης σφοδρότητος, ἔσπασαν ἀπ' τὴ ρίζα τὸ μπροστινὸ κατάρτι. Ἡ ὁρμὴ τῆς πτώσεώς του καὶ τὸ βάρος του ἦσαν τέτοια, ὥστε τὸ καράβι συνταράχτηκε κι' ἔγειρε ἐπικίνδυνα πρὸς τὴν ἀριστερὴ πλευρά.

Οἱ ναῦτες ζάρωσαν ἀπ' τὸν τρόμο, συμμαζεύτηκαν στὴ ρίζα τοῦ μεσαίου καταρτιοῦ κι' ἄρχισαν νὰ ζητοῦν τὴ σωτηρία τους ἀπ' τοὺς ἁγίους. Ὁ πλοίαρχος εἶδε τὸν κίνδυνο ἀμέσως, ἄρπαξε ἕνα τσεκοῦρι καὶ μὲ ἄγρια χτυπήματα ἔκοψε ὁλότελα τὸ ἐπικίνδυνο κι' ἀναποδογυρισμένο κατάρτι καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα.

Τὸ πλοῖο ἀνακουφίστηκε ἔτσι κι' ἄρχισε πάλι νὰ παλεύη μὲ τὴν τρικυμία, χοροπηδῶντας ἀνάλαφρα στὰ κύματα. Οἱ ναῦτες ὅμως, μαρμαρωμένοι ἀκόμη ἀπ' τὸν τρόμο τους, δὲν ἔννοοῦσαν νὰ κουνηθοῦν ἀπ' τὴ θέσι τους.

—Διαβόλοι!... Παληάνθρωποι! οὔρλιαξε τότε ὁ Τζεννάδε, ὀρμῶντας καταπάνω τους. Τί ζαρώσατε αὐτοῦ, σὰν γρηοῦλες;... Γιατὶ δὲν ἐκτελεῖτε τὰ προστάγματά μου;... Ξέρετε ὅτι ὀρίζω καὶ τὴ ζωή σας ἀκόμα, ἐδῶ πάνω στὸ καράβι;

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἀνέμιζε τὸ φοβερὸ τσεκοῦρι του σὰν νἀθελε νὰ δικαλέξη τίνος θ' ἄνοιγε στὰ δυὸ τὸ κεφάλι.

—Καπετάνιε, δὲν ἀρνιόμαστε νὰ σ' ἀκούσουμε! μουρμούρισε τότε ὁ πιὸ θρασὺς ἀπ' ὅλους. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος νὰ παλεύουμε μὲ τὴν τρικυμία;... Εἴμαστε ποὺ εἴμαστε χαμένοι!...

—Εἴσαστε ἄνανδροι καὶ γυναῖκες κι' ὄχι χαμένοι, παληάνθρωποι! μούγκρισε ξανὰ ὁ πλοίαρχος. Γιατὶ χάσατε τὸ κουράγιο σας, ἔτσι;... Μήπως δὲν εἰδαμε ἄλλες φουρτοῦνες, πιὸ τρομερὲς ἀπ' αὐτή, καὶ τὶς νικήσαμε;

—Ναί, καπετάνιε, ἀλλὰ τότε...

—Τί τότε, μωρέ!.. Ἀποτελείωσε αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ πῆς, ἀλλοιῶς σοῦ ξεσκίζω τὸ κεφάλι!

Κι' ὁ καπετὰν-Τζεννάδε σήκωσε τὸ τσεκοῦρι του ἀπειλητικά.

Ὁ ναύτης, ἔντρομος ἀπ' τὴν τρικυμία ἀλλὰ κ' ἀπ' τὴν ἀπειλή, σταυροκοπήθηκε καὶ μιθύρισε.

—Τότε, καπετάνιε μου, δὲν εἴχαμε τὸ διάβολο μέσα στὸ καράβι μας. Μ' ἔτσι τὰ θγάζαμε πέρα καὶ μὲ τὶς χειρότερες φουρτοῦνες!... Ἐδῶ τώρα...

—Ἐ, τί τώρα;...

—Τώρα ὑπάρχει ὁ Σατανᾶς στὸ καράβι μας, καπετάνιε! Κι' ὁ τρομοκρατημένος ναύτης, κάθως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι—πρωλληπτικοὶ σὰν Ἰταλοὶ ποὺ ἦσαν—ἄρχισαν νὰ σταυροκοπιοῦνται.

Ὁ καπετὰν-Τζεννάδε ἔνοιωσε ἄθελο ρίγος στὸ κορμί του. Ἐπηρεασμένος κι' αὐτὸς τώρα, ἀπ' τὴν ὁμαδικὴ δεισιδαιμονία τοῦ πληρώματός του, ξαναρώτησε.

—Μίλησε, μωρέ!.. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Σατανᾶς ποὺ λες στὸ καράβι!

Ὁ ναύτης ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν πρύμη, ἔδειξε μιὰ ἀνθρώπινη ὀλοσέλειρα ξαπλωμένη ἐκεῖ στὸ κατάστρωμα καὶ ψιθύρισε:

—Νάτος!... Ἐγέννος ἐκεῖ ὁ ἐπιβάτης σου, καπετάνιε!.. Εἶνε τόσο γρουσούζης, τόσο κολασμένος, ὥστε οὔτε ὁ Θεὸς οὔτε ὁ Διάβολος θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς σώσουν, ὅσο θὰ τὸν ἔχουμε ἀπάνω στὸ καράβι!..

—Νὰ τὸν πετάξουμε στὴ θάλασσα, καπετάνιε! πρόσθεσε ἕνας ἄλλος ναύτης.

Πραγματικὰ στὸ ἀμοῦδρο φῶς τοῦ σουρουπου, φαινόταν ἐκεῖ στὸ κατάστρωμα τῆς πρύμνης ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος. Τὸ πρόσωπό του δὲν φαινόταν. Ἀλ-

λὰ τὰ σφιγμένα μπράτσα του ἀγκάλιαζαν κάτι τὸ ὀγκῶδες σὰν δέμα, τὸ ὁποῖο ἦταν καλοτυλιγμένο μὲ διάφορα κουρέλια. Ἐξαντλημένος ἀπ' τὸν φόβο κι' ἀπ' τὴν τρικυμία ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀσφαλῶς οὔτε ἔθλεπε, οὔτε ἄκουγε τίποτα γύρω του. Μονάχα, κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, νευρικοὶ σπασμοὶ συγκλόνιζαν τὸ κορμί του.

—Γοιός!... 'Εκεῖνος ἐκεῖ; εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος, ἀνασηκώνοντας περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του. Μὴν εἶστε ἀνόητοι, φίλοι μου!... Σὲ τί μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψη ἢ νὰ μᾶς γρουσουζέψη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;

—Μά, καπετάνιε μου, δὲν θὰ τὸν πρόσεξες, φαίνεται, τὴν ὥρα ποὺ τὸν δεχόσουν στὸ πλοῖο! ξαναπὲ φοβισμένα ὁ πρῶτος ναύτης. Δὲν εἶδες, ὅτι εἶχε αἷματα ἀπάνω του;

—Καὶ μ' αὐτό, τί; διέκοψε ὁ πλοίαρχος.

—Καὶ δὲν εἶδες ἐπίσης, ὅτι εἶχε τὰ μαλλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ του ξυρισμένα σύρριζα, ὅπως συνηθίζουν ἐκεῖ κάτω;

—Ποῦ ἐκεῖ κάτω, μωρέ; ξεφώνισε ἀνυπόμονα καὶ τραχειὰ ὁ γιγαντόκορμος ἀρχιλαθρέμπορος.

—Νά, καπετάνιε μου!... 'Εκεῖ, στὸ κάτεργο!

'Ο καπετὰν-Τζεννάδε ἔμπηξε γέλια βροντερά, τὰ ὁποῖα ἀντήχησαν ἀπαίσια μέσα στὴν κοσμοχαλασιὰ τῆς τρικυμίας. Ὕστερα εἶπε μὲ σαρκασμό:

—Μπᾶ;... Καὶ σὰν βγῆκε ἀπ' τὸ κάτεργο ὁ ἐπιβάτης μου, αὐτὸ τί σᾶς πειράζει;... Μὰ τὴν ἀλήθεια, παλληκάρια μου, πολὺ μυιγιάγγιαχτοι καὶ θεοφοβούμενοι μοῦ γινήκατε, τώρα τελευταῖα!... Στὸ κάτεργο, λέει!.. Κι' ὅμως ἀρκετοὶ ἀπὸ σᾶς καὶ μὲ τὸ κάτεργο εἶχαν κάποτε στενὲς γνωριμίες καὶ τὰ καμώματά τους ἐπίσης ἀντάξια γιὰ τὸ κάτεργο εἶνε!... Νά, ἐσύ, παραδείγματος χάριν, Πιέρ, μοῦ φαίνεται ὅτι...

'Ο Πιὲρ στήλωσε ἀγέρωχα τὸ κορμί του καὶ διέκοψε τὸν πλοίαρχό του, λέγοντας:

—"Ε, ναί!... Σκότωσα κάποτε ἕναν τελωνοφύλακα!.. Καὶ τί μ' αὐτό, καπετάνιε μου;... Λαθρέμπορος εἶμαι, οἱ τελωνοφύλακες μὲ κυνηγοῦνε, ὑπεραστίζομαι κι' ἐγὼ τὸ τομάρι μου, ὅπως μπορῶ!

—Καλά!... Καλά!... διέκοψε ὁ πλοίαρχος μὲ εἰρωνεία. 'Αμ' ἐσύ, Ροζάριο;

—"Ε, σκότωσα βέβαια κι' ἐγώ! μουρμούρισε δισταχτικὰ ὁ Ροζάριο. Μὰ τὸκαμα ἀπὸ ἐρωτικὴ ἐκδίκησι!... 'Εγκλημάτησα ἄθελά μου!..

—Δηλαδή, ὅλοι μας—ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ—τὰ δικαιολογοῦμε ὡραῖα!... ξεφώνισε ὁ πλοίαρχος. Καὶ μὲ τὴ φόρα ποὺ πήραμε, θὰ βγοῦμε ὅλοι σὰν ἄκακες περιστερές!... Κι' ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ ξαπλωμένος ἐπιβάτης, τί διάβολο ἄραγε νάκανε;

Σιωπὴ βαθειὰ ἀκολούθησε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ τοῦ πλοιάρχου. 'Ακουγόταν μονάχα ὁ πένθιμος θρῆνος τοῦ ἀνέμου, τὸ μουγκρητὸ τῶν ἀφρισμένων κυμάτων καὶ τὸ ἀνατριχιαστικὸ τρίξιμο τοῦ συνταραγμένου ἀπ' τὴ φουρτοῦνα καραβιοῦ...

—'Εμπρός, λοιπον, ἄθλιε!... φώναξε ὁ 'Ανσέλμο στον Βενεδέττο.

Τέλος, ἕνας ἀπ' τοὺς ναῦτες ψιθύρισε, κάνοντας πάλι τὸ σταυρό του:

—Δὲν ξέρουμε τί εἴδους ἔγκλημα ἔκανε, καπετάνιε.. Δὲν εἴμαστε μέσα στὴν ψυχή του, γιὰ νὰ ξέρουμε!... Μὰ θὰ ὡοκιζόμαστε σίγουρα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θάχη φριχτὰ ἐγκληματήσει.. Τὸ κακοὐργημά του θὰ εἶνε ἀπὸ κεῖνα, ποὺ δὲν τὰ συγχωρεῖ ὁ Θεὸς μὲ κανέναν τρόπο!.. Νά, γι' αὐτὸ κι' ὁ Θεὸς βάλθηκε νὰ βουλιάξη τὸ καράβι!... Εἴμαστε χαμένοι, καπετάνιε!..

Καὶ πραγματικά, σὰν νὰ ἐπαλήθευε κιόλας ἡ πένθιμη αὐτὴ προφητεία, ὁ ἀέρας δυνάμωσε φρικιαστικὰ τὴν ὁρμή του, ἡ νύχτα ἔπεφτε γρήγορη καὶ σκοτεινή, κ' ἡ θάλασσα μάνιαζε σὰν ξετρελλαμένη. Κάθε τόσο, ὑγρὰ βάρεθρα ἀνοιγόντουσαν πλάϊ στὸ συνεπαρμένο φτωχὸ καράβι, ἀπειλοῦσαν νὰ τὸ ρουφήξουν μὲ δίψα καὶ κάθε χειρισμὸς τῶν ναυτῶν ἦταν ἀδύνατος ἀπάνω στὸ πλαγιαστὸ καὶ γλυστερὸ κατάστρωμα...

'Ο καπετὰν-Τζεννάδε σταύρωσε μοιρολατρικὰ τὰ χέρια του καὶ στηρίχτηκε γερὰ κι' αὐτὸς κάπου, γιὰ νὰ μὴν ἀναποδογυριστῆ.

"Αρχισε νὰ σκέπτεται... Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, βρισκόταν στὸ γαλλικὸ λιμάνι Σαὶν-Τροπὲζ ἀραγμένος κρυφά, γιὰ κάποια λαθρεμπορικὴ ὑπόθεσι. Κατὰ τὸ σούρουπο, τοῦ παρουσιάστηκε ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τοῦ πρόσφερε ἕνα τεράστιο ποσὸ—πέντε χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα—γιὰ νὰ τὸν πάση στὸ καράβι του μυστικὰ καὶ νὰ τὸν μεταφέρη στὸ Ἰταλικὸ ἔδαφος.

'Ο ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε μιὰ ἀπαισία φυσιογνωμία. Κι' ὁ καπετὰν-Τζεννάδε θυμόταν καλά, ὅτι προσπαθοῦσε—ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς—νὰ κρύβη τὸ πρόσωπό του.

—"Ω, θὰ ἦταν ἐξάπαντος ἕνας δραπέτης τοῦ κατέργου!... Μὰ τί τὸν ἔμελε γι' αὐτό, τὸν καπετὰν Τζεννάδε;

Δέχτηκε λοιπὸν τὴν πρότασι τοῦ δραπέτου αὐτοῦ καὶ πληρώθηκε προκαταβολικὰ τὶς πέντε χιλιάδες φράγκα του σὲ χρυσὸ λουδοβίκεια.

'Υπέροχο τὸ ποσόν!... Κι' ἄξιζε τὸν κόπο!...

Γιὰ μόνες του ἀποσκευὲς ὁ ἄγνωστος δραπέτης εἶχε ἕνα δέμα, κάτι σὰν μικρὸ ξύλινο μπαοῦλο, τυλιγμένο καλὰ μὲ κουρέλια.

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπευθύνη ἄλλη ἐρώτησι, ὁ καπετὰν-Τζεννάδε, τὸν πῆρε μαζύ του καὶ τὸν ἀνέβασε στὸ κρυφαραγμένο πάνω ἀπ' τοὺς βράχους τοῦ λιμανιοῦ καράβι του. 'Ο ἄγνωστος ξεπλώθηκε τότε στὸ κατάστρωμα, σκυθρωπὸς καὶ βουβός.

Καὶ ὅταν τὸ καράβι βγῆκε ἀπ' τὰ γαλλικὰ νερὰ—κι' ἔφτασε τώρα πρὸς τὶς σίγουρες ἰταλικὲς θάλασσες—τότε ὁ καπετὰν-Τζεννάδε εἶδε τὸν ἐπιβάτη αὐτόν, νὰ τρίβη τὰ χέρια του μὲ ἀπέραντη ἀνακούφισι!... "Ωστε δὲν εἶχε ἀπατηθῆ ὁ πλοίαρχος στὶς πρῶτες του ὑποψίες: 'Ο μυστηριώδης ἐπιβάτης του ἦταν δραπέτης τοῦ κατέργου!

'Οσο προχωροῦσε ὅμως στὶς σκέψεις του ὁ πλοίαρχος τόσο κι' ἄρχιζε ν' ἀνατριχιάζη: Ναί, ἦταν φανερό, ὅτι ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὸ καράβι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, θάρεσε «γρουσουζιὰ» ξαπολύθηκε ἀπότομα!.. Πρόσεχε τώρα ὁ πλοίαρχος—ὅπως τὸ εἶχαν προσέξει ἀπὸ πρὶν οἱ ἀφελεῖς του ναῦτες—ὅτι ἡ κακοτυχία κυνηγοῦσε τὸ καράβι στὸ ταξεῖδι του αὐτό.

Ξεμακραίνοντας ἀπ' τὶς γαλλικὲς ἀκτὲς τὸ καράβι, ἐμπλέξε σὲ μιὰ φουρτοῦνα σφοδρὴ βέβαια, ἀλλὰ πολὺ πιὸ ἡμερωμένη ἀπὸ κάτι ἄλλες ἀγριοφουρτοῦνες ποὺ παρελθόντος..

Κι' ὅμως, ἐνῶ τότε τὶς μόλις ἄθικτο τὸ πλοῖο, τώρα τὰ μισὰ πανιὰ του εἶχαν ἀρπαχτῆ ἡ ξεσκιστῆ ἀνεξήγητα ἀπ' τὸν ἀέρα!... Ὕστερα, ἔσπασε καὶ ὁ στερεώτατος μοχλὸς τοῦ τιμονιοῦ κι' ἔμενε ἔτσι τὸ σκάφος τελείως ἀκυβέρνητο!.. Κάτω τώρα, ἔσπαζε ξαφνικὰ κι' ἕνα κατάρτι!...

Κ' ἡ φουρτοῦνα, ὅσο πήγαινε καὶ μάνιαζε, στὰ ἀσυνήθιστα—σὲ τέτοιες κοσμοχαλασιές—νερὰ ἐκεῖνα τῆς Μεσογείου!

"Ω, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶχε προσέξει στὴν ἀρχὴ ὁ καπετὰν Τζεννάδε. Ἀπορροφημένος νὰ νικήση καὶ πάλι τὴ φουρτοῦνα δὲ εἶχε δώσει προσοχὴ στὰ ἰδιαίτερα αὐτὰ «γρουσουζιάρικα» σημάδια!

Μὰ τώρα ἔθλεπε, ὅτι οἱ ναῦτες του—φίλοι του, σύντροφοί του πιστοί κι' ἀγαπημένοι σὲ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά του—ἔχαν δίκηο!... Καὶ σὰν ἕνα ἀπροληπτικὸς κι' αὐτὸς πεπείσταν τώρα ὅτι ὁ δραπέτης ἐκεῖνος ἐπιβάτης του, ἦταν ἀ-

Χάϊδω καὶ Μοντεχρήστος

μόνη ἀφορμὴ τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ 'Ὑψίστου!

Τινάχτηκε ζωηρὰ ὁ καπετὰν-Τζεννάδε, σήκωσε τὸ πρόσωπό του καὶ κύτταξε κατάμματα τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ καραβιοῦ.

—Τί λὲς ἐσὺ γιὰ ὅλ' αὐτά, Μέλο; τοῦ εἶπε μὲ ἀργὴ φωνή.

'Ο Μέλο, ἕνας σκληροπρόσωπος καὶ ρωμαλεώτατος κολοσσός, ἀνασήκωσε τοὺς πλατεῖς του ὤμους καὶ ἀποκρίθηκε βραχνά:

—Καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς, καπετάνιε!... Νά, ἀκου!.. Ἀρχίζουμε νὰ καταπίνουμε νερά!

Πραγματικά, ἕνας ναύτης τοῦ ἀμπαριοῦ ξεφώνιζε τὴ στιγμὴ ἐκείνη:

—Τὶς ἀντλίες!... Γρήγορα, τὶς ἀντλίες!... Θὰ βουλιάξουμε! Παίρνει νερὰ τὸ ἀμπάρι!...

'Ο καπετὰν-Τζεννάδε δίστασε. Δὲν κρατοῦσε ἡ ἰπποτικὴ ψυχὴ τὸ κακὸ ἐπάγγελμά του—ψυχή του, νὰ θυσιάση τὸν δραπέτη. Προτιμοῦσε ὁ μεγαλόφρων αὐτὸς ἀλιτήριος καὶ λαθρέμπορος νὰ πνιγῆ μαζὺ μὲ τὸ καράβι του, παρὰ νὰ διατάξη τὸν χαμὸ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος πλήρωσε κι' ἐμπιστεύτηκε τὸν ἑαυτό του στὴν προστασία τοῦ πλοιάρχου.

'Αλλὰ ὁ Μέλο ἦταν μακρυὰ τώρα. Ὠφελήθηκε ἀπ' τὸν σύγχυσι μιᾶς· αὐτὸν δισταγμὸ τοῦ καπετάνιου του, τὸν ἄφησε σκυφτὸ καὶ συλλογισμένον ἀκόμα, καὶ γνέφοντας στὸν Ροζάριο, γλήγορα ἀπαρατήρητος μακρυά...

"Ενα ξαφνικὸ μουγκρητὸ τρόμου ἀκούστηκε τότε. "Ενα πυροφλασμα κορμιοῦ ποὺ γκρεμίζεται στὸ νερό, ἀκολούθησε λιγοστὸ πιν. 'Ο καπετὰν-Τζεννάδε σήκωσε τὸ κεφάλι του, σκιρτοῦντας ἀπότομα!

Μὰ ἦταν ἀργὰ πειά: 'Ο Μέλο μὲ τὸν Ροζάριο εἶχαν ἀρπάξει τὸν Βενεδέττο—γιατὶ ἐκεῖνος ἦταν ὁ «γρουσούζης» ἐπιβάτης—καὶ τὸν σήκωσαν ψηλά. Τὸν ἀνέμισαν κατόπιν ἀστραπιαῖα καὶ τὸν τίναξαν στὴ μαύρη θάλασσα μαζὺ μὲ τὸ κιβωτό του...

....

Κ'.

Ο ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

Ἡ Μεσόγειος, γαλήνια, κάπως γκριζόχρωμη ὅμως κάτω ἀπ' τὸν χειμωνιάτικο οὐρανό, φρικιοῦσε ἀνάλαφρα ἀπ' τὸ χάιδι μιᾶς τουχτερῆς θαλασσινῆς αὔρας.

'Απάνω στὴν ἐπιφάνειά της ἔτρεχε τώρα, μὲ χαριτωμένους ἐλιγμοὺς γλάρου, μιὰ κομψὴ μονοκάταρτη θαλαμηγός. Τὰ κατάλευκα φουσκωμένα πανιά της, τὴν ἀνάγκαζαν νὰ πλέη μὲ ταχύτητα θαυμαστή.

"Ορθιος στὸ κατάστρωμα τῆς θαλαμηγοῦ ἐκείνης, στεκόταν ἕνας γιγαντόσωμος ἀλλὰ ἰσχνὸς ἄνδρας, χωρὶς καπέλλο στὸ κεφάλι του. Τὸ ρωμαλέο, νευρῶδες κορμί του, τὸ τύλιγε ἕνας μακρὺς μανδύας.

Μὲ τὰ μπράτσα του σταυρωμένα μπρὸς στὸ πλατύ του στῆθος, βύθιζε τὸ διαπεραστικό του μάτι στὰ κύματα, παρακολουθοῦσε τὸ γρήγορο φτερούγισμα τῆς θαλαμηγοῦ ἀπάνω τους, καὶ πότε-πότε ἔπεφτε σὲ συλλογή.

Τί νὰ σκεπτόταν ἄραγε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

Ξαφνικά, ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του. "Ηταν μιὰ νεαρὰ γυναῖκα ἐξαισίας καλλονῆς, ἡ ὁποία εἶχε ρθῆ ἀπαρατήρητη καὶ στεκόταν πλάϊ του. "Ηταν Ἑλληνίς, φοροῦσε τὴ γραφικωτάτη στολὴ τῶν γυναικῶν τῆς 'Ηπείρου καὶ λεγόταν Χάϊδω.

'Ο ψηλόκορμος ἄνδρας ξύπνησε ἀπότομα ἀπ' τοὺς ρεμβασμούς του. Γύρισε τὸ κεφάλι του κατσουριασμένος, ἔτοιμος νὰ ἐπιπλήξη τραχειὰ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἐνώχλησε.

'Αλλὰ μόλις εἶδε τὴ θελκτικὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ματιά του ἔλαμψε ἀπὸ τρυφερὴ στοργὴ καὶ γαμόγελο χαρᾶς φώτισε τὸ αὐστηρό του πρόσωπο. "Απλωσε τὰ χέρια του, ἔσφιξε σ' αὐτὰ τὸ ὡραῖο κεφάλι της καὶ τῆς φίλησε τὰ γυαλιστερὰ μαλλιά.

—Σ' ἀγαπῶ! τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη.

—Κι' ἐγώ, γλυκειά μου Χάϊδω! τῆς εἶπε κι' αὐτός, πιὸ χαμογελαστός. Καθὼς βλέπω μάλιστα, δὲν σὲ πείραξε καὶ πολὺ ἡ τρικυμία!.. Τὴ φοβήθηκες ὅμως λίγο, ἔ;

—Κοντά σου ὅταν εἶμαι, δὲν φοβοῦμαι τίποτα ἀπολύτως! ξαναπὲ ἡ ὡραία 'Ελληνίς. Σὲ λατρεύω, φίλε μου... Κι' ὅταν ἐσύ ἐπαγρυπνεῖς γιὰ μένα, τότε τίποτε δὲν μὲ τρομάζει!...

—"Ω, μὴν εἶσαι παιδί, μικρούλα μου! ψιθύρισε σκεπτικὸς ὁ γίγας, χαϊδεύοντάς της προστατευτικὰ τὸ κεφάλι. Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ, ὅταν ὅλα τὰ στοιχεῖα ἀφηνιάσουν;... Μήπως ἡ φύσις δὲν εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπ' τὸν ἄνθρωπο;

—Ναί, ἀλλὰ πιὸ πάνω ἀπ' τὴ Φύσι εἶνε ὁ Θεός! εἶπε μ' ἔκστασι ἡ Χάϊδω. Κι' ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν σ' ἐγκατέλειψε, γιατὶ πάντα τὸ Δίκαιο καὶ τὸ Μεγάλο καὶ τὸ Καλὸ ζήτησες στὴ ζωή σου!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς—ἦταν ὁ κόμης Μοντεχρῆστος!—στέναξε μὲ κάποια θλῖψι καὶ δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἔμεινε σιωπηλὸς λίγες στιγμὲς κ' ὕστερα ψιθύρισε:

—Σὲ μιὰ ὥρα θἄχουμε φτάσει πειά, μικρή μου Χάϊδω... Τὸ κοπιαστικὸ ταξεῖδι μας θὰ τελειώση.. Προαισθανόμουν βέβαια τὸν κίνδυνο τῆς τρικυμίας, ἀλλὰ ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξεῖδι μας αὐτό!

—Ναί, ξέρω! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Σὲ μιὰ ὥρα θἄχουμε φτάσει στὴ νῆσο τοῦ «Μοντεχρήστου»!... Μοῦ τὸ φανέρωσες ἀπὸ προχθὲς αὐτό, ἀγαπημένε μου!... Μὴν ξεχνᾶς ὅμως, ὅτι μοῦ ὑποσχέθηκες καὶ κάτι ἄλλο: "Οτι μόλις φτάσουμε στὴ νῆσο, θὰ μοῦ ἀποκαλύψης τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς σου!... Ναί, ἡ καρδιά μου ποὺ σὲ λατρεύει, ἔχει μαντέψει ἤδη πάρα πολὺ ἅγριες θλίψεις ἔχουν πικράνει τὸ παρελθὸν τῆς μυστηριώδους ζωῆς σου!...

—Θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀγαπημένη μου... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ὅλα ὅσα βαραίνουν τὴ συνείδησί μου καὶ θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μὲ κρίνης...

—Νὰ σὲ κρίνω ἐγώ;... 'Εγὼ ἡ ἀμάθητη, ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἕνα παιχνιδάκι, μπρὸς στὴν ἐπιβλητική σου ὕπαρξι;.. Καὶ εἶμαι ἄξια ἐγώ, νὰ κρίνω καὶ νὰ δικάσω πράξεις ἑνὸς ἀνθρώπου τόσο ἀνωτέρου ἀπ' τοὺς ἄλλους κι' ἀπὸ μένα;

Τὸ αὐστηρὸ καὶ κυριαρχικὸ πρόσωπο τοῦ Μοντεχρήστου φάνηκε νὰ σκιάζεται περισσότερο ἀπὸ κρυφὸν πόνο. Φίλησε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς νεαρῆς γυναίκας, τὴν κύταξε κατάμματα καὶ τῆς εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνή:

— "Ακουσε, μικρούλα μου... 'Εκεῖνος ποὺ δὲν ἀμάρτησε ποτέ του ὅπως ἐσύ, ἐκεῖνος ποὺ ποτὲ ἡ ψυχή του δὲν ταράχτηκε ἀπὸ σκέψεις πονηρές, ὅπως εἶνε ἡ δική σου ψυχή, ἐκεῖνος μονάχα εἶνε ὁ φυσικὸς δικαστὴς ἑνὸς ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ συνείδησις δὲν εἶνε ἥσυχη, ὅπως ἡ δική μου!... Ναί, μικρούλα μου Χάϊδω. Θὰ μὲ ἀκούσης, κι' ἂν βρῆς σωστὲς τὶς μέχρι τώρα πράξεις μου, τότε θὰ πειστῶ πραγματικὰ ὅτι ὁ Θεὸς ἦταν σύμφωνος μαζύ μου!... Ναί, ἀκούγοντας τὴν ἐπιδοκιμασία τῆς μέχρι τώρα ζωῆς μου ἀπ' τὸ ἀγνό σου στόμα, θὰ μοῦ φανῆ ὅτι τὴν ἀκούω ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Καλοῦ Θεοῦ!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοὺς πλησίασε ἕνας ναύτης. Στάθηκε μὲ σεβασμό, ἔβγαλε τὸν θαλασσινὸ «κοῦκο» του κ' εἶπε:

—Κύριε κόμη, σὲ λίγο φτάνουμε στὸ νησάκι «Μοντεχρῆστος»! Νὰ μποῦμε στὸ λιμάνι του ἢ νὰ βγοῦμε στὰ ἀνοιχτὰ καὶ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ ταξεῖδι;

—Νὰ μποῦμε στὸ λιμάνι, Ζάκ! ἀποκρίθηκε ὁ κόμης Μοντεχρῆστος. Στὸ νησί μου σκοπεύω νὰ πάω κι' αὐτὸ εἶνε τὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ μου! "Α!... Καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη: 'Εσὺ καὶ τὸ πλήρωμα θὰ μείνετε ἀπάνω στὴ θαλαμηγό. Θὰ μὲ συνοδεύσουν στὴν ἀποβίβασί μου, μονάχα ὁ Μπερτοῦτσι κι' ὁ 'Αλῆς!... "Αλλωστε, μονάχα λίγες ὧρες ὑπολογίζω νὰ μείνω στὸ νησί... Πήγαινε τώρα, Ζάκ... Δυνάμωσε ὅσο μπορεῖς τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου καὶ στεῖλε μου τὸν 'Αλῆ ἐδῶ!

'Ο Ζάκ ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε γιὰ νὰ δώση τὶς σχετικὲς διαταγές.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, φάνηκε στὸ κατάστρωμα ὁ ἅγιαστικὸς ὁ 'Αλῆς, ὁ θαυμάσιος αὐτὸς Μαῦρος τῆς Νουβίας. "Ηταν βουβός, ἀλλὰ τὰ γλυκερὰ του μάτια εἶχαν τόση νοημοσύνη, ὥστε «μιλοῦσαν» κυριολεκτικῶς κι' ἀναπλήρωναν ἔτσι τὴν ἀκρωτηριασμένη γλῶσσα του.

Στάθηκε μπρὸς στὸν κύριό του. Ἀφωσιωμένος σ' αὐτὸν καὶ περιμένε τὶς διαταγές τὸν πάντα, σὰν ἕνα πιστὸ σκυλί.

'Ο κόμης Μοντεχρῆστος τὸν κύτταξε μὲ στοργὴ καὶ τοῦ εἶπε, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις:

—Ἐφετέλεσες ὅλες τὶς παραγγελίες μου;

'Ο 'Αλῆς σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθός του κι' ἔγνεψε «ναί!» μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ του.

—Ξέρεις ὅμως, ὅτι κινδυνεύεις ἔτσι τὴ ζωή σου; ξαναπὲ ὁ κόμης.

'Ο πιστὸς ὑπηρέτης ἐπανάλαβε τὸ 'Ιδιο σημεῖο ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν, ἀποφασισμένος νὰ ἀντιμετωπίση κατὰ τοὺς πιὸ ἀγρίους ἀκόμη κινδύνους, πρὸς χάριν τοῦ λατρευτοῦ κυρίου του.

— Καλά!... Πήγαινε! τοῦ εἶπε τότε, ὁ κόμης.

'Ο 'Αλῆς ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε, ἐνῶ ἡ Χάϊδω τρομαγμένη, ἀπ' τὸν διάλογο ποὺ ἄκουσε—μουρμούρισε στὸν Μοντεχρῆστο, ἀγκαλιάζοντάς τον:

—Μὲ φοβίζεις, ἀγαπημένε μου!... Τί συμβαίνει;... Θὰ ἦταν σωστὴ συμφορά, ἂν χάναμε τὸν φτωχὸ αὐτὸν Μαῦρο!... Σοῦ εἶνε τόσο ἀφοσιωμένος!

—Ἡσύχασε, μικρή μου!... Κανένας κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ ποτὲ ἐκεῖνον ποὺ κάνει πάντα τὸ καθῆκον του!...

'Εντωμεταξύ, ἡ «Ἀλκυών», ὅπως ὀνομαζόταν ἡ θαλαμηγός, πετοῦσε κυριολεκτικῶς ἀπάνω στὰ ἀσπρογάλαζα κύματα, μὲ δυναμωμένη τὴν ταχύτητά της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΙΣ "ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΕΣ,, ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΕΣ

('Από τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν πολύκροτο βιβλίο τῆς Ραϋμόνδης Λεφέβρ)

ΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ τελευταῖα στὸ Παρίσι ἕνα βιβλίο, ποὺ προκάλεσε τὴν προσοχὴ ὄχι μονάχα τῶν κριτικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγάλου κοινοῦ, ἀν καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸν πολὺ κόσμο. Συγγραφεὺς εἶνε ἡ κυρία Ραϋμόνδη Λεφέβρ καὶ θέμα τοῦ βιβλίου «Ἡ Ἀνήσυχη Ζωὴ τοῦ Πιὲρ Λοτί». Ὅσοι διάβασαν τὴν βιογραφία αὐτὴ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πρώτη πλήρη ἐξιστόρηση τῆς ζωῆς τοῦ Πιὲρ Λοτί, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος, ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, περιέφερε τὴ βαθειὰ μελαγχολία του σ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ σ' ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου.

Ὁ Πιὲρ Λοτὶ δὲν ἦταν ἄλλοτε συμπαθὴς στὴν Ἑλλάδα, ἐξ αἰτίας τῶν φιλοτουρκικῶν αἰσθημάτων του. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάνη νὰ λησμονοῦμε τὴν ἀναμφισβήτητη συγγραφικὴ μαεστρία του. Διαβάζοντας λοιπὸν τὴ βιογραφία του, βρήκαμε ἕνα ἀποκαλυπτικὸ κεφάλαιο, ἀναφερόμενο στὴ γένεσι τοῦ περιφήμου μυθιστορήματός του «Ἡ Ἀπογοητευμένες». Στὸ μυθιστόρημα αὐτό, ποὺ μεταφράστηκε καὶ στὰ Ἑλληνικά, ὁ Πιὲρ Λοτὶ περέγραψε τὴ μελαγχολικὴ ζωή, ποὺ περνοῦσαν ἄλλοτε ἡ Ὀθωμανίδες στὰ χαρέμια, πίσω ἀπὸ τὰ καφάσια. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ Λοτί, γράφοντας τὸ μυθιστόρημα αὐτό, δὲν ἤξερε, δὲν φανταζόταν ὅτι εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς. .φάρσας ! Ἡ κυρία Ραϋμόνδη Λεφὲβρ μᾶς ἀποκαλύπτει τώρα τὰ παρασκήνια τῆς συγγραφῆς τῶν «Ἀπογοητευμένων». Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε πολὺ περίεργη, πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἀκοῦστε την :

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1903, τὸ Γαλλικὸ πολεμικὸ «Ἴσῃ» ἔφτανε στὴν Πόλη, μὲ κυβερνήτη τὸν κ. Ζυλιὲν Βιώ, γνωστότατον μὲ τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο Πιὲρ Λοτί

Ὁ Λοτὶ ἤξερε τὴν Πόλη καὶ ἀπὸ ἕνα προηγούμενο ταξεῖδί του. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ ἔμεινε στὴ Σταμπούλ περισσότερον καιρό, δεκαοχτὼ ὁλόκληρους μῆνες, γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἔγραψε τὶς «Ἀπογοητευμένες», τὸ μυθιστόρημα ποὺ στερέωσε ὁριστικὰ τὴ φιλολογική του λόξα. Ἀλλὰ ὑπὸ ποίες συνθῆκες ἔγραψε ὁ Λοτὶ αὐτὸ τὸ βιβλίο ;

Ὅταν ἔγινε γνωστὴ στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ ἄμιξις τοῦ διασήμου συγγραφέως, τρεῖς γυναῖκες ἀποφάσισαν νὰ παίξουν στὸ Λοτὶ μιὰ φάρσα, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν πλῆξι τῆς μονότονης ζωῆς τους. Ἡ γυναῖκες αὐτὲς ἦσαν μιὰ λογογράφος, ἡ κυρία Μαρία Ἐλίς, περαστικὴ τότε ἀπὸ τὴν Τουρκία, καὶ δυὸ φίλες της, ποὺ τὴν φιλοξενοῦσαν στὸ σπίτι τους — ἡ Ζενοὺρ καὶ ἡ Νουριὲ γτὲ Σατωνέφ. Θὰ σᾶς φανῆ, βέβαια, παράδοξο τὸ συνταίριασμα ἑνὸς τουρκικοῦ κ' ἑνὸς εὐρωπαϊκοῦ ὀνόματος. Σᾶς πληροφοροῦμε ὅμως ὅτι ὁ πατέρας τῶν δυὸ κοριτσιῶν, ὁ βαρῶνος γτὲ Σατωνέφ, ἐγκατεστημένος στὴν Πόλη ὡς ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ Σεραγιοῦ, ἦταν τόσο φιλότουρκος, ὥστε δὲν ἔιστασε νὰ βαφτίση τὴ μικρὴ του Ζενοὺρ καὶ τὴν ἄλλη Νουριέ !... Ἡ Μαρία Ἐλίς, λοιπόν, συνεννοήθηκε μὲ τὶς δυὸ φίλες της καὶ ἀποφάσισαν νὰ στήσουν στὸν Λοτὶ τὴν ἕξῆς παγίδα : Τοῦ ἔστειλαν ἕνα γράμμα, ὡς προερχόμενο ἀπὸ τρεῖς «αὐθεντικὲς» χανούμισσες, κλεισμένες σ' ἕνα χαρέμι. Καὶ στὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ἀφοῦ ἐξέφραζαν πρὸς τὸν συγγραφέα τὸ θαυμασμό τους γιὰ τὸ μεγάλο ταλέντο του, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ γράψη ἕνα μυθιστόρημα γιὰ τὴν τραγωδία τῶν Ὀθωμανίδων, ποὺ ἦσαν ὑποχρεωμένες νὰ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, σὰν σκλάβες. . Συγχρόνως τοῦ ὥριζαν ραντεβοῦ σ' ἕνα ἐρημικὸ κάσκι τοῦ Βοσπόρου !...

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβετε τί ἐντύπωσι ἔκανε τὸ γράμμα αὐτὸ στὸ μυθιστοριογράφο. Ἡ φλογερὴ φαντασία του ἄρχισε νὰ ἐργάζεται γοργὰ καὶ ἀνήσυχα, ἀναπλάθοντας μὲ εἰκόνες ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν πραγματικότητα, τὴ ζωὴ τῶν Ὀθωμανίδων στὰ χαρέμια. Ἐξ ἄλλου, τὸ μυστήριο ποὺ σκέπαζε τὶς τρεῖς ἐπιστολογράφους, ἐρέθιζε περισσότερο τὴν ποιητικὴ διάθεσι τοῦ συγγραφέως.

Καὶ ὁ Πιὲρ Λοτὶ ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ.

Φαντάζεσθε τὴν ἀγωνία ποὺ τὸν κατεῖχε, ἐνῶ ἔπαιρνε, τὴν ὁρισμένη ὥρα, στὸ ἐρημικὸ κιόσκι....

Ἡ τρεῖς χανούμισσες τὸν περίμεναν πράγματι ἐκεῖ.

Ἡ Μαρία Ἐλίς καὶ ἡ Νουριὲ καὶ Ζενοὺρ γτὲ Σατωνέφ, μὲ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ φερετζέ δέχτηκαν τὸν συγγραφέα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τουρκικῆς ἐθιμοτυπίας Τοῦ ἔκαναν ἐδαφιαίους τεμενάδες — ὁ φερετζὲς ἔκρυβε, εὐτυχῶς, τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ποὺ ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χείλη των, τοῦ προσφέρανε σερμπέτια, γλυκά, ἀρωματικὰ ταγάρα καὶ καφὲ τῆς Μέκκας, καὶ ὕστερα ἄρχισαν νὰ παρατονοῦνται γιὰ τὴν ἄχαρη ζωή τους.

Ὁ Πιὲρ Λοτὶ

Ὁ Λοτὶ νόμιζε πὼς ζοῦσε μέσα σ' ἕνα ὄνειρο.

Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε μεταφερθῆ στὸν Παράδεισο καὶ ὅτι ἀφοῦ πέθανε μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν οὐρί, ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Μωάμετ στοὺς πιστούς. Οὔτε κἂν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του ἡ ὑπόνοια πὼς εἶχε πέσει θῦμα φάρσας !...

Ἡ συναντήσεις στὸ μυστηριῶδες κιόσκι ἐπανελήφθησαν. Ἡ κυρία Ραϋμόνδη Λεφέβρ, ὡστόσο, τονίζει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σχέσι τοῦ Πιὲρ Λοτὶ μὲ τὶς τρεῖς «ἀπογοητευμένες» χανούμισσες ἔμειναν ἀγνές, φιλικές. Ὁ συγγραφεὺς συναντοῦσε τὶς «Ὀθωμανίδες», κουβεντιάζε μαζί τους, συγκεντρώνοντας τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδιναν σχετικὰ μὲ τὴ ζωή ποὺ....περνοῦσαν στὸ χαρέμι, καὶ ὕστερα γυρνοῦσε στὴν κάμαρά του στὸν «Γῦπα», γιὰ νὰ συνεχίση τὴ συγγραφή τοῦ μυθιστορήματός του. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν ν' ἀποτελέση τὸ βιβλίο που αὐτὸ μιὰ διαμαρτυρία κατὰ τῶν βαρβάρων ἐθίμων, ποὺ κρατοῦσαν τὴ χανούμισσα σὰν πνιθῶριο τῆς ζωῆς, σ' ἕνα ἀώνα ἐλευθερίας καὶ πολιτισμοῦ...

Κι' ἔτσι γράφτηκαν «Ἡ Ἀπογοητευμένες», ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας !...

* * *

Ἕνα πρωΐ, ὁ Πιὲρ Λοτὶ ἔλαβε διαταγὴ νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Πόλη. Καὶ ἄφησε τὰ νερὰ τῆς Σταμπούλ, λυπημένος ἐπειδὴ θὰ ἔχανε τὴ συντροφιὰ τῶν ὡριῶν Ὀθωμανίδων. Ἐκείνες τὸν ἀποχαιρέτησαν, ὑποσχόμενες νὰ τοῦ κρατεροῦσουν τὴν ἀδιαφθεία. Στὴν ἀρχὴ ἦσαν ἀπαρασκεύαστες νὰ τὸ ἀποκαλύψουν μιὰ μέρα τὴν πραγματικὴ τους ταυτότητα. Ὅπως ὅμως εἶδαν ὅτι ὁ Πιὲρ Λοτὶ πίστεψε μὲ παιδικὴ ἀφέλεια στὸ παραμύθι αὐτό, φοβήθηκαν νὰ τοῦ ποῦν τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὴ τὸν παρεξηγήσουν καὶ προτίμησαν νὰ σωπάσουν. .

Κι' ἡ ἱστορία αὐτή, ποὺ ἄρχισε τόσο ποιητικὰ μέσα σ' ἕνα ὀνειρῶδες περιβάλλον, ἦταν γραφτὸ νὰ ἔχη θλιβερὴ συνέχεια καὶ τέλος πολὺ πικρό —

Ἡ Μαρία Ἐλίς, καὶ ὅταν ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη ἀλληλογραφία μὲ τὸν Λοτί, ὑπογράφοντας τὶς ἐπιστολές της μὲ τὸ ὄνομα Λεϊλά. Τὸ γλυκὸ ὄνειρο βαστοῦσε ἀκόμα γιὰ τὸν μυθιστοριογράφο. Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Μαρία Ἐλίς, ἡ ὁποία στὸ μεταξὺ εἶχε ἐκδόσει μὲ τὸ πραγματικό της ὄνομα διάφορα ἀνούσια μυθιστορήματα-ἐφημερίδα, λέμε, ἡ Μαρία Ἐλίς εἶχε μιὰ ἀνάγκη ἐξαγνεύσεως. Ἔστειλε ἐπιλαδὴ στὸ μυθιστοριογράφο μιὰ ἐπιστολὴ — ὡς Λεϊλὰ πάντοτε — καὶ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι, μὴ μπορώντας πειὰ νὰ ὑποφέρη τὴ μελαγχολικὴ ζωή της στὰ βάθη ἑνὸς χαρεμιοῦ, ἀποφάσισε τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτωθῆ !...

Ὕστερα δὲ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, ἔκανε ὀκτὼ μῆνες νὰ ξαναγράψη στὸν Πιὲρ Λοτί.

Ὁ συγγραφεὺς φαντάσθηκε τότε ὅτι ἡ κυρία θὰ πραγματοποίησε τὴν ἀπόφασί της. Καὶ ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ θάνατο τῆς εἰλικρινὰ γιὰ τὸ θάνατο τῆς εἰλικρινὰ ἀγαπημένης, ἀλλὰ ἀκόμη θύματος τῶν βαρβάρων τουρκικῶν ἐθίμων.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Λοτὶ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς κυρίας Ἐλίς. Καὶ φαντάσθηκε τὴν κατάπληξί καὶ τὴν ταραχὴ ποὺ δοκίμασε, ὅταν ἄκουσε τὴν ἡ πισκέπτριά του νὰ τοῦ λέη πὼς ἦταν ἡ Λεϊλὰ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγῆ συγχόνως τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ ἔπαιξαν στὴν Πόλη !... Ὁ μυθιστοριογράφος, ἀντὶ νὰ χαρῆ γιὰ τὴ νεκρανάστασι τῆς Λεϊλᾶς, ἄπελπίστηκε ἀπεναντίας, ἐπειδὴ τὸν ξύπνησαν ἀπότομα ἀπὸ ἕνα ὄνειρο τόσο ποιητικό... Μαθημένος νὰ ζῆ στὰ σύνεφα, μὲ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του, ἐδὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴν πραγματικότητα —καὶ μάλιστα μιὰ πραγματικότητα τόσο ἀποκρουστική... Ὅπως ἔτσι ἐξεδήλωσε τὴ δυσφορία του καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ αἰσθάνεται κάποια γραλία γιὰ τὴν ἀνόητη γυναῖκα, ἡ ὁποία νόμισε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ παίξη μὲ τὴν ἀφέλειά του.

Ὅσο γιὰ τὴ Νουριὲ καὶ τὴ Ζενοὺρ, παρουσιάστηκαν κ' αὐτὲς μιὰ μέρα στὸν Λοτί, ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Πόλη γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Παρίσι.

Καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ εἶνε ὅτι ἡ δυὸ Γαλλίδες μὲ τὰ τουρκικὰ ὀνόματα, ποὺ ἀπέμειναν χωρὶς πόρους ζωῆς ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα τους, ἀξίωσαν ἀπὸ τὸν συγγραφέα ποσοστὰ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει ! Καὶ ὁ Πιὲρ Λοτὶ ὑποχρεώθηκε νὰ τὶς συντηρῆ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια του, πληρώνοντας πολὺ ἀκριβὰ τὴ συγκίνησι ποὺ δοκίμασε κάποτε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, σ' ἕνα ἐρημικὸ κιόσκι τοῦ Βοσπόρου, μὲ τὴ συντροφιὰ τριῶν «ἀπογοητευμένων» !...

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Μαΐου ἐ. ἔ. οἰκία ἐν Χαλανδρίῳ ἐκ 4 δωματίων ταπετσαρίας καὶ λοιπῶν χρειωδῶν δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον ἢ καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν συγχρόνως μὲ ἐγκατάστασιν καλοριφὲρ κλπ. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟΥ ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΕΠΟΝΤΑΣ ἡ Ματθίλδη κ' ἡ μητέρα της τὸν Ρεμπὸ νὰ ἐγκαθίσταται σὰν ἀφέντης στὸ σπίτι τους καὶ νὰ φέρεται σὰν ἀγρυπνὸς φαρμακὸς ἀπὸ μέσα τους γιατί ὁ οἰκοδεσπότης — ὁ πεθερὸς τοῦ Βερλαίν δηλαδὴ — ἔλειπε σὲ κυνήγι, γιατὶ αὐτὸς χωρὶς ἄλλο θὰ πετοῦσε ἔξω κάποιν κακῶς τὸν νεαρὸ χωριάτη.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ δυὸ Παρισινὲς κυρίες ἀτυμθυναν διάφορες εὐγενικὲς ἐρωτήσεις σὰν ξένο τους, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπαντοῦσε ξερά, μὲ μονοσύλλαβα. Τὰ ἔχασαν βλέποντες τὴν περιφρόνιά του, μολονότι τὸ κουστοῦμε του ἦταν κανονάρι.

Ἐρτικῶς γράφει στὰ «Ἀπομνημονεύματά» της ἡ Ματθίλδη :

«Τὸ παντελόνι του, ποὺ ἦταν πολὺ κοντὸ κάτω, ἄφηνε νὰ φαίνωνται ἡ γαλάζιες χωριάτικες βαμπακερές του κάλτσες. Ἤρθε χωρὶς τίποτε, χωρὶς κἂν μιὰ βαλίτσα, χωρὶς ἀσπρόρουχα, χωρὶς ἄλλα ροῦχα ἀπ' αὐτὰ ποὺ φοροῦσε ἐπάνω του».

Κ' ὁ Βερλαὶν ὁ ἴδιος, ὅταν ἔρτασε σπίτι του καὶ εἶδε τὸν Ρεμπὸ, γύπηκε ξαφνιασμένος. "Ὄχι γιατί περίμενε — ὅπως ἰσχυρίστηκαν μερικοὶ — νὰ δῆ ἕναν ἄνδρα τριάντα χρόνων. Αὐτὸς ἤξερε τὴν ἡλικία του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ξάφνιασε ἦταν τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ προστατευομένου του. Καὶ ἴσως ἀκόμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ξάφνιασμά του, νὰ ἀστράψε κὶ κάτι ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο προαίσθημα, ποὺ νοιώθει ὁ ἄνθρωπος ὅταν βρίσκεται μπροστὰ στὸ πεπρωμένο του.

«Εἶχε ἕνα πραγματικὸ κεφάλι παιδιοῦ, γεμάτο καὶ ὄρεξη, ρό, ἐπάνω σ' ἕνα ψηλό, ἰσχνὸ κι' ἀδέξιο κορμὶ ἐφήβου, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ψηλώνη ἀκόμα».

Αὐτὰ ἔγραψε ὁ Βερλαὶν γιὰ τὸν Ρεμπὸ τὸ 1895, λίγες βδομάδες πρὶν τὸ θανάτου του. Εἶχε μακρυὰ ἄταχτα καστανὰ μαλλιά, χέρια πελιδ-ρα, πύξαν τὸ χρῶμα τοῦ γιασεμιοῦ, χεῖλη παχειὰ καὶ κόκκινα καὶ κάτι μάτια, πρωτάντων, βαθειὰ καὶ διαυγῆ, «μάτια σὰν μαυροστίδες», «μάτια σὰν καλοκαιρινὴ νύχτα», σκληρά, πρακτικά, ἀξιολάτρευτα. Τὸ παρουσιαστικό του — ὅπως γράφει κάποιος — ἦταν κσὰν δραπέτης ἀπὸ φυλακὲς ἐφήβων».

Ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ κιόλας ὁ Ρεμπὸ ἄρχισε νὰ φέρεται σὰν κατακυριεμένος. Μὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψη τὴ διάθεσι του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη. Ὁ ἴδιος ὁ Ρεμπὸ ἔλεγε σχετικῶς στὸ φίλο του Ντελλιέ, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὸ Σαρλεβίλ γιὰ τὸ Παρίσι :

—Τὰ σαλόνια, ἡ εὐγένειες !...

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σταθῶ, εἶμαι ἀδέξιος... Δὲν ξέρω νὰ μιλήσω !... Ὦ ! ὅσο γιὰ τὴ σκέψι, δὲν φοβᾶμαι κανένα, μά... Ἀ ! τί πάω νὰ κάνω κεῖ κάτω, στὸ Παρίσι ....

Ὅλοι μας δὲ ξέρουμε ὅτι ἡ δειλία στοὺς περήφανους ἐκδηλώνεται μὲ ἀναίδεια, μὲ θράσος. Ἐπιπλέον, τὸ νοικοκυρεμένο σπίτι τοῦ Βερλαίν, ἡ μικροαστικὴ ἄνεσις ποὺ ἔβλεπε γύρω του — καὶ ποὺ ἴσως μέσα στὴν ἀπλοϊκότητά του τὴν ἔπαιρνε γιὰ πολυτέλεια — ἐξερέθιζαν αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ βρισκόταν σὲ διαρκῆ ἐπανάστασι κατὰ τῆς τάξεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀστεῖα τὴν ὑπεράσπισι τοῦ προστατευομένου του καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἐπεισοδίου, οἱ δυὸ παλιοὶ φίλοι τὰ χάλασαν γιὰ πολλὲς βδομάδες.

Ὁ Βερλαὶν τότε προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ποιητοῦ Μπανβίλ γιὰ τὸν Ρεμπὸ, κ' ἡ κ. Μπανβὶλ τοῦ νοίκιασε, μὲ χρήματά της, μιὰ κάμαρα στὴν ὁδὸ Μπαβδί, τὴν ὁποία ἐπίπλωσε ἡ ἴδια. Ὁ Ρεμπὸ παρεκλήθη νὰ πάη νὰ κατοικήση σ' αὐτή. Μὰ τὶς προηγούμενες νύχτες, ὁ νεαρὸς ποιητὴς εἶχε ξεπέσει στὴ Λαχαναγορὰ τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου ἄρπαξε ψεῖρες (*).

Μόλις ὁ Ρεμπὸ ἐγκαταστάθηκε στὸ δωμάτιο τῆς ὁδοῦ Μπουσί, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ γδυθῆ καὶ νὰ πετάξη τὸ φθειροφόρεθες ποικάμισό του ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μὰ ἡ συνοικία ἀναστατώθηκε, καθὼς εἶδε τὸν γυμνὸ αὐτὸ νέο σκιμμένο ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ θυμωμένος (ἄ ! αὐτοὶ οἱ θυμωμένοι εἶνε βασιλεῖς στὸ Παρίσι !), ἀνέβηκε ἐπάνω κ' ἄρχισε νὰ ἐπαπλήτη τὸν ἐνοικιαστή του. Μὰ ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε τότε βρίζοντάς τον μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα ποὺ τοῦ ἐρχόντουσαν στὸ στόμα του. Γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ τότε ὁ Ρεμπὸ, ἐκούπισε τὰ λασπωμένα παπούτσια του στὶς μουσελινένιες κουρτίνες του. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ νοικοκύρης τοῦ κοιμωμένου ἔξωσι κι' ὁ Ρεμπὸ, φεύγοντας, ἄφησε τὴν ἀνάμνησί του μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς κριστάλλινο δοχεῖο.

Κατόπιν ὁ Ρεμπὸ ἐγκαταστάθηκε στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ξένων», μὰ τὴ δεύτερη μέρα τὸν ἔδιωξαν κι' ἀπὸ κεῖ.

Τότε ὁ Βερλαὶν ἐπενέβη κι' ἔ...ν καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆ συνδρομῆ τῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι ἔνοιωθαν σεβασμὸ γιὰ τὸ ταλέντο τοῦ Ρεμπὸ καὶ λύπη γιὰ τὴ φτώχεια του. Ἔκαναν ἑλοπὸν ἔρωμο κὰ τοῦ νοικιάσαν ὁλκο γιὰ τὴ φτώχεια του. Ἔπειτα τοῦ πῆραν ἐκεῖ ἄλλος ἕνα κρεβάτι, ἄλλος ἕνα μιὰ σοφίτα. Ἔπειτα τοῦ μαγείρευλλα. Ἕνας κυλιτέχνης δεκαοχτὼ χρόνων, ὁ στρῶμα, ἄλλος μὰ καρέκλα. Ἕνας κυλιτέχνης δεκαοχτὼ χρόνων, ὁ νοικοκυρεμένος Ζὰν Φορμαίν, κρέμασε στοὺς τοίχους ἑλληνικὲς ζωγραφιές.

Ὡστόσο οἱ τρόποι τοῦ Ρεμπὸ στοὺς φίλους τοῦ Βερλαὶν δὲν ἦσαν κατόλου εὐγενικοὶ. Ἡ συμπεριφορά του μάλιστα σ' ἕνα φιλόγυνο γλέντι ἔμεινε ἀξιοσημείωτη. Μεθυσμένος καθὼς ἦταν τὸ χαμαιτὶ, εἶχε νευριάσει μὲ κάποιο ποιητὴ, ποὺ ἀπήγγελλε ἕνα μακροσκελὲς ποίημά του καὶ σὲ κάποια στιγμὴ φώναξε :

Σ... Φτάνει πειά ! Σ.....!

Τὸ ποίημα ἂν πράγματι ἦταν ὅς, ἐκεῖ, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ σημασία, γιατὶ ἡ ἀποτελοῦσε τὴν ἐκδήλωσι τῆς δυσφορίας ἑνὸς μεγαλοφυοῦς ποιητοῦ ἐναντίον ἑνὸς κακοῦ συναδέλφου του.

Μὰ ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, ὁ φωτογράφος Ἐτιὲν Καρβά, θέλησε νὰ ἐπιβάλη σιωπὴ στὸν Ρεμπὸ, ἐκεῖνος πετάχτηκε ἐπάνω, ἄρπαξε τὸ μπαστούνι μὲ τὸ ἔξοχο τοῦ Βερλαίν, τὸ ἔσπασε ἔξω ἀπὸ τὸ φίνεστρα καὶ πέταν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὴν πέταξε στὸν Καρβά, τὸν ἔτσιαξε καὶ πλήγωσε στὸ χέρι.

Ἡ φασαρία ποὺ ἐπακολούθησε ἦταν ἀπερίγραπτη. Τέλος ὁ Βερλαὶν ἀπέσπασε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ρεμπὸ τὸ ὅπλο καὶ τὸ ἔσπασε ἐπάνω στὰ γόνατά του.

(Ἀκολουθεῖ)

(*) Ὁ Ρεμπὸ εἶχε τὰ παράσιτα αὐτὰ καὶ προηγουμένως. Πρὶν φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Βερλαίν μιὰ μέρα, ἡ Ματθίλδη μπῆκε στὴν κάμαρά του καὶ εἶδε ἕνα σκαμνὶ ἀπ' αὐτὰ στὸ κρεβάτι του. Ὅταν τὸ διηγήθηκε αὐτὸ στὸ σύζυγό της, ὁ Πολ ἄρχισε νὰ γελᾶ καὶ τῆς ἀπάντησε :

—Ὁ Ρεμπὸ εὐχαριστιέται νὰ ἔχη τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἐντόμων στὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ τὰ πετᾶη στοὺς παπάδες ποὺ συναντᾶει στὸ δρόμο του.

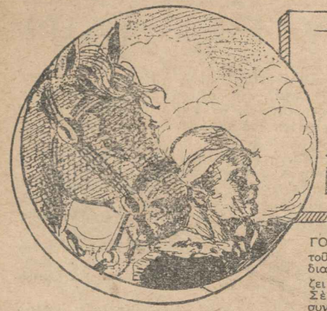

Τοῦ Λουδοβίκου Μπουσενάρ

Οἱ πειραταί

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἕνα χαμίνι τοῦ Παρισιοῦ, τετραπέρατο καὶ διαβολεμένο, ὁ Φρικέτος, γυρίζει τὸν κόσμο, ζητῶντας τύχη. Σὲ μιὰ ἐρημιὰ τῆς Αὐστραλίας συναντᾶται μὲ τὸν τρομερὸ λῃστὴ Σμίθ καὶ παίζει μαζύ του μπόξ — ἔτσι γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὶς δυνάμεις τον. Ὁ Σμίθ, σωστὸς Ἡρακλῆς, σωστὸς Γολιάθ, τὴν παθαίνει ἀπὸ τὸ χαμίνι ἀσχημα. Δέχεται βροχὴ γρόνθων καὶ σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμος, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν μικρὸ ἐκεῖνο διάβολο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως προβάλλουν δέξαφνα μερικοὶ ἀστυνομικοί, ποὺ καταζητοῦν τὸν λῃστή,. καὶ τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ γίνωνται σοβαρά.... Ὁ Σμίθ συλλαμβάνεται καὶ κατορθώνει νὰ δραπετεύσῃ ἀμέσως. Τότε οἱ ἀστυνομικοί, ἀνεξέταστα, συλλαμβάνουν τὸν Φρικέτο. Τὴ νύχτα ὅμως, ἐνῶ κοιμοῦνται στὸ δάσος, ὁ Φρικέτος κατορθώνει νὰ δραπετεύσῃ κι' αὐτός, παίρνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογά τους. Ἔπειτ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, φτάνει σ' ἕναν καταυλισμὸ χρυσωρύχων καὶ τοὺς βρίσκει ἕτοιμους νὰ λυντσάρουν ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν κατηγοροῦν γιὰ κλέφτη. Ὁ Φρικέτος τὸν σώζει, χάρις καὶ στὴν ἐπέμβασι τοῦ λῃστοῦ Σμίθ, ποὺ φτάνει στὸ μεταξύ. Ἀλλὰ πῶς ὁ Φρικέτος βρέθηκε μόνος στὴν Αὐστραλία ; Δὲν ἦταν μόνος. Εἶχε καὶ τέσσερες ἄλλους συντρόφους, μέλη μιᾶς ἐξωφρενικῆς σποστολῆς, ποὺ χώρισαν σ' ἕνα ναυάγιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ Φρικέτος κατώρθωσε νὰ σωθῇ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ δόκτωρ Λαμπεριέρ, μὲ τὸ μακρὺ κι' ἀδύνατο κορμί, σκαρφάλωνε χωρὶς τινάγματα καὶ θύμιζε ἀμυδρὰ μιὰ τεραστία ἀράχνη, ποὺ γλυστράει κατὰ μῆκος τοῦ ἱστοῦ της.

Οἱ Ἰθαγενεῖς, ποὺ ἡ διαδοχικὲς αὐτὲς ἐμφανίσεις τοὺς εἶχαν ξαφνιάσει, μόλις εἶδαν τὸ δόκτορα, δὲν ἄφησαν στὸ Φρικέτο τὸν καιρὸ ποὺ χρειαζόταν γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν παλιό του φίλο. Κυριευμένοι ἀπὸ ἕνα τρόμο γεμᾶτο σεβασμό, ρίχτηκαν μπροστὰ στὰ πόδια του κι' ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν στὴ γλῶσσα τους διάφορες φράσεις, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ξεχώριζε τὸ ὄνομα Νίρρο-Μπά. Ὁ Φρικέτος καταλάβαινε ἄκρες-μέσες ἀπ' τὰ λόγια τῶν Ἰθαγενῶν καὶ δάγκωνε τὰ χείλη του μέχρις αἵματος γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ στὰ γέλια.

—Ἐσὺ εἶσαι λοιπὸν ὦ Νίρρο-Μπά ; Ἀδελφέ μου ; ἔλεγε ὁ ἕνας Ἰθαγενής.

—Ἔρχεσαι ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ὦ Νίρρο-Μπά ; ἔλεγε ὁ ἄλλος. Θὰ κυνηγήσῃς πάλι καγκουρὼ μαζύ μας ;

—Εἶνε ὁ Νίρρο-Μπά, ὁ πεθαμμένος μας ἀδελφός.

—Ὁ Νίρρο-Μπά, ποὺ ἀναστήθηκε μὲ τὴ μορφὴ τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ κουβαλοῦσε ἕνα σάκκο πολὺ βαρύ, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἔβγαινε μιὰ φοβερὴ μυρωδιά, πλησίασε μὲ τὴ σειρά της καὶ διέσχισε τὶς σειρὲς τῶν μαύρων, οἱ ὁποῖοι παραμέριζαν στὸ πέρασμά του.

Ἐξέτασε μὲ ἀγωνία τὸ δόκτορα ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια κι' ἔπειτα, ἱκανοποιημένη ἀπ' τὴν ἐξέτασί της, ὕψωσε τὰ τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ φώναξε :

—Εἶνε ὁ Νίρρο-Μπά!... Ὁ σύζυγός μου..

Ἔπειτα τρία-τέσσερα κουτσούβελα, ποὺ βοωμολογοῦσαν ἀπ' τὴν ἀκαθαρσία, πλησίασαν τὸ δόκτορα, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλο τὸ μασσεγιέζικο κέφι του τὰ εἶχε χάσει, κι' ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν διαπεραστικά :

—Εἶνε ὁ Νίρρο-Μπά, ὁ πατέρας μας.

Ὁ δόκτωρ Λαμπεριέρ, ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς φωνὲς καὶ τὰ γάβια καὶ φιλήματα ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ Ἰθαγενεῖς, δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνη

—Ἔλα. Φρικέτο, παιδί μου, πές μου τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; ρώτησε.

—Ἀπλούστατα, ἀγαπητέ μου δόκτωρ, ἀπάντησε γελῶντας ὁ νέος, σημαίνουν ὅτι ξαναβρήκατε τὴν οἰκογένειά σας.

—Τὴν οἰκογένειά μου ; ἔκανε κατάπληκτος ὁ δόκτωρ.

—Ἀσφαλῶς. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ λαμπρὴ κυρία ποὺ κουβαλάει μέσα στὸ σάκκο της ἕνα ἀνθρώπινο λείψανο, σιτεμένο, τοῦ ὁποίου χωρὶς ἄλλο θὰ σᾶς χτύπησε ἡ μυρωδιά ..

—Αὐτὸ τὸ τέρας ; διέκοψε ὁ δόκτωρ.

—Εἶνε ἡ σύζυγός σας, ἀγαπητέ μου δόκτωρ, ἀπάντησε ὁ Φρικέτος. Κουβαλάει τὸ λείψανο τοῦ σώματος ποὺ εἴχατε ὅπαν νεκροτοικοῦσατε στὸν πλανήτη μας μὲ τ' ὄνομα Νίρρο-Μπά. Κι' αὐτὰ ἐδῶ τ' ἀραπόπουλα εἶνε τὰ παιδιά ποὺ ἀποκτήσατε μαζύ της ;

—Ἔλα, Φρικέτο! Ἄφησε τὶς ἀνοησίες. Καθὼς ξέρεις, εἶμαι γεροντοπαλλήκαρο κι' οὔτε σκέφτομαι ποτὲ νὰ παντρευτῶ.

—Τὸ γεγονὸς εἶνε, κύριε δόκτωρ, πῶς δὲν πρέπει νὰ ἀρνιέστε .. Ἡ σύζυγός σας εἶνε πολὺ ὡραία! τὸν διέκοψε γελῶντας ὁ Πιὲρ λὲ Γκάλ.

Καὶ συγχρόνως ὁ γενναῖος θαλασσινὸς ἄλλαξε μιὰ ἐγκάρδια χειραψία μὲ τὸ Φρικέτο. Ἔπειτα ἐπρόσθεσε :

—Ἔλα, μικρέ μου, ἀρκετὰ κουβεντιάσαμε. Ἂς ἀφήσουμε τὸ δόκτορα μὲ τὴν οἰκογένειά του κι' ἔλα νὰ βοηθήσουμε τὸν κ. Ἀντρέ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε κάτω γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ κι' αὐτός.

Κι' ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς δόκτωρ, κατάπληκτος ἀπ' τὶς ἐκδηλώσεις τῶν Ἰθαγενῶν γιὰ τὸ ὑποκείμενό του, προσπαθοῦσε τοῦ κάτω νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὶς διαχύσεις του ποὺ γινόντουσαν ὁλοένα καὶ πιὸ διαχυτικές, ὁ Πιὲρ λὲ Γκάλ, ὁ Φρικέτος κι' ὁ Μαζεστὲ ξεκινοῦσαν στὴν ἄκρη τοῦ βράχου.

Ὁ Ἀντρέ, μὲ τὴν καραμπίνα του περασμένη στὸν ὦμο του, μὲ τὸ σάκκο του στὴ ράχη, ἔδεσε πρῶτα τὴν ἀλλόκοτη βάρκα στὴν κάτω ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ βράχο. Ἀρπαξε κατόπιν δυνατὰ τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι καί, μὲ τὸ ἄλλο, φάνηκε νὰ στριφογυρίζῃ ἕνα μικρὸ χάλκινο δίσκο, ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ λάμπῃ μέσα στὴ βάρκα.

Ἕνα σφύριγμα διαπεραστικὸ ἀκούστηκε τότε κι' ἔπειτα ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ χάνῃ τὸν ὄγκο της, νὰ μικραίνῃ καὶ νὰ μαζεύεται, ὡς ὅτου γίνηκε ἕνα μονοκόμματο ἴσιο κομμάτι καὶ γέμισε μέσα στὰ κύματα

Κατόπιν, ὁ κ. Ἀντρέ, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ περισσότερο γιὰ αὐτή, σκαρφάλωσε μ' εὐκινησία σκιούρου κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φρικέτου, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἀκόμα κατάπληκτος μὲ ὅλα εἶχε δῆ.

—Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητό μου χαμίνι, ἔχασες σήμερα τὴ μωλιά σου ; ρώτησε ὁ Ἀντρέ, βλέποντας ὅτι ὁ νέος στεκόταν ἄφωνος

—Μὰ τὴν πίστι μου, ἀγαπητέ μου δόκτωρ, ἡ ἀνέλπιστη εὐτυχία ποῦ σᾶς ξαναβρίσκω καὶ τοὺς τέσσερες, χωρὶς νὰ ἔχετε πάθει τίποτε, μοῦ ἔκοψε τὴ μωλιά.

»Ἔπειτα, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατὶ βουλιάξατε αὐτὴ τὴν τόσο ὤμορφη βάρκα σας σ' μιὰ στιγμὴ ποὺ μπορούσαμε νὰ τὴ χρειαστοῦμε, καὶ ἐπειγόντως μάλιστα.

Ὁ κ. Ἀντρὲ χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Ἡσύχασε. Ἡ βάρκα μας βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ κι' ἐλπίζω ὅτι σὲ λίγο θὰ μπορέσῃς νὰ ἐπιδείξῃς ἐπάνω σ' αὐτὴ τὶς ἱκανότητές σου ὡς κωπηλάτου.

»Ἔ. μάστορο Πιέρ, κι' ἐσύ, Μαζεστέ, τραβᾶτε ;

Τὸ σνοινὶ τραβήχτηκε γρήγορα, ἀπάνω ἀπὸ τὰ μπράτσα τῶν δυὸ φίλων κι' ἕνα πράγμα ἀκριβόλοιστο, παρουσιάστηκε στὴν ἄκρη του.

—Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ βάρκα σας ; ρώτησε ὁ Φρικέτος νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται. Εὔκολο.

—Βεβαιότατα . Εἶνε μιὰ ἀπλῆ βάρκα ἀπὸ καουτσούκ. ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ σηκώσῃ βάρος δυὸ χιλιάδων κιλῶν. Ὅταν τὴ φουσκώσουμε μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ φυσερό, ποὺ ὁ Μαζεστὲ ἔχει στὸ σάκκο του κι' ἡ ὁποία ὅταν εἶνε ξεφούσκωτος, πιάνει ὅσο τόπο πιάνει καὶ μιὰ ναυτικὴ αἰώρα.

—Μὰ αὐτὸ εἶν' ἔξοχο, ὑπέροχο, θαυμάσιο! φώναξε ὁ Φρικέτος, ἐνθουσιασμένος.

—Σωστὰ τὸ λές, ἀγαπητό μου παιδί...

»Μὰ τί διάβολο συμβαίνει ἐκεῖ πέρα ;.. Βλέπω τὸ δόκτορα νὰ χειρονομῇ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἰθαγενῶν... Μὰ τί θέλουν ἀπ' αὐτόν ; Τί συμβαίνει ;

—Συμβαίνει, ἁπλούστατα, ἀπάντησε ὁ Φρικέτος, ὅτι ὁ δόκτωρ ποὺ εἶνε γνωστότατος στὴ Μασσαλία καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη μὲ τὸ ὄνομα Λαμπριέρ, εἶνε ἐπίσης γνωστὸς κι' ἐδῶ, ἄν καὶ δὲν πάτησε ἄλλη φορὰ τὸ πόδι του σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

—Ἐξηγήσου!

—Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἁπλό. Ὁ δόκτωρ ὀνομάζεται ἐδῶ Νίρρο-Μπὰ καὶ ξαναγυρίζει ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ χήρα του καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά σου. Ἔτσι τουλάχιστον φαντάστηκαν οἱ Ἰθαγενεῖς, βλέποντάς τον νὰ μοιάζῃ στὴν ὄψι μὲ κάποιον ὁμόφυλό τους ποὺ ἔχει πεθάνει.

Ὁ Ἀντρέ, ποὺ ἤξερε καλὰ τὰ ἤθη τῶν Αὐστραλιανῶν, χαμογέλασε μὲ τὴ σειρά του, χωρὶς ν' ἀνησυχήσῃ μὲ τὸ ἀσήμαντο ἐπεισόδιο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξ ἄλλου ὁ δόκτωρ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε.

Κατόπιν ἀπασχολήθηκε μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα στὸ δίπλωμα καὶ στὸ τύλιγμα τοῦ καουτσούκ, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ προηγουμένως ἦταν μιὰ γερὴ βάρκα, ἱκανὴ νὰ σηκώσῃ φορτίο πλέον τῶν δύο τόνων, δὲν παρουσίαζε τώρα, παρὰ ἕναν ἀσήμαντο ὄγκο σχετικῶς πρὸς τὶς διαστάσεις του.

Ὁ Φρικέτος, θαμπωμένος, τρωγόταν ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ ρωτήσῃ τὸ φίλο του γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἀκόμα, ἔπειτ' ἀπὸ ποιὰ σειρὰ περιπετειῶν εἶχε γλυτώσει αὐτὸς κι' οἱ φίλοι του εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τὸ ναυάγιο.

Ὁ Ἀντρὲ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ μὲ λίγα λόγια, ὅταν ἕνα καινούργιο καὶ συγκινητικὸ ἐπεισόδιο τὸν ἔκανε ν' ἀναβάλῃ τὴ διήγησί του.

Ὁ Πιὲρ λὲ Γκὰλ εἶχε πλησιάσει τοὺς Ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι περιστοίχιζαν τὸν δόκτορα καὶ χειρονομοῦσαν. Εἶδε τότε τὸν λευκὸ ἄγριο Καΐπουν ἀνάμεσά τους κι' ἀμέσως ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

—Κεραυνός! ψιθύρισε στὸ Φρικέτο, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἀκολουθήσει. Μιλοῦν ἐδῶ γιὰ βρυκόλακες... Ἔ, λοιπόν, σὲ βεβαιώνω πὼς βλέπω ἕναν βρυκόλακα σ' αὐτὸ τὸν μισάγριο λευκό...

—Τί θέλεις νὰ πῆς ;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι, παρ' ὅλα τὰ ἀπαίσια γένεια του καὶ τὰ μακρυὰ μαλλιά, αὐτὸ τὸ παλληκάρι μοῦ θυμίζει στὰ χαρακτηριστικά του τὴ φτωχὴ καὶ πολυαγαπημένη μου Ὑβόννη, τὴν πεθαμμένη μου ἀδελφή...

—Μὰ δὲν ξέρεις λοιόν ;... τὸν διέκοψε ὁ Φρικέτος. Ἀλήθεια, δὲν πρόστασα νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀκόμα.. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὰ γαρακτηριστικά του σοῦ φαίνονται γνωστά..

—Ὄ! ναί! τὸν διέκοψε ὁ Πιὲρ λὲ Γκὰλ μὲ τὴ σειρά του. Τὰ μάτια του ποοπάντων!... Ἔνιων τὸ τόσο ἀναθὸ καὶ γλυκὸ βλέμμα τῆς πεθαμμένης μου ἀδελφῆς...

....Ἔ, λοιπόν, μάθε ὅτι δὲν εἶνε Αὐστραλιανός. Εἶν' ἕνας γαιανός, ποὺ τὸν περιμιάζειαν πολὺ πολλοὺ καιροῦ οἱ Ἰθαγενεῖς. Ἔγινε κι' αὐτὸς ἀνεδὸν ἅγιος, μὰ ποὸ τοιῶν ἑβδομάδων, κατώνθωσα νὰ τοῦ ἀποσπάσω πιεοικὲς πληροφορίες...

—Λοιπόν ;

—Λοιπόν, καθὼς φαίνεται. εἶταν μοῦτσος στὸ πλοῖο «Μπελλονέ».

—Νίρρο - Μπά !... Νίρρο - Μπά !...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

τῶν χρυσῶν κάμπων

Ὁ Πιὲρ ἔβγαλε μιὰ κραυγή, ὅμοια μὲ μούγκρισμα, καὶ ρώτησε

—Στὸ «Μπελλονέ» ; εἶπες ;

—Ναί... Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔχει στὸ μπράτσο του στιγματισμένες δυὸ λέξεις, τὸνομά του χωρὶς ἄλλο... Φαίνονται πολὺ καθαρὰ ἀκόμα...

—Κι' αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε ;

—Ὑβὸν Κερμπεχέλ! ἀπάντησε ὁ Φρικέτος.

Ἀμέσως ὅμως ὀτάθηκε κατάπληκτος καὶ ρώτησε τὸν Πιὲρ λὲ Γκάλ :

—Μὰ τί ἔπαθες λοιπόν, φίλε μου ;

Ὁ Πιέρ, χλωμὸς σὰν φάντασμα, εἶχε ὁρμήσει πρὸς τὸν Καΐπούν, ὁ ὁποῖος τἄχε χαμένα. Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μέση καὶ τὸν ἔτρωγε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ στιγματισμένο του χέρι.

—Ὀνομάζεσαι Ὑβόν ; τραύλισε. Ὑβὸν Κερμπεχέλ ;

—Ναί!

—Μαλὰρ Ντουέ! Μαλὰρ Ντουέ! (Μεγάλε Θεέ! ξεφώνησε ὁ Πιὲρ λὲ Γκὰλ στὴ διάλεκτο τῆς Βρεττάνης, τῆς πατρίδος του)

—Μαλὰρ Ντουέ! ἐπανέλαβε κι' ὁ Καΐπούν, σὰν νὰ τοῦ ξυπνοῦσε τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ μιὰ πολὺ μακρυνὴ ἀνάμνησι.

—Μὰ εἶσ' ἐσύ! ἐξακολούθησε ὁ Πιέρ. Τὸ παιδὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ὑβόννης... τὸ φτωχό μου ἀληψάκι...

—Χέ! Χέ! ἔκανε ὁ Καΐπούν, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

—Δὲν θυμᾶσαι τὴ θάλασσά μας ; Τὴν παληά μας Βρεττάνη, τοὺς βράχους τοῦ Κονκέ ;

Ὁ λευκὸς ἄγριος ἔμενε ἀμίλητος.

—Ἔλα! Ἔλα! ἐξακολούθησε ὁ Πιέρ, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ μὲ τὰ μάτια του θολωμένα ἀπὸ δάκρυα. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ θυμᾶσαι..

»Ἡ Ὑβόννη, ἡ μητέρα σου ..

—...Μητέρα!... τραύλισε ὁ ἄγριος.

—Ναί... Δὲν θυμᾶσαι αὐτὸ τὸ παληὸ τραγοῦδι, μὲ τὸ ὁποῖο σ' ἀποκοίμιζε, ὅταν ὁ πατέρας σου, ὁ γεννᾶος πιλότος Κερμπεχὲλ ἀφηφοῦσε, μέσα στὸ καρυδότσουφλό του, τὰ κύματα τῆς μανιασμένης θάλασσας ;...

Καὶ ὁ Πιὲρ ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι :

Ξιπόλητη θὰ πάω νὰ προσκυνήσω
τὴν Ἅγια Ἄννα τοῦ Ἀβρόν.

Ὁ Καΐπούν ἀνασκίρτησε. Προσπάθησε, σὰν γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλες τοὺς τὶς ἀναμνήσεις καὶ μὲ τόνο μονότονο ἐξακολούθησε :

Καὶ στὸ βωμό της θ' ἀκουμπήσω
τὰ πιὸ ὤμορφα.... τῶν ἀγρῶν...

Ἔπειτα ἐξέσπασε σὲ λυγμοὺς

Ὁ Πιὲρ λὲ Γκὰλ ἦταν τώρα ὅλο χαρά, ποὺ ξαναβρῆκε τὸν Ὑβόν, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ πρὸ εἴκοσι χρόνων. Μὰ κι' οἱ ἄλλοι δὲν ἦσαν λιγώτερο χαρούμενοι. Ὡστόσο, τοὺς ἀνησυχοῦσε ἡ παρουσία κοντά τους τοῦ Ἀμερικανοῦ λῃστοῦ Χαλλιτάιλ, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἴδαμε, εἶχε ἐξαφανιστῆ μέσα σὲ σπήλαιο. Μὰ τοῦ κάκου ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρες ὧρες ἐρευνήσαν ὁλόκληρο τὸ ἀκρωτήριο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ἐπεκτεινόταν τὸ σπήλαιο. Πουθενὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν εἴσοδο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ καταφυγίου. Ὡστόσο, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχῃ ὡς εἴσοδο τὸ κυκλικὸ αὐτὸ ἄνοιγμα, ποὺ βρισκόταν στὸ κατακόρυφο τοίχωμα τοῦ ἀκρωτηρίου, γιατὶ ἡ

—Μὰ τί γίνεται ἐκεῖ κάτω ; ρώτησε ὁ Ἀντρέ.

τον ἀδύνατο μ' ὁποιδήποτε τρόπο νὰ σκαρφαλώση κανεὶς ὡς ἐκεῖ πάνω.

Οἱ φίλοι τοῦ Φρικέτου, οἱ ὁποῖοι περίμεναν ἐνισχύσεις, μέχρι τῆς ἀφίξεώς τους, δὲν μποροῦσαν νὰ δράσουν, γιατὶ ἦσαν λίγοι καὶ γιατὶ ἡ ἐπιτυχία, ὅταν θὰ ἔφταναν ἡ ἐνισχύσεις αὐτές, θὰ ἦταν σίγουρη. Γι' αὐτὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος περιορίστηκαν νὰ περιμένουν.

Ἀποφάσισαν ὅμως τὴν ἑπομένη νὰ κάνουν μιὰ ἀναγνώρισι πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης. Ὁ Φρικέτος μάλιστα προσεφέρθη νὰ κατέβη μὲ τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴν στρογγυλὴ τρύπα, ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ τοιχώματος τοῦ βράχου.

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο.

Ἡ μᾶλλον ὄχι. Συνέβη κατὰ τὴ νύχτα κάτι, ἀσήμαντο φαινομενικῶς, μὰ τὸ ὁποῖο δὲν ξέφυγε οὔτε ἀπὸ τὸ Φρικέτο, οὔτε τὸν κ. Ἀντρέ.

Ὅπως ὁ Ἄραψ ἀποκοιμᾶται μέσα στὴ διαβολικὴ φασαρία, ποὺ κάνουν τὰ σκυλλιά του καὶ ξυπνάει ὅταν τὰ σκυλλιὰ σωπαίνουν, ὅπως ὁ ναυτικὸς ποὺ ξυπνάει ὅταν ὁ θόρυβος τοῦ ἑλικος παύει ξαφνικά, ἔτσι κι' οἱ δυὸ Γάλλοι εἶχαν ἀποκοιμηθῆ, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο ποὺ ἔκανε τὸ ρυάκι, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τὸ σπήλαιο κυλοῦσε στὴ λίμνη.

Ἔξαφνα ὅμως αὐτὸς ὁ θόρυβος ἔπαψε κι' ἡ σιωπὴ ποὺ ἐπακολούθησε ἀπέσπασε μονομιᾶς τοὺς δυὸ ἥρωές μας ἀπὸ τὸν ὕπνο τους.

—Κύριε Ἀντρέ, εἶπε ὁ Φρικέτος μὲ σιγανὴ φωνή, τί διάβολο σημαίνει αὐτό ; Τὸ ρυάκι δὲν κυλάει πειά.

—Ναί! Τί διάβολο ; Μήπως εἶνε κανένα ρυάκι τεχνητό, ποὺ σταματάει μὲ κάνουλα ;

—Εἶνε παράδοξο, ἐπρόσθεσε ὁ Φρικέτος. Δὲν καταλαβαίνω τίποτε..

—Ὑπομονή! ἔκανε ὁ κ. Ἀντρέ. Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ αὔριο.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ φιλοσοφικὴ αὐτὴ ἀπάντησι, ὁ Φρικέτος ἀποκοιμήθηκε πάλι καὶ τὸ πρωὶ ξύπνησε πρῶτος.

Προχώρησε τότε, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάνει καὶ τὴν προηγουμένη, πάνω ἀπ' τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου καὶ τότε διεπίστωσε καὶ μὲ τὰ μάτια του αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχαν ἀποκαλύψει τὴ νύχτα τ' αὐτιά του : Τὸ ρυάκι ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα τοῦ βράχου εἶχε ἐξαφανιστῆ!

Μὰ συγχρόνως μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του :

—Διάβολε! φώναξε Τί συμβαίνει ἐδῶ ; Τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα τοῦ βράχου εἶνε φραγμένο... Τὸ ἔχτισαν τὴ νύχτα, ἐνῶ ἐμεῖς κοιμόμαστε... Ὁ διάβολος βρισκόταν, ἂν δὲν φανιόταν μερικὲς σταγόνες νεροῦ, ποὺ κυλοῦν μέσ' ἀπ' τὸ χτισμένο μέρος τοῦ βράχου.

»Ἔγινε ἀληθινὰ ταχυδακτυλουργία!

»Καθὼς φαίνεται, οἱ πειραταὶ ποὺ μᾶς ἔκλεψαν τὴ Μάτζε βρίσκονται ἐδῶ κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θάρχίση τὸ γλέντι.

X

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ.— ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ—ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΕΙΟ — ΟΙ ΤΑΧΤΙΚΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΥ ΑΠΟΜΕΡΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ. — Ο ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ. — ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΕΘΗΣ. — ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ "Η ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ;— ΟΠΟΥ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ, ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φρικέτος, ἀντιλαμβανόμενος τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀπίστευτο φράξιμο τῆς τρύπας, ἦταν ἕτοιμος, παρ' ὅλο τὸν παροιμοιώδη παριζιάνικο σκεπτικισμό του, νὰ πιστέψη σὲ θαῦμα, μιὰ σκηνὴ ἄγρια στὸ ρεαλισμό της, διαδραματιζόταν σὲ τεσσάρων περίπου χιλιομέτρων ἀπόστασι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς λίμνης.

Στὸ μέρος αὐτό, χωμένο ἀνάμεσα στὰ τεράστια δέντρα, ἕνα σπίτι χαμηλὸ παρουσιαζόταν ἐξαφνα μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ταξειδιώτη ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε τὸ δύσβατο καὶ μοναδικὸ μονοπάτι ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ.

Αὐτὸ τὸ σπίτι, στερεὰ χτισμένο μὲ κορμοὺς κομμιοδέντρων, ἀνεπεξεργάστους καὶ ἐνσφηνωμένους μεταξύ τους γερά, τὸ ἀποτελοῦσαν δυὸ χτίρια πολὺ χαμηλά, ποὺ τὰ στενά τους παράθυρα θύμιζαν περισσότερο πολεμίστρες φτιαγμένες γιὰ νὰ περνοῦν μέσ' ἀπ' αὐτὲς ἡ κάννες τῶν ὅπλων κι' ὄχι ἡ χαρούμενες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τὰ δυὸ χτίρια, παράλληλα, σχεδὸν συμμετοικά, γωριζόταν ἀπὸ μιὰ αὐλή, πλάτους πενῆντα μέτρων καὶ περιβαλλόντουσαν γύρω ἀπὸ ἕνα φράχτη. καιωμένο κι' αὐτὸν ἀπὸ κορμοὺς δέντρων. Τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ χτίρια ἔβλεπε ποδς τὴ λίμνη καὶ τὸ ἄλλο ἐδέσποζε τῆς πεδιάδος.

Αὐτὴ ἡ κατοικία, ποὺ εἶχε παρουσιαστικὸ σκυθρωπό, πένθιμο μάλιστα ἦταν ἕνα πανδοχεῖο, στὸ ὁποῖο μεταλλωρῦχοι, βοσκοὶ καὶ γουσοθῆρες συναντόντουσαν σὰν σὲ οὐδέτερο ἔδαφος.

Ἀπὸ κάποιο περίεργο καπρίτσιο, ἀνεξήγητο ὡς τότε, καὶ σὰν νὰ ἐνδιαφερόταν ἐλάχιστα γιὰ τὴν προσέλευσι πελατείας, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου εἶχε διαλέξει, τὸ ἀπόμερο αὐτὸ μέρος, τὸ ἀπρόσιτο φαινομενικὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λίμνης καὶ στὸ ὁποῖο ἔφτανε κανεὶς ἀπὸ τὴν ξηρὰ μὲ πολλοὺς κόπους καὶ δυσκολίες.

Πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν, μιὰ ἐταιρεία χρυσοθηρῶν εἶχε καταστραφῆ, ἐξερευνῶντας τὰ ἄγονα σὲ χυσάφι ἐδάφη, ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ γύρω, καὶ τότε καμμιὰ εἰκοσαριὰ ξυλοκόπτες εἶχαν ξεχυθῆ στὸ δάσος κι' ἔκαναν ἀληθινὴ σφαγὴ στὰ κομμένα δεντρα. Τότε ἀκριβῶς καὶ τὰ δυὸ χτίρια, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ πανδοχεῖο, ὑψώθηκαν ὡς διὰ μαγείας. Ἔπειτα οἱ ἔρημοι ἐξαφανίστηκαν δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀφιξι ἑνὸς τεράστιου κάρρου, ποὺ τὸ ἔσερναν δώδεκα βώδια. Τὸ κάρρο προχώρησε μέσα στὸ φραγμένο χῶρο τῶν χτιρίων, ἔμεινε ἐκεῖ εἰκοσιτέσσερες ὧρες κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ ἄγνωστο προορισμό.

Ἐπὶ ἀρκετὸ καιρό, οὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, χαμένο στὸ βάθος τῆς ζούγκλας, παρέμενε ἔρημο. Μόνο, ποὺ καὶ ποῦ κανένας βοσκὸς ποὺ πέθαινε τῆς πείνας ἢ τίποτε περιπλανώμενο, μαῦροι κατέφευγαν σ' αὐτό. Τὸ κάρρο ὅμως μὲ τὰ δώδεκα βώδια ἔφανε παρουσιαζόταν κάθε ἕξη μῆνες, γιὰ νὰ φύγη ἀμέσως πάλι, ἀφοῦ προηγουμένως ξεφόρτωνε ἕνα φορτίο πολὺ μυστηριῶδες.

Τέλος, ἕνα καλὸ πρωΐ, μερικοὶ χρυσοθῆρες, ἀνακάλυψαν τὴ χρυσοφόρο περιοχή, στὴν ὁποία ὁ Φρικέτος εἶχε κάνει μιὰ τόσο δραματικὴ ἐμφάνισι. Ἡ μονεξιὰ γέμισε τότε ὡς διὰ μαγείας ἀπὸ κίνησι καὶ ἡ μυστηριώδης κατοικία, ἀφοῦ στὴν ἀργὴ ἔκτηκε μερικὲς σπάνιες καὶ δειλὲς ἐπισκέψεις, ἄνοιξε κατόπιν διάπλατα τὶς πόρτες της καὶ τιτλοφορήθηκε πομπωδῶς «Ξενοδοχεῖο—Ἐστιατόριο».

Ἐν τούτοις, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη πάντα τὴν πένθιμη ἐμφάνισι ἀνθρωποσφαγείου Αὐτὸ ὅμως ἐλάχιστα ἐνδιέφερε τοὺς χρυσοθῆρες. Τὸ κοσμοπολιτικὸ ἐκεῖ ἦταν καλό, τὰ φαγητὰ ὡραῖα Ὡστόσο, κανεὶς δὲν ἤξερε οὔτε τὸ ὄνομά του, οὔτε τὴν ἐθνικότητα τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ τοῦ πανδοχείου. Τὸν ἀποκαλοῦσαν ὅλοι «Λόρδο τοῦ Κτήματος» καὶ καθὼς αὐτὸς ἀπαντοῦσε εὐχαρίστως ὅταν ἄκουγε τὴν πρόσκλησι αὐτὴ ποὺ φανιόταν νὰ τὸν κολακεύη, δὲν τοῦ ζητοῦσαν καμμιὰ ἐξήγησι.

Ἐξ ἄλλου, κάθε ἄλλο, παρὰ διαγυτικὸς καὶ διατεθειμένος γιὰ ἐξηγήσεις ἦταν ὁ λόρδος Ψηλός, τετράγωνος σὰν ἀθλητής, φανιόταν ν' ἀγνοῆ καὶ τὴν πιὸ στοιχειώδη εὐγένεια. Τὸ σπίτι ποὺ δὲν ἄνοιγε, παρὰ γιὰ ν' ἀρνηθῆ πιστωσι στοὺς πελάτες, τῶν ὁποίων τόσο τὰ στομάχια, ὅσο καὶ τὰ portofolia ἦσαν ἄδεια. Ἂν ὁ πελάτης ἔπεφτε, ὁ λόρδος τὸν ἀποστόμωνε μὲ μιὰ γροθιά. Ἂν ὁ πελάτης ἦταν λίγο ζώρικος, τότε ὁ λόρδος ἔβγαζε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του τὸ περίστροφό του. Ἔνας πυροβολισμὸς διέκοπε τότε τὶς συνομιλίες κι' ὁ φτωχὸς πελάτης σωριαζόταν κάτω νεκρός. Ἔπειτα οἱ ὑπηρέτες ἔτρεχαν, ἔβγαζαν τὸ πτῶμα του ἔξω καὶ τὸ πετοῦσαν στὴ λίμνη.

Αὐτὴ ἡ τραγικὴ λύσις ὅμως συνέβαινε σπάνια "Ολοι ἄλλωστε εἶχαν μάθει πειὰ τὸ λόρδο καὶ τοὺς τρόπους του καὶ τὸν φοβόντουσαν.

Ἂν καὶ ὁ λόρδος ἐθεωρεῖτο πλούσιος κανεὶς ὡστόσο ἀπὸ τοὺς λησταὶς ποὺ τριγύριζαν στὴ ζούγκλα δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τὸν λησταίψη. Κι' αὐτό, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ ὁ νόμος τοῦ Λιμὴν δὲν ἀστειεύοταν κι' ἀφ' ἑτέρου γιατὶ εἶχε κρυμμένα τὰ γνήματά του σὲ κρυψῶνες σίγουρους ποὺ οὔτε τὸ πιὸ δυνατὸ λαγωνικὸ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀνακαλύψη.

Τὸ σπίτι, ἔλεγαν πολλοὶ μὲ σιγανὴ φωνή, ἦταν χτισμένο ἐπάνω στὰ παλαιὰ πηγάδια τῶν μεταλλείων τῶν χρυσοθηρῶν. Κι' αὐτὰ τὰ πηγάδια ὁδηγοῦσαν σὲ ἀτέλειωτες ὑπόγειες στοὰ, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐπεκτεινόντουσαν κάτω ἀπὸ τὴ λίμνη. Ἐπειδὴ δὲ κανεὶς δὲν ἤξερε οὔτε τὴν ἐξοδό τους. οὔτε τὴ ἐρρύθμισί τους καὶ οἱ πιὸ ἀτρόμητοι ἀκόμα, ἰοῦ θὰ ἀφηνόταν στὸ ὕπαιθρο ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν πόλισμαν τῆς Μελβούρης, ἔτρεμαν σὰν παιδιὰ μὲ τὴ σκέψι μιᾶς κοθθδου σπάνιας ἀνεξερεύνητα αὐτὰ καταφύγια. Ὁ ξενοδόχος ἐντοπετεῖ, γεμογιλοῦσε κι' ἄφνηε τὸν κόσμο νὰ λέη.

Ἐδῶ δυὸ - τρεῖς μέρες τώρα, ἕνας ὅμιλος σβάγκεν Ἰρλανδῶν, Γερμανῶν καὶ Ἄγγλων ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄτομα, ἔφθασε μπροστὰ στὴν κατοικία τοῦ Λόρδου.

Οἱ σβάγκεν εἶνε μερακωμένοι ἐργάτες κάθε εἴδους ποὺ ταξειδεύουν πεζοὶ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη μ' ἕνα μπόγο (σβάγκ) στὴ ράχι τους. Αὐτὸς ὁ μπόγος ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ κουβέρτα ποὺ τυλιγει διάφορα ἀντικείμενα χρήσιμα στὴν δουλειά τους.

Αὐτὸς ὁ ὅμιλος παρουσιάζει ἕνα θέαμα ἀξιοθθηνίτου ἀνθρώπων κουρελλιάσηδων μὲ χαρακτηριστικὰ πολὺ σκληρά, σκαμμένα ἀπὸ τὴ κούρασι καὶ τὶς στερήσεις. Βάδιζαν σωστοὶ, σκυθρωποί, χωρὶς νὰ δείχνουν ὅτι θέλαν νὰ μποῦν στὸ πανδοχεῖο τοῦ λόρδου

('Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ο. ORBISON

Η ΜΙΚΡΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

ΔΙΑΡΚΩΣ, ὅταν συναντοῦσε τὸν Γκάρυ στὸ δρόμο, ἡ Φαίηθ ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶη πιὸ γρήγορα, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρη γιατί. Ἀπαντοῦσε στὸ χαιρετισμό του μὲ μιὰ ἐλαφρὴ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ, χαμήλωνε τὰ μάτια της καὶ προσπερνοῦσε.

Ἡ Φαίηθ ἦταν ἡ μοναχοκόρη ἑνὸς μέλους τῆς Ἱεραποστολῆς τοῦ Κουϊγσάλα, τοῦ πάστορος Τζέϊμς Γκεῦνορ κι' ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ γενικὴ γνώμη, μεταξὺ τῶν κυριῶν τῆς ἀποστολῆς τουλάχιστον, γιὰ τὸν Γκάρυ Γουέϊτ Τὸν ἐκρίναν πολὺ αὐστηρὰ γιὰ τὶς τολμηρὲς θεωρίες του καὶ τὸ ἀδιάντροπο φλέρτ του μὲ τὰ κορίτσια.

Μά, παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ Φαίηθ ἔνοιωθε μιὰ ἀνεξήγητη ταραχή, ὁπόταν ἀντίκρυζε τὸ γελαστὸ βλέμμα τοῦ νέου. Δὲν μποροῦσε νὰ μὴ παραδεχθῆ, πὼς παρ' ὅσα κι' ἂν ἔλεγαν ἐναντίον του, ἡ Γκάρυ ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος μὲ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. Ἀλλὰ κι' αὐτός, ἐπειδὴ ἤξερε πολὺ καλὰ ποιὰ ἦταν ἡ γνώμη τῶν ἄλλων, κι' εἶχε παρατηρήσει πὼς ἡ νέα προσπαθοῦσε μὲ τὴν ψυχή στάσι της ἀπέναντί του νὰ τὸν ἀποφεύγη, χαμογελοῦσε μὲ τὸ αὐστηρὸ ὕφος τῆς ἀθώας παιδούλας Συγχρόνως θαυμάζε τὴ δροσερὴ ἐπιδερμίδα της, τὰ μεγάλα βαθυγάλανα ματιά της καὶ τὰ καλογραμμένα χείλη της. Σκεπτόταν πὼς ἦταν ἀληθεια κρίμα νὰ σκεπάζωνται τὰ καλοφτιαγμένα πόδια της μὲ χοντρές, βαμβακερὲς κάλτσες.

—Μὰ τὴν πίστι μου, μουρμούριζε, ἂν αὐτὴ ἡ μικρούλα ἦταν καλὰ ντυμένη, θὰ φαινόταν σὰν σωστὴ κουκλίτσα!...

Ὁ Γκάρυ πέρασε τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη στὸ γραφεῖο του. Ἕνα πλοῖο εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἄϋρες γιὰ νὰ φορτώση ξυλεία, κι' ὅς τὸ βράδυ ὁ νέος ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος. Ἔτσι δὲν τοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ σκεφθῆ τὴ μικρούλα τῆς ἀποστολῆς, παρὰ μονάχα τὸ βράδυ, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἰζαμπελ Ντάουνιγκ, τῆς κόρης τοῦ προξένου

Ἡ Ἰζαμπελ λαυσάριζε τὴ μόδα κι' ἡ ἄλλες κυρίες τῆς μικρῆς παροικίας ἔσπευδαν νὰ τὴν μιμηθοῦν. Ἤξερε τὴν ἀξία της καὶ καμάρωνε, γιατὶ ὁ Γκάρυ φλερτάριζε μαζύ της κι' ἔκανε τὶς ἄλλες νὰ ζηλεύουν. Ὡστόσο, τελευταῖα, ἡ νέα ἦταν στενοχωρημένη, γιατὶ ὁ Γκάρυ περιωριζόταν στὸ φλέρτ, χωρὶς νὰ τὴ ζητήση ἀκόμα σὲ γάμο. Ἀπόψε ὅμως ἦταν χαρούμενη καὶ μόλις τὸν εἶδε τοῦ φώναξε »

—Ὦ, Γκάρυ, τί νομίζεις ; Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἀναγγέλλε πὼς σὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέρες, θὰ ἔρθη στὸ λιμάνι ἕνα πολεμικό. Θὰ μείνη εἰκοσιτέσσερες ὧρες καὶ θὰ καλέσουν ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου. Κατόπιν θὰ χορεύουμε.

Ἀν καὶ ἡ νέα δὲν ἔκρυβε τὴ χαρά της γιὰ τὸ εὐχάριστο γεγονός, τὸ ὁποῖο θὰ ἔβινε κάποια ποικιλία στὴ μονότονη ζωή τους. Συλλογιόταν πὼς ἂν φλερτάριζε μὲ τοὺς νεαροὺς ἀξιωματικούς, θὰ ἔκανε τὸν Γκάρυ νὰ ζηλέψη, κι' ἴσως τότε ἐκείνος, ἀποφάσιζε νὰ τῆς φανερώση τὸ αἴσθημά του. Ἀλλὰ κι' ὁ Γκάρυ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε βρῆ στὴν Ἰζαμπελ τὸ βαθύτερο αἴσθημα ποὺ ποθοῦσε, ἀποφάσισε πὼς ἀσφαλῶς ἡ Ἰζαμπελ θὰ φλερτάριζε μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς κι' ἔτσι κι' αὐτὸς θὰ εὕρισκε μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ διακόψη τὶς σχέσεις του μαζύ της.

—Εὐτυχῶς ἔχουμε πολὺ χῶρο ἐδῶ, ἐξακολούθησε ἡ νέα. Θὰ καλέσω λοιπὸν ὅλη τὴν παροικία καὶ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἀκόμα.. Ἀλήθεια, μιὰ μικρούλα, ἡ Φαίηθ Γκεῦνορ, εἶνε χαριτωμένη κι' ἀφελής Προχθὲς ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῆ καὶ πήραμε τὸ τσάι μαζύ. Ἔτυχε νὰ μοῦ φέρουν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, τὴν παραγγελία ποὺ εἶχα κάνει στὸ Παρίσι. Ἔπρεπε νὰ ἔβλεπες τὴ Φαίηθ! Ἔμεινε ἐκστατικὴ μπροστὰ στὰ φορέματά μου. Τῆς φάνηκε καταπληκτικό, γιατὶ ἔλαβα τόσα ζεύγη μεταξωτὲς κάλτσες Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν γεμᾶτο θαυμασμὸ καὶ πόθο καὶ μὲ κόπο συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ γελάσω.

Ὁ νέος ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ μὲ δυσαρέσκεια εἶπε :

—Γιατὶ δὲν τῆς χαρίζεις ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες ;

—Τί κάθεσαι καὶ λές ; Δὲν χρειάζονται λοῦσα σὲ μιὰ φτωχούλα τῆς ἀποστολῆς!

—Γιατί ; Κοριστάκι εἶνε κι' αὐτό, καὶ θὰ τὴν εὐχαριστοῦσες. Φορεῖ κάτι ἀπαίσιες χοντρὲς κάλτσες, ποὺ παραμορφώνουν τὴ ὡμορφα πόδια της.

Ἡ Ἰζαμπελ ἀγριοκύτταξε τὸν νέο. Ὥστε εἶχε προσέξει τὰ πόδια τῆς Ἄλλης!

—Πφ! Μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτή, εἶπε, αὐτὴ ἔχει ἄλλον προορισμό, κι' ἂν παντρευτῆ, θὰ πάρη κανέναν πάστορα...

—Κι' ὅμως ἂν αὐτὴ ἡ μικρούλα ντυνόταν καλά, θᾶταν χαριτωμένη. Ἔχει σπάνια μάτια, κι' ὅταν γελᾶ σχηματίζεται ἕνα λακκάκι στὸ μάγουλο ποὺ εἶνε τρέλλα! Πολλὰ κορίτσια θὰ ἦσαν εὐτυχισμένα ἂν τὸ εἶχαν...

—Ὁπωσδήποτε, σ' αὐτὴ τὴ φτωχούλα πηγαίνει χαμένο! εἶπε ἡ νέα περιφρονητικά.

—Μὰ τὴν πίστι μου, θαρρῶ πὼς τὴν ζηλεύεις! φώναξε ὁ νέος γελῶντας.

—Ἐγώ ; Νὰ ζηλέψω αὐτή ; Ἀστειεύεσαι, Γκάρυ! Ὡστόσο, ἀρκετὰ μιλήσαμε γι' αὐτή. Ἂς ἀλλάξουμε κουβέντα. .

—Εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνω. "Ἰζαμπελ, εἶπε ὁ νέος, γιατὶ πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν καπετάνιο τοῦ φορτηγοῦ, προτοῦ φύγει.. Καλὴ νύχτα, ἀγαπητή μου, καὶ σκέψου αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Χάρισε ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες στὴ μικρὴ Φαίηθ ..

—Καληνύχτα, Γκάρυ! ἀπάντησε ἡ νέα φουρκισμένη.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ εἶχε παράξενο ἀποτέλεσμα. Ἔκανε τὸν Γκάρυ νὰ σκεφθῆ τὴ Φαίηθ καὶ τοῦ κέντρισε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἰδῆ καλοντυμένη. Ἔτσι, ὅταν βρέθηκε ἀπάνω στὴ γέφυρα τοῦ φορτηγοῦ μὲ τὸν καπετάνιο, ἀφοῦ εἶπαν ὅσα εἶχαν νὰ ποῦν γιὰ τὶς δουλειές τους, ὁ νέος ρώτησε :

—Δὲν μοῦ λές, καπετάνιε, ἡ γυναῖκα σου βρίσκεται στὴ Νέα Ὀρλεάνη ;

—Ναί, γιατὶ ρωτᾶς, φίλε μου ;

—Γιατὶ ἤθελα νὰ σοῦ ἀναθέσω κάποια παραγγελία..

Ὁ νέος μίλησε πολλὴ ὥρα μὲ τὸν πλοίαρχο καὶ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε νὰ κάνη. Ἐκεῖνος ὅσον τὸν ἄκουγε, γελοῦσε καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ τὸν βοηθήση.

—Τὸ φόρεμα πρέπει νᾶναι ἄσπρο μὲ λίγη μπλὲ γαρνιτοῦρα γιὰ νὰ ταιριάζη μὲ τὰ μάτια της, ἐπρόσθεσε ὁ Γκάρυ. Χρειάζεται καὶ μιὰ μεγάλη καπελλίνα, ποὺ νὰ ταιριάζη μὲ τὸ φόρεμα καὶ μὴ ἐξεχάσης νὰ στείλης κι' ἕξη ζευγάρια μεταξωτὲς κάλτσες. Θέλω νὰ πᾶς στὸ καλύτερο κατάστημα τῆς Νέας Ὀρλεάνης. Ἡ νέα ἔχει περίπου τὸ ἴδιο ἀνάστημα καὶ σῶμα τῆς γυναίκας σου. Σὲ εἰκοσι μέρες πρέπει νὰ βρίσκωνται ἐδῶ. Κατάλαβες ;

—Κατάλαβα, ἀλλὰ ἐπιτρέπεται στὴν κόρη ἑνὸς πάστορος νὰ δεχθῆ τέτοιο δῶρο ἀπ' ἕνα νέο ;

—Μὰ δὲν θὰ ἤξερη ποιὸς τῆς ἔστειλε τὴν τουαλέττα, ἀπάντησε ὁ νέος γελῶντας.

Ἡ μικρὴ πόλις τοῦ Κουϊσμάλα ἦταν ἀνάστατη. Ἡ μοδίστρες εἶχαν ἐργασθῆ ἐντατικὰ τὶς τελευταῖες δεκατέντε μέρες γιὰ νὰ προφθάσουν ν' ἀνταποκριθοῦν στὶς παραγγελίες τῶν κυριῶν. Τὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο ἔκανε τὴν τακτικὴ συγκοινωνία, εἶχε ἀράξει στὸ λιμάνι κι' εἶχε φέρει τὸ ταχυδρομεῖο. Λίγο παρέκει, τὸ πολεμικό, ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία τὸ περίμεναν οἱ κατοικοι τοῦ Κουϊσμάλα, εἶχε ρίξει κι' αὐτὸ τὴν ἀγκυρά του.

Ἡ μόνη ἴσως, ποὺ κύτταζε τὸ πλοῖο μὲ κάποια στενοχώρια, ἦταν ἡ μικρούλα Φαίηθ Γκεῦνορ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε δῆ τὶς τουαλέττες τῆς Ἰζαμπελ, εἶχε ἀντιληφθῆ πόσο φτωχικὰ κι' ἀκομψα ἦταν τὰ δικά της φορέματα. Δίσταζε μάλιστα ἀν ἔπρεπε νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησι τῆς κόρης τοῦ προξένου. Ἀναπολοῦσε τώρα, τὴν πρωϊνὴ συνάντησί της μὲ τὸν Γκάρυ κι' ἀναρωτιόταν, γιατὶ ἄραγε ὁ νέος, ἀντὶ νὰ χαιρετήση ἁπλῶς, τὴν εἶχε σταματήσει στὸ δρόμο, γιὰ νὰ τὴ ρωτήση μεταξὺ ἄλλων, ἂν θὰ πήγαινε στὴν ἀπογευματινὴ δεξίωσι τῆς Ἰζαμπελ ;... Τί τὸν ἐνδιέφερε ἂν ἐκεῖνη θὰ πήγαινε ἢ ὄχι ;..

Ἐκείνη τὴ στιγμή, κάτι ἀνέλπιστο διέκοψε τοὺς συλλογισμοὺς της. Ἕνας μικρὸς ἰθαγενὴς ἔφερνε ἕνα μεγάλο κουτί, τὸ ὁποῖο καὶ τῆς παρέδωσε. Παραξενευμένη ἡ Φαίηθ, διάβασε τὴν ἐπιγραφή :

«Μὶς Φαίηθ Γκεῦνορ, Οἴκημα Ἀποστολῆς, Κουϊσμάλα»

Με τρεμάμενα χέρια ἡ νέα ἄνοιξε τὸ κουτί καὶ κατάπλαγη κύτταξε τὸ περιεχόμενό του. Ὑπῆρχε ἕνα ἔξοχο φόρεμα ἀπὸ ζορζέττα ἄσπρη, γαρνιρισμένη μὲ μικρὰ μπουκετάκια ἀπὸ μυοσωτίδες, μιὰ μεγάλη σκιερὴ καπελλίνα ἀπὸ λεπτὴ ψάθα στολισμένη μὲ τὰ ἴδια μπουκετάκια τοῦ φορέματος, κ' ἕξη ζεύγη μεταξωτὲς κάλτσες Μὲ τυλιγμένη χαρά, ἡ Φαίηθ ἔβγαλε τὸ ἀπλό τσίτινο φοεματάκι της καὶ φόρεσε τὸ ἀνέλπιστο δῶρο. Κατόπιν ἔσπευσε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της.

—Φαίηθ, παιδί μου! φώναξε κατάπληκτος ὁ ἀγαθὸς πάστωρ. Ἡ τουαλέττα σου εἶνε ὑπέροχη, μόνη σου τὴν ἔραψες; Ἀλ-

('Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 793)

"Ἀρχισε ἡ διανομὴ τοῦ Β' ἀριστουργήματος τῶν περιοδικῶν μας, τοῦ «Εὐαγγελίου τοῦ "Ἔρωτος» : ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, «Ἰοῦ»

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Σπεύσατε νὰ τὸ προμηθευθῆτε μὲ 4 δελτία τῶν περιοδικῶν μας καὶ 8 δρχ.

Συνεχίζεται ἐπίσης ἡ διανομὴ τοῦ Α' ἐρωτικοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ :

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JOHN RUNSSELL

Η ΧΡΥΣΟΚΟΚΚΙΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΜΠΟΡΕΙ νὰ ὁποθέση κανεὶς πὼς ὁ Ἔγκνταλ ἦταν εὐτυχής, ὅν ὁ ἴδιος, φυσικά ἦταν ἱκανὸς νὰ νοιώση τὸ συναίσθημα τῆς εὐτυχίας του. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας ἀπ' τοὺς διασημοτέρους ἐντομολόγους τῆς ἐποχῆς μας κι' ἄπειρες ἦσαν ἡ τιμὲς καὶ τ' ἀξιώματα ποὺ εἶχε λάβει.

Μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ ἑνὸς χρόνου κυνήγι ἐντόμων μέσα στὴν ἀνεξερεύνητη πυκνὴ ζούγκλα τῶν Παπούα, ἔφθασε τέλος ἀπέναντι στὴν ἀπέραντη γαλανὴ θάλασσα. Δίπλα του βρισκόντουσαν ἕξη σιδερένια κουτιά, γεμάτα ἔντομα καὶ πεταλοῦδες οἱ κόποι ἑνὸς χρόνου ἐργασίας.

Ὁ Ἔγκνταλ ἦταν ἕνας ὑψηλός, ἀδύνατος ἄνδρας. Ἡ ὅρασίς του, ὅπως συμβαίνει στοὺς περισσοτέρους ἐπιστήμονας, ἦταν ἀδυνατισμένη καὶ πίσω ἀπὸ τὰ χοντρὰ ματογυάλια του, ἔβλεπε κανεὶς τὰ μυωπικὰ μάτια του μὲ τὸ ἤρεμο, ὀνειροπόλο σὰν παιδιοῦ βλέμμα τους.

Μόνος του δὲν κατάφερνε νὰ χειοιστῆ τὸ δίχτι: γιὰ νὰ πιάνη τὶς πεταλοῦδες κι' αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε πολύ. Ὅσες φορὲς εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ κυνηγήση μόνος του, γύριζε μ' ἄδεια χέρια, γιατί, ἐνῶ ἔβλεπε τὴν πεταλοῦδα μπροστά του, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρριχνε τὸ δίχτυ, ἡ πεταλοῦδα ξέφευγε ἀπὸ τὸ πλάϊ... Γι' αὐτὸ ἔπαιρνε πάντοτε μαζύ του στὶς ἐκδρομές του, ἕναν ἐπιδέξιο βοηθό. Ἔτσι τώρα ὡς βοηθό του εἶχε κάποιον Ἐμίλ.

Ὁ Ἐμὶλ θᾶταν μιγὰς ἀσφαλῶς. Ἦταν μελαψός, φαλακρὸς καὶ πολὺ εὐκίνητος. Ὅταν ὁ Ἔγκνταλ τὸν συμμάζεψε μισοπεθαμμένο ἀπὸ τὴν πεῖνα στὴ Σιγκαπούρη, κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώση πληροφορίες γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Ὡστόσο, ἀπεδείχθη κατόπιν, πὼς ἦταν πολὺ ἱκανὸς κι' ἀφωσιωμένος.

—Τρία...τέσσερα... πέντε... ἕξη! μουρμούρισε ὁ καθηγητὴς συγκεντρώνοντας καὶ ταξινομώντας τὰ κουτιά του. Ὅλα εἶνε σφραγισμένα! Ἀλήθεια, καλὰ τὰ καταφέραμε! Κι' ὅλ' αὐτά, εἶνε δική μου ἐργασία... Ἀλλὰ καὶ δική σου, Ἐμίλ.. πρόσθεσε μ' εὐγνωμοσύνη. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω πόσα σοῦ ὀφείλω, Ἐμίλ.

Ὁ Ἐμὶλ ἀπάντησε μ' ἀδιαφορία στὰ ἐπαινετικὰ λόγια τοῦ κυρίου του:

—Μάλιστα, σέρ! Σᾶς εὐχαριστῶ. Ὡστόσο ὅμως εἶστε βέβαιος πὼς τὸ πλοῖο τὸ ὁποῖο ἐ[illegible] ποσχέθηκαν νὰ στεῖλουν γιὰ νὰ μᾶς παραλάβη, θὰ ἔρθη πραγματικῶς;

—Ἂν εἶμαι βέβαιος; Ἀλλὰ σήμερα κιόλας πρόκειται νὰ ἔρθη! φώναξε ὁ Ἔγκνταλ. Δὲν ἄκουσες λοιπόν, τί μᾶς εἶπε ὁ Ὁλλανδὸς διοικητὴς στὸ Ντόρεῦ; Μᾶς εἶπε, ὅτι τὸ πλοιάριο τὸ ὁποῖο ἐκτελεῖ τὴν περιπολία σταθμεύει στὸν κόλπο τοῦ Μανιφέρο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Κι' ἐδῶ εἶνε ἡ ὁλλανδικὴ Παπούα, Ἐμίλ. Κι' ὅταν ἡ ὁλλανδικὴ Κυβέρνησις ὑπόσχεται κάτι, τὸ ἐκτελεῖ πάντοτε, Ἐμίλ! Πάρε τὰ κιόλια. Κύτταξε μὴ τυχὸν διακρίνεις κιόλας καπνὸ στὸν ὁρίζοντα.

—Μάλιστα, σέρ!

Ἀπὸ μιὰ παλὴ θήκη τουφεκιοῦ, τὴν ὁποία εἶχε κρεμάσει χεχωριστὰ ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες ἀποσκευές τους, ὁ Ἐμὶλ ἔβγαλε ἕνα ζεῦγος δυνατὰ κιόλια.

Οἱ δυὸ ἄνδρες, γιὰ νὰ περιμένουν τὸ πλοῖο, εἶχαν ἀγκατασταθῆ ἀπάνω σ' ἕνα ὑψωμα τῆς ἀκτῆς. Πίσω τους ἡ ἀκτὴ τῶν κοραλλίων σταματοῦσε ἀπότομα καὶ κατέληγε σὲ ἀποκρημνους βράχους. Μπροστά τους ἁπλωνόταν τὸ πλατὺ ἄνοιγμα τοῦ κόλπου. Ὁ Ἐμὶλ στάθηκε πολλὴ ὥρα καὶ κύτταζε προσεκτικὰ ὁλόγυρα.

Ξαφνικά, ὅλη ἡ πρόσκαιρη εὐχαρίστησις τοῦ Ἔγκνταλ ἐξέλιπε μονομιᾶς. Μὲ βαθὺ ἀναστεναγμὸ ἔκλεισε ἀπότομα τὸ κιαπάκι τοῦ κουτιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενο τακτοποιοῦσε.

—Ὡστόσο, Ἐμίλ, δὲν βρήκαμε τὴν τερ'φημη «Euploea splendidus». Ὡς τώρα δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μοναδικὸ δεῖγμα ἕνα κομμάτι τῆς φτερούγας της μονάχα στὴ συλλογὴ τοῦ Ρ[illegible]τσιλντ. Ἔχει τὸ χρῶμα τῆς αὐτοκρατορικῆς πορφύρας χρυσὲς φλέβες καὶ μὲ κηλίδες, ἡ ὁποῖες ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ρουμπινιοῦ, τριγυρισμένες ἀπὸ κύκλο μὲ χρῶμα ζαφειρένιο. Τὸ μέγεθος τῆς σπανίας αὐτῆς πεταλούδας ἀσφαλῶς πιάνει δεκάξη ἰντσῶν διαμέτρου. Ἀ! κι' ἂς εἴχαμε ἕνα μιὰ τέτοια!

—Μάλιστα, σέρ, εἶπε ὁ Ἐμίλ. Εἶνε κρῖμα, ἀλήθεια. Ἀλλὰ κι' ὅπως εἶνε τώρα ἡ συλλογή μας, ἔχει βέβαια μεγάλη ἀξία, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀξία; Ὤ, φυσικά, πρέπει νἄχη μεγάλη ἀξία..

Προτοῦ τοποθετήσει πάλι τὰ κιόλια στὴ θέσι τους στὴ θήκη τῆς θήκης τοῦ τουφεκιοῦ, ὁ Ἐμὶλ ἄδειασε στὸ ἔδαφος τὸ ὑπόλοιπο περιεχόμενο τῆς θήκης. Ὑπῆρχαν τὰ δίχτυα κι' ἕνα τουφέκι παληοῦ συστήματος.

—Πόσο ἐκτιμᾶτε περίπου τὴ συλλογὴ αὐτή, σέρ;

Ὁ Ἔγκνταλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορία κι' εἶπε:

—Μά, ἴσως τρεῖς χιλιάδες λίρες, πιθανὸν πέντε χιλιάδες. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἂν ἔχη ἀξία ἢ ὄχι, δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

—Ἔχετε δικηο, σέρ, εἶπε ὁ Ἐμὶλ μὲ σεβασμό.

Κατόπιν ἀργά, ὁ Ἐμὶλ πῆρε τὸ τουφέκι, σημάδεψε πρὸς τὰ κάτω τὸν Ἔγκνταλ καὶ τοῦ φύτεψε κατάστηθα τὶς δυὸ σφαῖρες τοῦ ὅπλου..

Στοὺς Τροπικούς, ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ μεταχειρίζωνται μιὰ νὴ πυρίτιδα γιὰ τὰ τουφέκια, γιατὶ καμμιὰ φορὰ συμβαίνει νὰ χαλοῦν τὰ φυσίγγια ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη. Γι' αὐτὸ, ἐκεῖ μεγόλο καὶ πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ ἀνέθηκε ἀργά, ἀνάμεσα στοὺς ὑψηλοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

Τότε, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύννεφο, φάνηκε κάτι, ποὺ φτερούζε καὶ κατέβαινε. Κάτι, ποὺ ἔζενο σὲ σχῆμα καὶ σὲ χρωματισμούς. Εἶχε τὸ περήφανο ἀνάστημα τῆς αὐτοκρατορικῆς πορφύρας μὲ ζωηρὰ στίγματα σμαραγδένια καὶ ρουμπινιοῦ. Τὸ μέγεθος τοῦ ἦταν σὰν δυὸ μεγάλες πλατιὲς παλάμες. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ ἐκπλήξις τῆς ἀπορίας πεταλούδας φτερούγισε ζαλισμένη ἀπὸ τὸ καπνὸ τῆς πυρίτιδος καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ πέφτη κάτω ἀργά, ἀργὰ λοένα πιὸ κάτω...

Πλυστρῶντας ἀπελά, ἤρθε κι' ἔπεσε τέλος ἀπάνω σὲ σπίθες τοῦ Ἔγκνταλ. Μ' ἀρθρώσεις μάτια, ὁ ἐτοιμοθάνατος κύτταξε τὴν ποθητὴ πεταλοῦδα.

—Ἐμίλ, ψιθύρισε. Νά... μὴ τὴ χάσουμε!... Ἔλα... πιάσε τὴν!

Ὁ Ἐμὶλ πῆρε τὸ δίχτυ πλησίασε καὶ μὲ μιὰ ἀπαλὴ ἀνθρώπεια κίνησι τοῦ χεριοῦ, κατόφερε νὰ τὴ βάλη σὲ δίχτυ ἀπάνω στὸ στῆθος τοῦ θυματός του.

Ἡ ἀνεκτίμητη πεταλοῦδα ἦταν αἰχμάλωτος.

Ὁ Ἐμὶλ κύτταξε προσεχτικὰ ὁλόγυρά τους....

Τὴν ἐξομολόγησι αὐτή, μοῦ τὴν ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Ἐμὶλ μ' ἀφοσα στὸ κελλί του τῆς φυλακῆς, στὴ Μπατάβια, τὴ νύχτα ποὺ ἀναμονῆς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεώς του, γιὰ τὴν φόνο μιᾶς νεαρᾶς Γιαβανέζας χορευτρίας.

Γιὰ πολὺν καιρό, ἡ ἀστυνομία τὸν κυνηγοῦσε στὸ ἀρχιπέλαγος, προτοῦ τὸν συλλάβει... Ὡς τὸ τέλος ἔμεινε ἀπαθής.

—Ναί, μοῦ εἶπε, ἤξερα πὼς θὰ μ' ἔπιαναν στὸ τέλος. Ἔγκνταλ ἔλεγε, πὼς ὅταν ὑπόσχεται κάτι ἡ ὁλλανδικὴ κυβέρνησις, τὸ ἐκτελεῖ.. Ἔτσι εἶνε!...

Τὸν κύτταζα μὲ θαυμασμὸ καὶ μ' ἀηδία συγχρόνως.

—Σκότωσες κι' ἔκλεψες τὸν Ἔγκνταλ καὶ κανεὶς δὲν σὲ ὑπωπτεύτηκε γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημά σου. Πῶς κατόρθωσες νὰ ξεφύγης ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑποψία;

—Πολὺ εὔκολα. Πέταξα τὸ πτῶμα κάτω στὸ γκρεμό. Ὁ ἀρχαιοκαπηλὸς τὸ πλοῖο ἔφθασε στὸν κόλπο τοῦ Μανιφέρο, ἐγὼ ἔφυγα ἀμέσως γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῶ. Τοὺς εἶπα πως ὁ ἀτυχὴς κυνηγός μου πέθανε μέσα στὴ ζούγκλα ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς πυρετοὺς τοῦ τόπου. Φυσικά, πῆρα μ'ζύ μου καὶ τὴ συλλογή.

—Καὶ τὴν πούλησες γιὰ λογαριασμό σου.

—Ναί, γιὰ τρισήμισυ χιλιάδες λίρες. Ἐνιοεῖται, τὰ ἔπρεπε νὰ ξεχωριστά, σὲ λαμπρὰ τιμή, τὴ μοναδική πεταλοῦδα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΦΑΡΜΠΕΡ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΗ ΦΡΙΝΤΡΙΧΣΤΡΑΣΣΕ

Η μέρα ποὺ ὁ ζωγράφος Πέτερ Μπάουμ ἀνακάλυψε στοὺς κροτάφους του τὶς πρῶτες ἄσπρες τρίχες, τότε ἀκριβῶς συνάντησε στὸ δρόμο του τὴν ὥμορφη Λία, κι' ἐκεῖνος, ποὺ ὡς τότε ἔβλεπε τὴ ζωὴ ἀπὸ μακρυά, σὰν ἕνα φαντασμαγορικὸ καὶ διασκεδαστικὸ θέαμα, ὁ Πέτερ Μπάουμ, ποὺ ὡς τότε τὰ ἔργα του ἦσαν σὰν ὀχρὰ ὄνειρα, κατέθεσε μὲ μιὰ ἀπεργαστὴ τρέλλα στὰ πόδια τῆς Λίας ὅλη τὴν περιουσία του, ὑπέφερε τὶς ἰδιοτροπίες της καὶ τὶς παραξενιές της, γιὰ νὰ μπορέση κι' αὐτὸς μιὰ φορά, ὄχι πειά νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ ζωγραφίζη, ἀλλὰ νὰ ζήση καὶ νὰ νοιώση τὸ αἷμα του νὰ καίη ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἑβδομάδες, μ' ἕναν παροξυσμὸ τρέλλας, μὲ μιὰ ἀπεργαστὴ εὐτυχία, ὅταν ἕνα μοιραῖο βράδυ, μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ σπίτι τῆς ὥμορφης Λίας, στὴ Φριντριχστράσσε, βρῆκε τὴ φίλη του, ποὺ φοροῦσε τὴν πιὸ ὥμορφη καὶ τὴν πιὸ ἀραχνοῦφαντη τυτζάμα της, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκουστάβ Χόλμ. Ὁ Πέτερ, κατάχλωμος, ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή, σὰν νὰ τὸν εἶχαν πληγώσει κατάστηθα, κι' ὥρμησε γιὰ νὰ διώξη ἀπὸ ἐκεῖ πέρα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε καταστρέψει τὴν εὐτυχία του. Ὁ Χόλμ τότε τοῦ πέταξε στὸ πρόσωπο μιὰ χυδαία βρισιὰ καὶ γιὰ νὰ τὸν φοβίση, ἔχωσε ἀπότομα τὸ χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλη τάχα τὸ πιστόλι. Ὁ ζωγράφος τότε τυφλώθηκε ἀπὸ τὸ πάθος καὶ ἀρπάζοντας μὲ μιὰ ἀπεργαστὴ λύσσα ἕνα μεγάλο ἀσημένιο κανταλέρι, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, χτύπησε μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τὸν ἀντίζηλό του καὶ τὸν ἔβαλε πάνω στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ἀμάθουν τὸ...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πληγή, κι' ἔπειτα ὥρμησε σὰν τρελλὸς ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατέβηκε στὸ δρόμο, περιπλανήθηκε δῶ κι' ἐκεῖ καὶ τέλος ἔφτασε μπροστὰ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἔπειτα, πῆρε στὴ τύχη ἕνα τραῖνο, ταξείδεψε ἀρκετὴ ὥρα, κατέβηκε, ἀφοῦ ἔφτασε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ξαφνικά, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, κατέβηκε, στὴν τύχη πάλι, σ' ἕνα σταθμό, τράβηξε γιὰ τὴ σκοτεινὴ ἔξοχὴ καὶ πέρασε κεῖνη τὴν τραγικὴ νύχτα του σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα. Τὰ ἐξημερώματα, πῆρε πάλι τὸ δρόμο, σὰν τρελλὸς, δίχως νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, καὶ δὲν στάθηκε παρὰ μονάχα ὅταν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ περπατήση ἀπὸ τὴν πίνα. Ὁ Πέτερ Μπάουμ τότε μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, χαμένο ἐκεῖ πέρα, στὴν ἔξοχή, καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνία, γιὰ νὰ φάη. Σὲ λίγο μπῆκε στὴ σάλλα μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ εὐθυμους νέους, ποὺ παρήγγειλαν ἄφθονη μπίρα κι' ἄνοιξαν τὸ ραδιόφωνο. «Μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις...». Ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους γύρισε τὸ κουμπί.

—Λίγη μουσική, παιδιά, ἔ, τί λέτε; Λίγη μουσικὴ γιὰ νὰ διασκεδάσουμε!... εἶπε στοὺς φίλους του.

Μὰ ἀντὶ νὰ ἀντιχήσουν μέσα στὴ σάλλα οἱ τρελλοὶ σκοποὶ ἑνὸς φόξ τρότ, ἀκούστηκε σοβαρὴ ἡ φωνὴ τοῦ «σπίκερ»

«—Ἕνας φόνος ἀπὸ ζήλεια ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ στὴ Φριντριχστράσσε. Ὁ δράστης ἔγινε ἀφαντος. Ἡ ἀστυνομία ὡρίσε μιὰ ἀμοιβὴ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες μάρκα γιὰ κείνον ποὺ θὰ τὸν συλλάβη...».

Ὁ Πέτερ Μπάουμ, τρέμοντας σύγκορμος, σηκώθηκε ἀπότομα, ἔρριξε τρότ, ἀκούστηκε σοβαρὴ ἡ φωνὴ τοῦ «σπίκερ»

«—Ἕνας φόνος ἀπὸ ζήλεια ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ στὴ Φριντριχστράσσε. Ὁ δράστης ἔγινε ἀφαντος. Ἡ ἀστυνομία ὡρισε μιὰ ἀμοιβὴ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες μάρκα γιὰ κείνον ποὺ θὰ τὸν συλλάβη...».

Ὁ Πέτερ Μπάουμ, τρέμοντας σύγκορμος, σηκώθηκε ἀπότομα, ἔρριξε μιὰ ἀπεργαστὴ εὐτυχία, ὅταν ἕνα μοιραῖο βράδυ, μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ σπίτι τῆς ὥμορφης Λίας, στὴ Φριντριχστράσσε, βρῆκε τὴ φίλη του, ποὺ φοροῦσε τὴν πιὸ ὥμορφη καὶ τὴν πιὸ ἀραχνοῦφαντη τυτζάμα της, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκουστάβ Χόλμ. Ὁ Πέτερ, κατάχλωμος, ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή, σὰν νὰ τὸν εἶχαν πληγώσει κατάστηθα, κι' ὥρμησε γιὰ νὰ διώξη ἀπὸ ἐκεῖ πέρα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε καταστρέψει τὴν εὐτυχία του. Ὁ Χόλμ τότε τοῦ πέταξε στὸ πρόσωπο μιὰ χυδαία βρισιὰ καὶ γιὰ νὰ τὸν φοβίση, ἔχωσε ἀπότομα τὸ χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλη τάχα τὸ πιστόλι. Ὁ ζωγράφος τότε τυφλώθηκε ἀπὸ τὸ πάθος καὶ ἀρπάζοντας μὲ μιὰ ἀπεργαστὴ λύσσα ἕνα μεγάλο ἀσημένιο κανταλέρι, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, χτύπησε μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τὸν ἀντίζηλό του καὶ τὸν ἔβαλε πάνω στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ἀμάθουν τὸ...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πληγή, κι' ἔπειτα ὥρμησε σὰν τρελλὸς ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατέβηκε στὸ δρόμο, περιπλανήθηκε δῶ κι' ἐκεῖ καὶ τέλος ἔφτασε μπροστὰ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἔπειτα, πῆρε στὴ τύχη ἕνα τραῖνο, ταξείδεψε ἀρκετὴ ὥρα, κατέβηκε, ἀφοῦ ἔφτασε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ξαφνικά, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, κατέβηκε, στὴν τύχη πάλι, σ' ἕνα σταθμό, τράβηξε γιὰ τὴ σκοτεινὴ ἔξοχὴ καὶ πέρασε κεῖνη τὴν τραγικὴ νύχτα του σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα. Τὰ ἐξημερώματα, πῆρε πάλι τὸ δρόμο, σὰν τρελλὸς, δίχως νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, καὶ δὲν στάθηκε παρὰ μονάχα ὅταν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ περπατήση ἀπὸ τὴν πίνα. Ὁ Πέτερ Μπάουμ τότε μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, χαμένο ἐκεῖ πέρα, στὴν ἔξοχή, καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνία, γιὰ νὰ φάη. Σὲ λίγο μπῆκε στὴ σάλλα μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ εὐθυμους νέους, ποὺ παρήγγειλαν ἄφθονη μπίρα κι' ἄνοιξαν τὸ ραδιόφωνο. «Μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις...». Ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους γύρισε τὸ κουμπί.

—Λίγη μουσική, παιδιά, ἔ, τί λέτε; Λίγη μουσικὴ γιὰ νὰ διασκεδάσουμε!... εἶπε στοὺς φίλους του.

Μὰ ἀντὶ νὰ ἀντιχήσουν μέσα στὴ σάλλα οἱ τρελλοὶ σκοποὶ ἑνὸς φόξ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANDRÈ · MYCHO

ΟΙ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΣ... ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ

ΜΙΑ Κυριακὴ τοῦ Μαΐου, σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνία τοῦ μικροῦ κοιμητηρίου τοῦ Σαϊντ-Οὐέν, ἕνας καλοντυμένος κύριος προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ σὲ μιὰ δενδροστοιχία, κρατῶντας μιὰ ἀνθοδέσμη στὸ χέρι του καὶ ρίχνοντας γύρω του βλέμματα ἐξεταστικά. Ὁ κύριος αὐτὸς λεγόταν Ἀλφρέδος Γκουντρόν, ἦταν ἐφαρμοστὴς μηχανικὸς κι' ἔψαχνε τώρα γιὰ βοῆ τὸν τάφο τῆς γυναίκας του. Δὲν εἶχε ἀκόμα περάσει μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ὁ Ἀλφρέδος συνώδευσε τὴν ἀγαπημένη του Λουκία. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὴ μέρα ἐκείνη τὰ μάτια του ἦσαν τόσο θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸ κρασὶ — δοκίμασε, ὁ καϋμένος, νὰ πνίξη τὸν πόνο του στὸ ποτὸ — ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση στὴ μνήμη του τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ τάφος τῆς Λουκίας. Ἀλλὰ καὶ κείνη τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, ὁ Ἀλφρέδος, πρὶν ἀποφασίσει νὰ πάη μονάχος στὸ μνῆμα τῆς γυναίκας του, γιὰ νὰ τὸ στολίση μὲ λίγα λουλούδια, εἶχε τραβήξει μερικὰ ποτηράκια. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο τὸν βλέπουμε τώρα νὰ περπατᾶ τρεκλίζοντας, ἀνάμεσα στοὺς τάφους. Συγχρόνως μονολογοῦσε—ὅπως πρέπει νὰ κάνη κάθε μεθυσμένος, σεβόμενος τὴν παράδοσι.

—Μπᾶ ! ποὺ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση !... ἔλεγε ὁ Γκουντρόν. Τί γίνεται ἄραγε ἡ Λουκία μου ;... Ψάχνω τόση ὥρα νὰ τὴν βρῶ !... Ποῦ νὰ ἔχη τριπώση ἡ εὐλογημένη ἡ γυναῖκα !...

Ξαφνικὰ ὁ Ἀλφρέδος σταμάτησε, βλέποντας μιὰ ἀνδρικὴ σιλουέττα ὄρθια μπρὸς σ' ἕνα τάφο Τὴ σιλουέττα αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ φίλος καὶ ὁ συνάδελφός του Καρουμπέ.

—Βρῆκα καὶ πηρέα !... σκέφτηκε ὁ Ἀλφρέδος, χαρούμενος, μὲ τὴ σκέψη ὅτι δὲν θὰ ἔμενε μόνος στὸ νεκροταφεῖο.

Πλησίασε τὸ φίλο του, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε ἀκόμα ἀντιληφθῆ, καὶ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στοὺς ὤμους, φωνάζοντας :

—Γειά σου, Καρουμπέ ! Τί χαμπάρια ! Τί διάολο κάνεις ἐδῶ ;...

Ὁ Καρουμπὲ γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ ὅταν εἶδε μπροστά του τὸν Γκουντρόν, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο.

—Ἐγώ ;.... τραύλισε. Δὲν κάνω τίποτα... Ἤ μᾶλλον, νά! Περνοῦσα ἀπὸ ἐδῶ κι' εἶπα νὰ μπῶ στὸ νεκροταφεῖο νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψη....τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας σου!

—Τῆς γυναίκας μου ! φώναξε ὁ Ἀλφρέδος κατάπληκτος.

Καὶ ὅταν ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴν ἐπιτύμβιο πλάκα, βεβαιώθηκε ὅτι ἐκεῖ ἦταν πράγματι ὁ τάφος τῆς γυναίκας του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη.

—Ἄχ ! Λουκία μου !... εἶπε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του. Ἐδῶ μοῦ εἶσαι, κι' ἐγὼ ψάχνω τόσην ὥρα νὰ σὲ βρῶ !...

Ἔβγαλε κι' αὐτὸς τὸ κατέλλο του, ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ εἶπε μὲ μεγάλη φιλοσοφικὴ ἀλήθεια :

—Τί σοῦ εἶνε, τέλος πάντων, ὁ ἄνθρωπος !...

—Ναί, τί σοῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ! ἐπανέλαβε ὁ Καρουμπέ, ἀναστενάζοντας πὼ βαθειά.

Ὁ Ἀλφρέδος, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε ἀκόμα σκανδαλίσει ἡ παρουσία τοῦ φίλου του στὸν τάφο τῆς Λουκίας, θεώρησε ὑποχρεωσί του νὰ εὐχαριστήση τὸν Καρουμπὲ γιὰ τὴν καλωσύνη του.

—Καρουμπέ, εἶσαι ἀδελφός μου ! τοῦ εἶπε.

—Ἔλα τώρα, τὰ παραλές ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ συνάδελφός του, ἐνῶ δυὸ χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσανε στὰ μάγουλά του.

—Κλᾶς !... φώναξε ὁ Γκουντρόν. Τί σοῦ ἔλεγα ἐγώ ;... Μ' ἀγαπᾶς καὶ μὲ συμπονᾶς, σὰν ἀδελφός μου !...

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ σύζυγος ἔσκυβε γιὰ νὰ τοποθετήση τὸ μπουκέτο του στὴν κρύα πλάκα, ποὺ σκέπαζε τὴ γυναίκα του, εἶδε κι' ἕνα ἄλλο μπουκετάκι — μερικὲς βιολέττες.

—Ἐσὺ ἔφερες τὰ λουλούδια αὐτά ; ρώτησε τὸν Καρουμπέ.

—Ναί... ψιθύρισε ὁ ἄλλος, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ θελε ν' ἀποφύγη τὸ βλέμμα τοῦ συναδέλφου του.

Ὁ Ἀλφρέδος μάζεψε τὰ φρύδια του. Γιὰ πρώτη φορά, μιὰ τρομερὴ ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Ἤξερε πὼς ὁ φίλος του ἦταν τρομερὸς φιλάργυρος. Γιὰ ν' ἀποφασίση λοιπὸν ν' ἀγοράση ἕνα μπουκέτο βιολέττες γιὰ τὴ νεκρὴ Λουκία, θὰ πῆ ὅτι κάτι συνέβαινε... ἔτσι κατ' εἶχε συμβῆ μεταξύ τους... Ὁ Γκουντρὸν συγκέντρωσε ὅλες τὶς σκέψεις του, ξανάβαλε τὸ κατέλλο του καὶ ἁρπάζοντας τὸ φίλο του ἀπὸ τὸ λαιμό, τοῦ φώναξε στὸ πρόσωπο :

—Καρουμπὲ ! μ' ἀπατοῦσες μὲ τὴ γυναῖκα μου !...

—Τρελλάθηκες μήπως ; τραύλισε ὁ φίλος του.

—Ἄφησέ τα αὐτά ! Δὲν μὲ γελᾶς ἐμένα !... Μ' ἀπατοῦσες μὲ τὴ γυναῖκα μου ! Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει ἀπὸ καιρό ! Μὰ εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα καὶ σὲ κείνη....

—Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι....

—Ἄφησε τοὺς ὅρκους κατὰ μέρος !.... βρυχήθηκε ὁ Ἀλφρέδος. Εἶσαι ἕνας παλιάνθρωπος !...

Μὰ ὁ Καρουμπὲ ἦταν πιὸ χειροδύναμος ἀπὸ τὸν Γκουντρόν. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τὸν ἔσπρωξε πέρα.

—Δὲν συλλογίζεσαι ποῦ βρίσκεσαι ; τὸν ρώτησε μὲ τόνο ἐπιπλήξεως.

—Ναί, ἔχεις δίκηο... ψιθύρισε ὁ χῆρος, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα γύρω του. Δὲν κάνει ν' ἀρπαχτοῦμε ἐδῶ μέσα... Πᾶμε ἔξω νὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας !... Ἄ ! θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανες !...

—Πᾶμε !... ἀποκρίθηκε ὁ Καρουμπέ, ἀνασηκώνοντας μ' ἀλαφράδα τοὺς ὤμους.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες τράβηξαν πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ νεκροταφείου.

* * *

Ξαφνικά, ὁ Καρουμπὲ σταμάτησε. Ἔπασε τὸν Ἀλφρέδο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα μεσόκοπο κύριο, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε ἀνάμεσα στοὺς τάφους, κυττάζοντας προσεχτικὰ τὶς ἐπιτυμβίες ἐπιγραφές. Στὸ χέρι κρατοῦσε καὶ αὐτὸς ἕνα μικρὸ μπουκέτο.

—Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ συνάδελφός μας, ὁ Πορτφουάν ! ψιθύρισε ὁ Γκουντρόν. Δὲν ἤξερα ὅτι ἔχει ἕνα νεκρὸ ἐδῶ...

Εἶδαν τὸν συνάδελφό τους νὰ σταματάη μπρὸς στὸν τάφο τῆς Λουκίας...

Οἱ δυὸ ἄνδρες λησμόνησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μῖσος τους καὶ τοὺς λογαριασμούς τους καὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο, περίεργοι νὰ δοῦν σὲ ποιὸ τάφο θὰ πήγαινε ὁ Πορτφουάν.

Καὶ φαντάζεσθε πολὺ γρὴγορα τὴν κατάπληξί τους, ὅταν εἶδαν τὸν φίλο τὸν συναδελφό τους νὰ σταματᾶ μπρὸς στὸν τάφο τῆς Λουκίας Γκουντρόν, νὰ πιάνη ἐπάνω του τὸ μπουκετάκι του, νὰ γονατίζη, νὰ βγάζη τὸ μαντήλι του καὶ ν' ἀρχίζη νὰ κλαίη μὲ δυνατὰ ἀναφιλητά.

Ὁ Καρουμπὲ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ μπρός, γονατίζοντας :

—Ἄ ! τὸν παλιάνθρωπο !...

Ὁ χῆρος τὸν συγκράτησε καὶ τὸν ρώτησε ἀπαθέστατα :

—Τί ἔπαθες ;

—Τί ἔπαθα ; βρυχήθηκε ὁ Καρουμπέ. Καὶ μὲ ρωτᾶς ἀκόμα τί ἔπαθα !... Μὰ δικαίως στραβὸς θὰ εἶσαι, βλέπε !

—Βλέπω ὅτι ὁ Πορτφουὰν κλαίει στὸν τάφο τῆς Λουκίας... Αὐτὸ εἶνε ὅλο !...

Ὁ Καρουμπὲ ἔσκυψε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του.

—Ἄ ! κάτι εἶχα ὑποψιαστῆ ἐγώ ! ψιθύρισε. Μιὰ μέρα μάλιστα τοῦ εἶπα : «Πρόσεξε, Πορτφουάν, γιατί δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα νὰ μπαίνουν ξένοι στὸ ἰδιωτικό μου χωράφι !»

—Καὶ τὸ χωράφι σου ἦταν ἡ γυναῖκα μου ;... ρώτησε ὁ Γκουντρὸν κατάπληκτος.

—Ἔτσι φαίνεται ! Μὰ ὁ Πορτφουὰν μοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι τὴν ἔγραφε στὰ παλιά του παπούτσια !...

—Ποιάν ; τὴ γυναῖκα μου ; ξαναρώτησε ὁ Ἀλφρέδος.

—Ναί... «Τί νὰ τὴν κάνω αὐτὴ τὴ σανίδα;» μοῦ εἶπε ὁ Πορτφουὰν.

—Ἡ σανίδα ἦταν ἡ γυναῖκα μου ; ρώτησε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Γκουντρόν.

—Ἀκριβῶς !... Μὲ κοροΐδευε ὅμως ὁ παλιάνθρωπος !... Μὲ ἀπατοῦσε μὲ τὴ Λουκία ! Ἄ ! θὰ μοῦ τὸ πληρώση ἀκριβὰ αὐτό !... Θὰ τὸ στείλω τὸ λαρύγγι !...

Καὶ ὁ Καρουμπὲ ἔκανε νὰ χιμήξη πάνω στὸν Πορτφουάν. Μὰ ὁ Ἀλφρέδος τὸν συγκράτησε καὶ πάλι :

—Συλλογίσου ποῦ βρίσκεσα ! τοῦ εἶπε.

—Ναί, ἔχεις δίκηο..., ψιθύρισε ὁ Καρουμπέ. Ἐξ ἄλλου, τώρα ποὺ συλλογίζομαι καλύτερα τὸ πράγμα, βρίσκω ὅτι δὲν ἀξίζει ὁ κόπος νὰ λερώση κανεὶς τὰ χέρια του καὶ νὰ κολαστῆ γιὰ μιὰ τέτοια παλιάνθρωπο !...

—Γιὰ τὴ Λουκία μιλᾶς τώρα ;... ρώτησε ὁ Ἀλφρέδος.

—Γιὰ ποιὰ ἄλλη ;... Μᾶς κοροΐδευε καὶ τοὺς δυό, ἡ ἐλεεινή....

—Καλὰ λές ! ψιθύρισε , Ἀλφρέδος. Καί, γιὰ φαντάσου ! Λίγο ἔλειψε, ἐμεῖς, δυὸ παλιοὶ φίλοι, νὰρθοῦμε στὰ χέρια καὶ νὰ σκοτωθοῦμε, ἐξ αἰτίας μᾶς παλιογυναίκας !...

—Ἀσ. Ἀλφρέδο, μὴ μοῦ ξαναμιλᾶς πειὰ γι' αὐτήν !... εἶπε ὁ Καρουμπέ. Ἔλα, πᾶμε τώρα νὰ σὲ κεράσω ἕνα ποτηράκι...

—Μετὰ χαρᾶς. Καρουμπέ ! Καὶ ὕστερα θὰ κεράσω κι' ἐγώ...

Καὶ οἱ δυὸ φίλοι ἔφυγαν ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ἀφήνοντας τὸν Πορτφουὰν νὰ κλαίη μόνος του, πάνω στὸν τάφο τῆς Λουκίας !...

ANDRÉ MYCHO

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ !...

(Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ αὐτοβιογραφία τοῦ περιφήμου Ἄγγλου ἠθοποιοῦ Τσάρλ Λάϋτον, ὁ ὁποῖος ἐβριάμβευσε στὸ πασίγνωστο φίλμ «Ἡ Ἰδιωτικὴ Ζωὴ τοῦ Ἑρρίκου VIII»)

Ἡ ζωή μου ἦταν πάντα μέχρι σήμερα μιὰ περίεργη σειρὰ ἀπὸ ἀπροσπτα γεγονότα καὶ ἀλλόκοτες ἀποφάσεις. Ἂν ἐδῶ κάμ μερικὰ χρόνια μοῦ ἔλεγαν κανεὶς ὅτι μιὰ μέρα θὰ θριάμβευα στὸ Χόλλυγουντ, θὰ γελοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου, γιατί θὰ εὕρισκα πάρα πολὺ κωμικὴ αὐτὴ τὴν προκοπή μου. Λατρεύω τὸ Λονδίνο, τὸ Χάϋδ Πάρκ καὶ τὴ νυχτερινὴ ζωὴ τοῦ Πικαντίλλυ. Κι' ὅταν ζῆ κανεὶς στὸ Λονδίνο, δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πάη νὰ ζήση σ' ἕνα ἄλλο μέρος τῆς γῆς. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι σήμερα βρίσκομαι στὸ Χολλυγουντ, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, κ' ὅτι περνῶ τὸν καιρό μου ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους καστέρες τῆς ὀθόνης, πρᾶγμα ποὺ μοῦ φαίνεται σὰν ἕνα πολὺ ὄμορφο ὄνειρο... Μὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὶς διάφορες περιπέτιες τῆς ζωῆς μου :

Γεννήθηκα τὴν 1η Ἰουλίου τοῦ 1899 στὸ πιὸ ἡλιόλουστο δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ πατέρα μου, τὸ «Βικτώριαν», τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπὸ χρόνια σὲ Σκάρμπορου τῆς Ἀγγλίας. Ἤμουν τὸ πρῶτο παιδί του καὶ φαίνεται ὁ πατέρας μου καμάρωνε γιὰ τὸν ἐρχομό μου στὸν κόσμο καὶ σὲ κάνει νὰ ἐλπίζω γιὰ τὸ Ναυτικό, πρὶν ἀσχοληθῆ ἀρχίσω νὰ περπατάω. Γ' αὐτὸ τὸ ἤθελε νὰ μὲ δῆ μιὰ μέρα ἀξιωματικὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα λοιπὸν παιδικά μου χρόνια συνήθισα σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ δὲν φαντάζομαι τίποτ' ἄλλο, παρὰ ναυμαχίες καὶ μακρυνὰ ταξίδια, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Μιὰ μέρα ὅμως ἔτυχε νὰ παρακολουθήσω τὴν παράστασι ἑνὸς πλανοδίου θιάσου κ' ἀπὸ τότε ἄλλαξα ἀμέσως γνώμη καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ γίνω ἠθοποιός. Σὲ λίγο ὡστόσο ἔπαψα νὰ ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτὴ τὴν καινούργια τρέλλα μου καὶ ἀφωσιώθηκα στὰ μαθήματά μου, βέβαιος ὅτι θὰ κατάφερνα νὰ γίνω ἕνας σοβαρὸς κύριος. Ἤμουν ἕνα χοντρὸ παιδί, μὲ φουσκωμένα μάγουλα καὶ δὲν μ' ἄρεσαν καὶ τόσο τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γλέντια. Προτιμοῦσα τὴ μοναξιὰ ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς θορυβώδεις φίλους μου. Ἐπιπλέον, δὲν μοῦ ἄρεσε κανένα σπόρ. Ἔνοιωθα ἀπὸ τύχε ἕνα ἀσυγκόνδο μῖσος στὸν ἀθλητισμό. Δὲν ἔπαιζα πολὺ στὸ σχολεῖο οὔτε ράγμπυ οὔτε κρίκετ. Πράγμα ποὺ ἔκανε ὅλους τοὺς συμμαθητάς μου νὰ μὲ περιφρονοῦν καὶ νὰ μὲ λένε «εὐγενάνθρωπο». Στὰ μάτια τους δὲν ἤμουν ἕνας πραγματικὸς Ἄγγλος. Αὐτὸ ὡστόσο δὲν μὲ ἄφηνε ἀπαρηγόρητο. Δικαιώνω μοῦ ἦταν νὰ μὴν ἀγαπῶ κανένα σπόρ. Κι' ἐπειδὴ ἔτσι δὲν εἶχα πολλοὺς φίλους, περνοῦσα τὶς ὧρες μου μὲ τὰ βιβλία, δίχως νὰ φοβοῦμαι διόλου τὴ μοναξιά μου. Τὸ μόνο σπόρ ποὺ συμπαθοῦσ, εἶνε τὸ κολύμπι. Κι' ἔμως.....δὲν ξέρω διόλου νὰ κολυμπῶ. Μ' ἀρέσει ἀπεριόριστα νὰ βουτῶ στὴ θάλασσα. Αὐτὸ εἶνε ὅλο ! Ὅσο γιὰ τὸ τέννις καὶ τὸ γκόλφ, αὐτὰ τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια μ' ἀφήνουν τελείως ἀδιάφορο. Τὰ βρίσκω ἀφόρητα, ἀνόητα, κουραστικά ! Καὶ παραξενεύομαι ποὺ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι χάνουν τὸν καιρό τους καὶ τὴν ἡσυχία τους μ' αὐτὲς τὶς ἀνησυχίες.

Τὰ χρόνια λοιπὸν περνοῦσαν μὲ εὐχάριστες μέρες, ὅσπου μιὰ μέρα μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του ὁ πατέρας μου καὶ μοῦ εἶπε :

—Τσάρλυ, εἶσαι πολὺ χοντρός, παιδί μου, καὶ δὲν κάνεις γιὰ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ. Βρίσκω πὼς εἶνε προτιμότερο νὰ γίνης ξενοδόχος, σὰν καὶ μένα. Τί λὲς ἐσύ ;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχε κάνει πολὺ καλὰ ὁ πατέρας μου, ποὺ εἶχε ἀλλάξει γνώμη.

—Ξενοδόχος ; ἔκανα. Χιι !... Δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημη δουλειά. Ἔ, ναί, λοιπόν ! Δέχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ γίνω ξενοδόχος ! Βρίσκω κι' ἐγὼ ὅτι αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα μοῦ ταιριάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο...

Μόλις τελείωσα λοιπὸν τὸ Γυμνάσιο, ὁ πατέρας μου μ' ἔστειλε στὸ Ξενοδοχεῖο «Κλάριτζ» τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ μάθω τὸ ἐπάγγελμα. Ἡ χαρά μου ἔκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν ἀπεριγράπτη !... Μὰ ἦταν δυνατόν ;... Ζοῦσα στὴν πρωτεύουσα καὶ μάλιστα μόνος μου ;... Μιὰ τέτοια μεγάλη εὐτυχία δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς ἦταν ἀλήθινή ! Ἔπτέλους !... Θὰ γνωρίζα τὴ ζωή, τὶς τρέλλες, τὶς ἀπολαύσεις της....

Τὸ δεύτερο βράδυ τῆς ἀφίξεώς μου στὸ Λονδίνο, ἀποφάσισα νὰ διασκεδάσω, καὶ πῆγα γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα μεγάλο θέατρο. Τὸ θέαμα τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἠθοποιῶν στὴ σκηνὴ θὰ μοῦ μείνη ἀλησμόνητο. Ποτέ μου δὲν εἶχα φαντασθῆ ὅτι τὸ θέατρο μποροῦσε νὰ εἶνε τόσο ὄμορφο. Νόμιζα πὼς ζοῦσα μέσα σ' ἕνα μαγικὸ ὄνειρο ! Κι' ὅταν γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, ἤμουν τόσο συγκινημένος, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἐκείνη τὴ νύχτα. Τὸ θέατρο μὲ εἶχε κατακτήσει. Ὅλα τὰ παλιά παιδικά σχέδιά μου ξαναῆρθαν στὴ μνήμη μου. Ἤθελα πάλι νὰ γίνω ἠθοποιός !.... Ἐπὶ τέσσερα χρόνια λοιπὸν δὲν εἶχα καμμιὰ ἄλλη φροντίδα, παρὰ πῶς θὰ κατάφερνα νὰ βάλω στὴν ἄκρη μερικὰ λεφτά, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πηγαίνω κάθε ἑβδομάδα στὸ θέατρο. Πολλὲς φορὲς λοιπὸν ἔκανα οἰκονομία σπὰ «πλιστικὰ» κ' ἀντὶ ν' ἀλλάζω κάθε μέρα, ἄλλαζα κάθε ἑβδ, γιὰ νὰ μικραίνη ὁ λογαριασμὸς τῆς πλύστρας καὶ νὰ μοῦ περισσεύουν ἔτσι λίγα λεπτὰ γιὰ τὸ εἰσιτήριο τοῦ θεάτρου.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ εἶδα ὅλους τοὺς διασήμους ἠθοποιοὺς τῆς ἐποχῆς, παρακολούθησα ὅλες τὶς μεγάλες συναυλίες κ' ὅταν γύρισα στὸ Σκάρμπορου γιὰ νὰ ἀναλάβω τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ πατέρα μου, ἤμουν τόσο μελαγχολικός, ὥστε οἱ γονεῖς μου πίστευαν ὅτι ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ κιὰ Λονδρέζα !...

Κι' ὡστόσο, ἐπειδὴ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ δουλέψω κοντὰ στὸν πατέρα μου, ὅσπου νὰ μεγαλώσουν οἱ ἄλλοι ἐυδ ἀδέλφοί μου, ἔμεινα ἐκεῖ στὸ Σκάρμπορου ἕξη ὁλόκληρα χρόνια, ἐλπίζοντας πάντα ὅτι κάποια μέρα θὰ ξαναγύριζα στὸ Λονδίνο.

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐσπούδαζα τὸν κόσμο. Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μας περνοῦσαν διάφοροι τύποι, καλοί καὶ κακοί, κοινοὶ ἀγαθοὶ καὶ παράξενοι. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ βρισκόμουν μπροστὰ σ' ἕναν ἐνδιαφέροντα ἄνθρωπο, ἄλλα ἔλεγα κι' ἄλλα συγχρόνως συλλογιζόμουν. Παραδείγματος χάριν, ἔλεγα σ' ἕναν πελάτη :

—Μάλιστα, κύριε, θὰ σᾶς δώσω ἕνα ὡραῖο δωμάτιο, μὲ τὰ παράθυρα πρὸς τὴ θάλασσα... (Μιά ! Γιὰ κύττα, ἔλεγα συγχρόνως μέσα μου, τί περίεργη ἔκφρασι ἔχει τὸ πρόσωπό του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πλήτιει... Μὰ τί ὄμορφα ποὺ φοράει τὴν ρενιγκότα του. Καὶ πόσο καλὰ ταιριάζει αὐτὸ τὸ κουστούμι μ' αὐτὸ τὸ κουρασμένο ὕφος !...).

—Βέβαια, κύριε, τὸ δωμάτιό σας εἶνε πάρα πολὺ ἥσυχο !... ἔλεγα σ' ἕναν ἄλλον, ἐνῶ συγχρόνως συλλογιζόμουν : (Πρέπει νὰ χαράξω στὴ μνήμη μου αὐτὲς τὶς κομψὲς κινήσεις τῶν χεριῶν του. Μπᾶ !... Τί παράξενες λάμψεις ποὺ πετοῦν τὰ μάτια του !... Τί ζωηρὰ ποὺ εἶνε ! Μιὰ τέτοια ἔκφρασι ἔχουν δίχως ἄλλο τὰ μάτια ἑνὸς ἐξυπνου ἀνθρώπου).

—Μάλιστα, κυρία, θὰ σᾶς στείλω μιὰ σαμπάνια στὸ δωμάτιό σας. (Αἴσθη ἡ γυναίκα, σωστὴ μόιμου συγχρόνως, κορεύδευει ὅλους τοὺς ἄντρες. Κι' ὡστόσο ἔχει ὕφος ἀνθρώπου ποὺ δὲν λέει ψέματα στὴ ζωή τοῦ. Πρέπει νὰ προσέξω περισσότερο τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της. Εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὑποκρίσεώς).

Μιὰ μέρα, τέλος, ποὺ δὲν μποροῦσα πειὰ ν' ἀντέξω περισσότερο στὸν πειρασμό, παράτησα τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου μας στὸ Σκάρμπορου ἀδελφό μου κ' ἔτυχα τ' ἀπόγευμα κιόλας γιὰ τὸ Λονδίνο. Τὴν ἑπομένη γράφτηκα στὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τῶν Δραματικῶν Τεχνῶν κι' ἄρχισα νὰ παίρνω τὰ πρῶτα μαθήματα.

Ἐρεῖνο τὸν καιρὸ εἶχα πολὺ λίγα λεφτὰ καὶ ζοῦσα σὲ κρύες σοφίτες, ὑποστρώματας ἕνα σωρὸ στερήσεις. Μὰ πέτυχα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ καὶ μίσυς ἔφτασε τὸ δίπλωμα τῆς Ἀκαδημίας καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸ κι' ἕνα χρυσὸ μετάλλιο. Κατόπιν βρῆκα γιὰ μικρὴ θέσι σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου. Ἤτανε πειὰ ἡδονὴ !...

Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν καὶ τόσο ἀγκιὰ, ὅσο θὰ φαντάζοσουν. Ἡ ζωή ἄρχιζε νὰ γίνεται μονότονη, οἱ ρόλοι ποὺ ἔπαιζα δὲν κανοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ κερδίζα ἦσαν πάρα πολὺ λίγα. Σιγὰ-σιγὰ ἔμπρος, οἱ θεατρικοὶ κριτικοὶ τοῦ Λονδίνου ἄρχισαν νὰ μὲ προσέχουν καὶ νὰ μὲ ἀναφέρουν στὰ ἄρθρα τους. Ἔτσι, ἔστω ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια, βγῆκα ἀπὸ τὴν ἀφάνεια κ' ἔφτασα νὰ σημειώνω τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες μου μὲ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ. Ἐκεῖ τότε, σ' αὐτὸ τὸν θίασο, γνώρισα τὴν Ἔλσα Μάντσεστερ, μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἠθοποιοὺς τοῦ Λονδίνου, τὴν ὁποία κιὰ πάντοτε ἐρωτεύτηκα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό. Ἡ ζωή μου ἀπὸ τότε εἶνε μιὰ σειρὰ ἀπὸ εὐτυχῆ γεγονότα. Τὸ μεγαλύτερο δὲ ἀπὸ αὐτὰ εἶνε ἡ....ἐπιδοσί μου στὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου, μὲ τὸ περίφημο πειὰ ἔργο «Ἡ Ἰδιωτικὴ Ζωὴ τοῦ Ἑρρίκου VIII». Αὐτὴ ἡ ἐπιδοσιμοτικὴ ἐπιτυχία μου εἶνε ὅς ἀποτέλεσμα τὸ ταξείδι μου στὸ Χόλλυγουντ. Μὰ δὲν ξέχασα τὸ ἀγαπημένο μου Λονδίνο κ' ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γυρίσω πολὺ γρήγορα στὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, ὅπου ἔζησα τὰ ὡραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Τσάρλ Λάϋτον στὸ ρόλο τοῦ Ἑρρίκου 8ου

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρόφου τοῦ ἡρωϊκοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΡΧΙΣΕ λοιπὸν ὁ Κατσαντώνης νὰ στρατολογῆ τολμηροὺς συντρόφους. Ἤθελε τὰ παλληκάρια του ἕνα κι' ἕνα. Κι' ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κατατάξῃ στὸ σῶμα του τοὺς πιὸ φημισμένους πολεμιστάς, τοὺς πιὸ γενναίους κλέφτες τοῦ καιροῦ του.

Τρία χρόνια κράτησε ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Κατσαντώνη. Καὶ μέσα στὴν τριετία αὐτὴ κατώρθωσε νὰ στρατολογήσῃ ὀγδόντα διαλεχτοὺς πολεμιστάς, ἀτρομήτους, πειθαρχικοὺς, δοκιμασμένους στὴ σκληρὴ ζωὴ τῶν βουνῶν καὶ στὴ φωτιὰ τῆς μάχης.

Πῶς διάλεγε ὁ Κατσαντώνης τὰ παλληκάρια του; Ὁ Φραγγίστας μᾶς παρέχει πολύτιμες κι' ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες:

Ὁ νεαρὸς καπετάνιος δεχόταν μὲ καλωσύνη κάθε νέο πολεμιστή. Ἡ σχετικὴ δοκιμασία τῆς γενναιότητός του θὰ γινόταν στὴν πρώτη μάχη ποὺ θὰ ἐδίδετο ἐναντίον τῶν Τούρκων.

Ἂν στὴ μάχη αὐτὴ ὁ νεόφερτος κλέφτης ἔδειχνε παλληκαριὰ κι' ἀφοβία, ὁ Κατσαντώνης τὸν συνέχαιρε καὶ τοῦ χάριζε ὁραῖα μαλαμοκαπνισμένα ἅρματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν λάφυρο ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς ἢ ἀγοραζόντουαν κατόπιν ἐράνου ποὺ γινόταν μεταξὺ τῶν ἄλλων παλληκαριῶν.

Ὁ ἴδιος ὁ Κατσαντώνης ἔκανε τὸν ἔρανο. Κι' ὅλα τὰ παλληκάρια δίνανε πρόθυμα τὸν ὀβολό τους γιὰ τὸ νέο τους σύντροφο.

Ἂν ἀντιθέτως ὁ νεόφερτος κλέφτης ἔδειχνε στὴ μάχη δειλία, τὸν ἀνάγκαζαν νὰ φύγῃ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ του ἢ στὸ μαντρί του, κοροϊδεύοντάς τον καὶ προγκῶντας τον ἄγρια κι' ἀλύπητα...

* * *

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ Κατσαντώνης μὲ τὰ παλληκάρια του περιφερόμενος στὰ μέρη τῆς Τριφύλλας τῆς Εὐρυτανίας συναντήθηκε τυχαίως μὲ τὸν Ντερβέναγα Ἰλιάσμπεγα.

Ὅπως εἴπαμε, ὁ Κατσανώνης δὲν εἶχε παραπάνω ἀπὸ 80 παλληκάρια. Ὁ Ἰλιάσμπεγας ἀνιθέτως ἦταν ἀρχηγὸς σώματος ἀποτελουμένου ἀπὸ τρακόσιους Ἀρβανίτες.

Μὰ ὁ Κατσαντώνης δὲν δίστασε στιγμή. Δὲν λογάριασε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐχθρῶν του.

—Παιδιά, εἶπε στὰ παλληκάρια του, ἤρθε ἡ στιγμὴ «νὰ τὸ ματώσουμε» καὶ νὰ δείξουμε στοὺς Τούρκους καὶ στοὺς Ἀρβανίτες τί ἀξίζουμε. Ἐμπρὸς λοιπόν! Καρδιά!... Ὁ Θεὸς μαζύ μας!...

Πρῶτος ὁ Κατσαντώνης, μὲ τὸ γιαταγάνι στὸ χέρι, ρίχτηκε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. Τὰ παλληκάρια του τὸν ἀκολούθησαν.

Δέκα Ἀρβανίτες σκοτώθηκαν στὴ μάχη αὐτὴ καὶ πολὺ περισσότεροι λαβώθηκαν.

Πρὸ τῆς ὁρμῆς αὐτῆς οἱ Ἀρβανίτες ἐτράπησαν σὲ φυγὴ ἔντρομοι. Μὰ ὁ Κατσαντώνης ἦταν ἀσυγκράτητος. Ἤθελε νὰ σκοτώσῃ, μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὸν Ἰλιάσμπεγα. Καὶ τὸ κατάφερε. Τὸν πρόφτασε καὶ τὸν κατάκοψε μὲ τὸ γιαταγάνι του.

Ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ Κατσαντώνη στὴ μάχη αὐτὴ λαβώθηκαν σοβαρὰ μόνον δύο.

Ἡ μάχη ἔγινε στὰ 1805.

Ἦταν ἡ πρώτη νίκη, ὁ πρῶτος σπουδαῖος θρίαμβος τοῦ νεαροῦ Ἕλληνος κλέφτη.

Ὁ Ἰλιάσμπεγας ἐτάφη στὸ μέρος ποὺ πέσε νεκρός. Καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τὸ λένε ὡς τὰ σήμερα ἀκόμα «Μνῆμα τοῦ Ἰλιάσμπεγα».

* * *

Πρῶτος ὁ Δίπλας συνεχάρη τὸν Κατσαντώνη γιὰ τὸν πρῶτο του αὐτὸν θρίαμβο. Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Γειά σου, Κατσαντώνη!... Φάνηκες παλληκάρι, ὅπως τὸ ἐλπιζα καὶ τὸ περίμενα...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ Κατσαντώνης δὲν ἡσύχαζε πειά τὴ πρώτη του νίκη δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε. Ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ πιὸ σκληρά, πιὸ ἄγρια τοὺς Τούρκους γιὰ τὸ θάνατο τῶν γονιῶν του, γιὰ τὰ βασανιστήρια τοῦ γένους.

Ἔτσι δὲν περνοῦσε ἑβδομάδα ποὺ νὰ μὴ χύσῃ τούρκικο αἷμα. Κι' ὅταν περνοῦσαν ἀρκετὲς ἡμέρες χωρὶς νὰ γίνῃ καμμιὰ συμπλοκή, πήγαινε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ στενοχώρια του, δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀπραξίας, ἐνῶ ὁ Κατσαντώνης μὲ τὰ παλληκάρια του καθόντουσαν ξαπλωμένοι κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα, ὁ ἡρωϊκὸς καὶ θυμοειδὴς ἀρχιλέφτης πηδοῦσε ἀξαφνα ὄρθιος, ἄρπαζε ἕνα-ἕνα τὰ κρεμασμένα στὰ γύρω δέντρα καρυοφύλλια τῶν συντρόφων του καὶ πυροβολοῦσε στὸν ἀέρα, μεθῶντας μὲ τὴ μυρωδιὰ τῆς μπαρούτης.

—Εἶνε ντροπή, δρέ, ἔλεγε συγχρόνως στὰ παλληκάρια του, εἶνε ντροπή, λέω, νὰ καθόμαστε τόσες ἡμέρες ἀργοὶ χωρὶς νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τοὺς παληοαρβανιτάδες!...

Κοντὰ στ' ἄλλα, ὁ Κατσαντώνης τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς γύρω ντερβεναγάδες Ἀρβανίτες.

Τὰ ἀποσπάσματα τοῦ ἐχθροῦ, τριγυρίζοντας ἐκεῖ κοντὰ ἀκούγανε τὸ τουφεκίδι καὶ καταλάβαιναν τί τρέχει. Ἤξεραν καλὰ πλέον τὶς συνήθειες τοῦ Κατσαντώνη καὶ ἡ προκλήσεις του αὐτὲς τοὺς ἐξερεθίζανε. Τρέχανε λοιπὸν νὰ χτυπηθοῦν μαζύ του καὶ ἡ μάχη ἀρχιζε.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Κατσαντώνης.

Ὁ γενναῖος κλέφτης ἀφοῦ πολεμοῦσε λίγες στιγμὲς μὲ τὸ καρυοφύλλι, ἀφοῦ ἄδειαζε ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὶς πιστόλες του, τραβοῦσε τὸ γιαταγάνι του, τὸ ἀνέμιζε ψηλὰ ἀστραπόφτερό, ἀληθινὴ ρομφαία ἐκδικήσεως καὶ ἐξολοθρευμοῦ καὶ ὁρμοῦσε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, κραυγάζοντας ἄγρια, λυσσῶν, μανιασμένος!...

Ἡ ὁρμή του στὶς μάχες ἦταν κάτι τὸ ἀπερίγραπτο. Ἔπρεπε νὰ ἔχουν φτερὰ στὰ πόδια τους τὰ παλληκάρια του, γιὰ νὰ τὸν προφτάνουν.

Δὲν τὸν τρόμαζε ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐχθροῦ.

"Οσο περισσότεροι, τόσο καλύτερα.

Αἰσθανόταν ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, ἀληθινὴ ἡδονὴ νὰ σπάσῃ τὴν τοὺς τυράννους τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων.

Πάνω στὴ μάχη, ἄρπαζε τὰ ὅπλα τῶν συντρόφων του καὶ πολεμοῦσε καὶ μὲ αὐτά.

—Γιομάτο εἶνε, δρέ; ρωτοῦσε τὰ παλληκάρια του.

—Γιομάτο, καπετάνιε.

Κι' ὁ Κατσαντώνης σημάδευε, πυροβολοῦσε, σκότωνε κι' ἄρπαζε ἄλλο ὅπλο καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐνῶ τὰ παλληκάρια προφτάνοντας νὰ γεμίζῃ τὰ δικά του.

Τὰ καταρθώματα αὐτὰ ἔκαναν, μέσα σὲ λίγον καιρό, ἔνδοξο τὸν Κατσαντώνη.

Οἱ Τοῦρκοι τὸν τρέμανε.

Οἱ Ἕλληνες τὸν καμάρωναν καὶ τὸν γουδοῦσαν τὴ λεβεντιὰ του καὶ τοὺς ἡρωισμούς του.

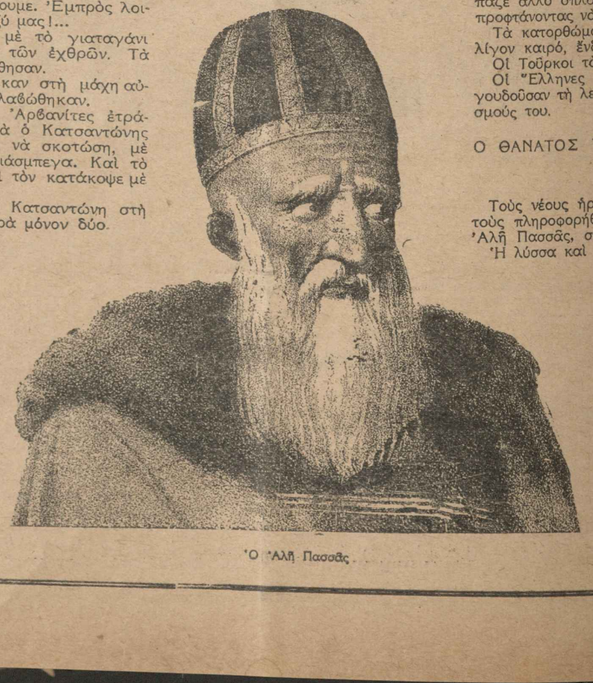

Ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΜΟΥΣΤΑΦΑΜΠΕΗ

Τοὺς νέους ἡρωϊσμοὺς τοῦ Κατσαντώνη τοὺς πληροφορήθηκε ἀπὸ τοὺς πρόκριτες ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς, στὰ Γιάννενα.

Ἡ λύσσα καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀλῆ δὲν εἶχε πειά ὅρια. Ὁ Τύραννος τῆς Ἠπείρου, ποὺ ἦταν καὶ τετραπέρατος κακοῦργος ἦταν, κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ Κατσαντώνης δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς κλέφτης ἀλλὰ ἕνας ἐκδικητὴς ἀντίπαλος τῶν τυράννων τοῦ γένους του. Δὲν τὸν ἀγαπολεμοῦσε γιὰ πλιάτσικο ὁ Κατσαντώνης. Πολεμοῦσε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν σκλαβωμένων ἀδελφῶν.

Ἡ διατίστωσι αὐτὴ ἔκανε τὸν Ἀλῆ νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ τὴ μετάνοια.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΙΚΡΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 697)

Μὰ τὸ καπέλλο; Ποῦ τὸ βρῆκες;...

—Τί λές, μπαμπᾶ; ἔκανε ἡ νέα εὔθυμα. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ράψω μόνη μου τέτοιο φόρεμα! Ἀστειεύεσαι βέβαια! Ὄχι, εἶνε δῶρο. Πιστεύω πὼς μοῦ τὰ ἔστειλε ἡ Ἰζαμπελ Ντάουνινγκ. Φαίνεται κατάλαβε πόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ φορέσω κι' ἐγὼ μιὰ ὄμορφη τουαλέττα καὶ γι' αὐτὸ μοῦ ἔκανε αὐτὴν τὴν ἐπιπλήξι.

—Εἶνε μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους της, κόρη μου, καὶ πρέπει νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς πολύ.

—Φυσικά! Μονάχα τὰ παπούτσια μου.. Δὲν εἶνε κατάλληλα, μπαμπᾶ...

—Χμ! Δὲν ταιριάζουν βέβαια μὲ μεταξωτὲς κάλτσες. Πρέπει νὰ πᾶς ν' ἀγοράσῃς ἀμέσως ἕνα ζευγάρι γοβάκια καὶ μὲ ψηλὸ τακούνι μάλιστα. Ἡ χρυσαλλίδα βλέπω, ἔγινε ὡραία πεταλοῦδα!... Κι' ἐγὼ ποὺ σὲ νόμιζα ἀκόμα ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, πρόσθεσε ὁ πάστωρ μὲ στοργή.

* * *

Στὶς τρεῖς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἡ μεγάλες σάλλες τοῦ προαστείου, ὁ κῆπος κι' ἡ βεράντες ἦσαν γεμάτες κόσμο. Ὁ πρόξενος δεχόταν τοὺς καλεσμένους του. Ἡ κόρη του, ντυμένη μὲ μιὰ θαυμασία ρόζ τουαλέττα, φλερτάριζε μ' ἕναν νεαρὸ ἀξιωματικό.

Ὁ Γκάρυ, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἡ παραγγελία του εἶχε φθάσει στὰ χέρια τῆς Φαίηθ, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ προξένου, κι' ἀνήσυχος γύριζε ἀπὸ τὴ μιὰ αἴθουσα στὴν ἄλλη κι' ἀναρωτιόταν ἂν ἡ μὶς Γκέϋνορ θὰ ἔρχόταν... Ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς εἶχαν φθάσει καὶ μονάχα ὁ γέρο-Γκέϋνορ κ' ἡ κόρη του δὲν εἶχαν φανῆ ἀκόμα... Ἔξαφνα ὄμως τοὺς εἶδε! Ἡ νέα στάθηκε μιὰ στιγμὴ δειλά, κοντὰ στὸν πατέρα της. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ χαρά, τὰ μάγουλά της εἶχαν πάρει ἕνα βαθύτερο χρῶμα, κι' ἦταν τόσο χαριτωμένη, ὥστε ὁ Γκάρυ στάθηκε ἐκστατικὰ καὶ τὴν κύτταζε.

Τριγύρω του ἄκουγε τὰ ἐπαινετικὰ λόγια τῶν καλεσμένων καὶ τοὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι ρωτοῦσαν ποιὰ ἦταν ἡ χαριτωμένη αὐτὴ νέα καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς τὴ συστήσουν.

Ἡ δεξίωσις εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία κι' οἱ καλεσμένοι ἔφαγαν καὶ διασκέδασαν ὡς τὸ βράδυ. Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι μὲ τὴ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Φαίηθ. Ὁ Γκάρυ χόρεψε ἐπανειλημμένως μαζύ της, μὲ τὸ συναίσθημα πὼς ἦταν δική του, πὼς δικαιωματικός τοῦ ἀνῆκε. Ἡ Ἰζαμπελ τὴ χαιρέτησε ψυχρὰ στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν δὲν τῆς μίλησε πειὰ ὅλη τὴ βραδειά. Ἡ Φαίηθ ὅμως ἀνύποπτη κύτταζε μ' εὐγνωμοσύνη τὴν νέα, τὴν ὁποία θεωροῦσε φίλη της, κι' ἦταν ἀνυπόμονη νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Δυὸ-τρεῖς φορές, ὁ Γκάρυ εἶδε τὸ βλέμμα τῆς Ἰζαμπελ καρφωμένο μὲ κακία ἀπάνω στὴ μικρὴ Φαίηθ καὶ κρυφὰ χαμογελοῦσε.

Τέλος ἕνας-ἕνας οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Τὸ ποδηλατικὸ θὰ ἔφευγε τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Γκάρυ εἶχε μείνει τελευταῖος καὶ στεκόταν στὰ σκοτεινά, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου. Ξαφνικὰ εἶδε τὴ Φαίηθ, ἡ ὁποία, ἐνῶ εἶχε φύγει τελευταία μὲ τὸν πατέρα της, ἐπέστρεφε τώρα καὶ τρέχοντας ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας.

—Ὦ, Ἰζαμπελ, εἶπε ἡ μικρὴ Ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω...

—Νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, γιὰ τί πρᾶγμα; ρώτησε μὲ παγερὸ ὕφος.

—Μά, Ἰζαμπελ, δὲν καταλαβαίνεις, γιὰ τό...

Ὁ Γκάρυ, καθὼς κύτταζε κρυμμένος στὸ σκοτάδι, ἀντελήφθη ὅλη τὴν κακία ποὺ περιεῖχαν τὰ λόγια καὶ τὸ βλέμμα τῆς Ἰζαμπελ. Ἤξερε πὼς ἡ νέα εἶχε καταλάβει ὅτι αὐτὸς εἶχε στείλει τὴν τουαλέττα τῆς Φαίηθ καὶ φοβόταν πὼς μ' ἕνα λόγο της θὰ πίκραινε τὴν ἀθῶα μικρούλα καὶ θὰ τῆς χαλοῦσε ὅλη τὴ γιορτή της. Γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ ποὺ φοβόταν, σκέφθηκε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι του κι' ἀναποδογύρισε ἕνα μεγάλο βάζο μὲ λουλούδια. Ἡ δυὸ νέες τρόμαξαν κι' ἀμέσως ὁ Γκάρυ βγῆκε στὴ βεράντα.

—Λυποῦμαι γιὰ τὴ ζημιὰ ποὺ ἔκανα, Ἰζαμπελ, εἶπε ὁ νέος. Φαροῦσα πὼς εἶχες φύγει! Ἀπάντησε ἡ νέα μὲ δυσανασχεσία γιατὶ τώρα δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν κακία της, ἀπροπτά του.

—Τώρα βάζ. ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω... Ἡ δεξίωσις ἦταν θαυμασία. δὲν βρίσκετε, μὶς Γκέϋνορ; ρώτησε ὁ νέος.

—Ὦ, ἦταν τόσο, τόσο ὡραία! φώναξε ἡ Φαίηθ μ' ἐνθουσιασμό. Ποτὲ ὅς τώρα στὴ ζωή μου δὲν ἐνδιαιστήθηκα τόσο πολύ.

—Ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε θὰ σᾶς συνοδέψω ὅς τὸ σπίτι σας, γιατὶ εἶνε ἀργά. εἶπε ὁ Γκάρυ κι' ἀμέσως καλησπέρισε τὴν Ἰζαμπελ, κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ τὴ Φαίηθ.

Οἱ δυὸ νέοι κουβεντιάζαν εὐθυμα, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι καὶ ὅταν ἔνιωσαν στὴν ἀκροθαλασσιά, κάθησαν λίγο κάτω ἀπὸ ἕνα κοκοφοίνικας κι' ὁ νέος εἶπε:

—Φαίηθ, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, μὰ δὲν ξέρω τί λόγια πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν ἀγάπη μου. Φοβοῦμαι μήπως δὲν βρῶ τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ νὰ μιλήσω σὲ μιὰ μικρὴ ἱεραπόστολο... Ὦ, ψιθύρισε ἡ νέα κοκκινίζοντας, μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ διαφέρω ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες!

—Ἔχεις δίκηο, ἀγαπημένη μου, εἶπε ὁ νέος εὔθυμα, κι' ἀμέσως τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε, χωρὶς ἐκείνη νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Κατόπιν, ὁ Γκάρυ ὁμολόγησε πὼς αὐτὸς τῆς εἶχε στείλει τὴν τουαλέττα ποὺ φοροῦσε καὶ ταπεινὰ τῆς ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὸ θάρρος του. Ἡ Φαίηθ, φυσικά, ἀπόρησε. Ἠθέλησε, εἶπε, πὼς ἡ Ἰζαμπελ τῆς τὴν εἶχε στείλει καὶ τὸν ρώτησε, γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό;

—Πράγματι, ἡ Ἰζαμπελ μοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἰδέα, εἶπε ὁ νέος. Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σὲ ἰδῶ μὲ μιὰ τουαλέττα, ποὺ νὰ ταιριάζῃ στὴν ὀμορφιά σου. Κι' ὅταν σὲ εἶδα ἀπόψε, τότε κατάλαβα ξαφνικά, πὼς σ' ἀγαποῦσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα. Θὲ μὲ συγχωρέσῃς, Φαίηθ, γιὰ τὴν τόλμη μου;

—Ὦ, Γκάρυ, ψιθύρισε ἡ νέα, ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε τρυφερά. Εἶμαι τόσο, τόσο εὐτυχής, ἤτον λάμπρα ἡ σκέψις σου!

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 664)

Ὄχι, αὐτὴ τὴν προώριζε γιὰγυναῖκα του. Κι' εἶχε, μάλιστα, τὴν τόλμη νὰ τῆς τὸ προτείνῃ. Ἡ μὶς Κόρτνεϊ τὸν κύτταξε μὲ συμπάθεια καὶ τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ διστάσῃ:

—Καταλαβαίνω τὸ σκοπό σας, μὰ δὲν θὰ σᾶς ἤθελα γιὰ σύζυγό μου. Ἐσεῖς εἴσαστε πλασμένος γιὰ μιὰ ἐλεύθερη ζωή. Ἔχετε τόσες κατακτήσεις! Ἔπειτα, εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ γίνετε ἕνας πιστὸς κι' ἀφωσιωμένος σύζυγος. Καὶ φυσικὰ δὲν θέλω νὰ γίνω δυστυχισμένη. Προτιμῶ τὴν ἀνυπόκριτη φιλία σας, ἀπὸ τὸν ἀμφίβολο ἔρωτά σας. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς πικραίνω, ἀλλὰ δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ ζῶ μ' αὐταπάτες...

Κι' ἀπὸ τότε ἡ Ἔπυ Κόρτνεϊ κράτησε τὸ λόγο της. Ὁ ἄτυχος Στάνλ μάταια προσπάθησε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά της. Ἀναγκάσθηκε ἀκόμη νὰ καταφύγῃ καὶ στὶς τρομαχτικὲς μάγισσες, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴ συμβουλή τους. Ὅλες τους ὅμως τὸν συμβούλευαν ν' ἀφήσῃ αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἂν ἤθελε τὴ ζωή του. Κάποια μάλιστα εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῇ ὅτι θὰ ἔχανε τὸ ἠλογικό του. Καὶ μήπως δὲν ἦταν ἀλήθεια;... Αὐτὴ ἡ ξανθὴ κι' ὄμορφη μὶς Ἔπυ τὸν εἶχε ἀναστατώσει. Εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του, στενοχωριόταν, δὲν τὸν ἐνδιέφερε πειὰ καμμιὰ γυναῖκα καὶ μόνον ἡ μὶς Κόρτνεϊ ἦταν ἡ μοναδικὴ σκέψη του. Οἱ φίλοι του γιὰ πρώτη φορὰ φοβόντουσαν τὸν πόνο του καὶ δὲν τὸν πείραζαν ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ εἶνε καὶ πάλι ἐρωτευμένος. Προσπάθησαν μάλιστα νὰ τὸν παρηγορήσουν, μὰ δὲν τὸ κατάφεραν. Ὁ Στάνλ Σμὶθ ἀκόμη πιὸ τρομαχτικὸ τὸ μαρτύριό του, ἡ Μοῖρα τοῦ ἔδωσε ἀκόμη ἕνα πιὸ δυνατὸ χτύπημα. Μιὰ μέρα ἔμαθε ὅτι ἡ Ἔπυ Κόρτνεϊ εἶχε ἀρραβωνιασθῆ μὲ κάποιο βιομήχανο. Ὁ Στάνλ στὴν ἀρχὴ νόμισε ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Ἔπειτα βυθίστηκε σὲ μιὰ παθολογικὴ μελαγχολία καὶ τέλος τρελλάθηκε. Ἔτσι ὁ Στάνλ Σμὶθ πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ αὐτὸν τὸν μεγάλο καὶ μοναδικὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς του, τὸν ὁποῖο ζητοῦσε γνωρίζοντας ἕνα σωρὸ γυναῖκες. Ἡ Ἔπυ Κόρτνεϊ ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά. Μὰ αὐτὸς ὁ φλογερὸς ἔρως του ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε τὸν εἶχε ὁδηγήσει στὸ ψυχιατρεῖο. Ἡ μὶς Ἔπυ, ἡ πιὸ εὐμορφιὰ καὶ ἡ πιὸ ὄμορφη ξανθὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε γνωρίσει, εἶχε γίνει, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ δημιός του. Ἡ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε ραγίσει τὴν καρδιὰ καὶ τοῦ εἶχε πάρει τὸ λογικό του. "Ηταν ἡ ἐμοιραία γυναῖκα τοῦ Στάνλ Σμὶθ...

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 679)

τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου πάνω στὰ ψηλὰ καὶ ξερὰ χόρτα κι' ἄδειασε ὅλες τὶς σφαῖρες. Τὰ χόρτα τότε πῆραν φωτιὰ καὶ σὲ λίγο ἡ πυρκαϊὰ ἀπλώθηκε τριγύρω μὲ τὸν ἴδιο θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ κόκκινα μυρμήγκια.

Ἔπειτα ἔτρεξε κοντὰ στὸ λάκκο κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἀρχιφύλακα.

—Ἔμπρός, Μορέν! τοῦ φώναξε. Κράτα γερά!...

Καὶ τὸν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο.

—Σ' εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπε ὁ Μορέν.

—Πάρε τὸ πιστόλι σου... ἔκανε τότε ὁ κατάδικος. Εἶνε ἄδειο. Μὰ μπορεῖς νὰ τὸ ξαναγεμίσῃς.

—Δὲν μοῦ χρειάζεται πειά!... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλακας. Καὶ τώρα, δρόμο!...

Καὶ ξαναγύρισαν κ' οἱ δυὸ στὰ κάτεργα.

Ὁ Μορέν τότε, στὴν ἔκθεσί του, ἔκθεσε τὸν ἡρωϊσμό καὶ τὴν αὐτοθυσία τοῦ καταδίκου. Ὅταν δὲ παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ διευθυντή του, τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή, ὦ Μοράν. Κι' ὡστόσο μποροῦσε νὰ φύγῃ...

Ἐκεῖνος, κάλεσε τὸ Μοράν καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Θὰ ζητήσω νὰ σοῦ δοθῇ χάρις... τοῦ ὑποσχέθηκε.

Κ' ἡ χάρις δόθηκε στ' ἀλήθεια στὸν Ἐδμόνδο Μορέν, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

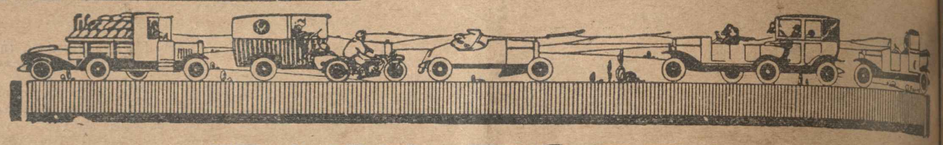

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπογορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Δ. Βολτήν, Ἄργος. Μᾶς γράφετε στὴ φιλική ἐπιστολή σας :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Μεταξὺ τῶν τόσων ἀναγνωστῶν σου, οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν πνευματικήν τινα ἐργασίαν διὰ νὰ τὴν κρίνῃς, δὲν εἶχα καὶ ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν — ὅπως θέλεις πάρε το — νὰ συγκαταλέγωμαι. Διὰ τοῦτο κ' ἐγώ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, σοῦ στέλλω πρὸς κρίσιν δυὸ πεζοτραγούδια καὶ δυὸ ποιήματα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ κριθοῦν ὁπως ἁρμόζει. Μὲ ἀγάπην.

Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ κύριε, τὰ τραγούδια σας δὲν εἶνε καλά. Τὰ πεζὰ πολὺ κοινά. Τὰ ἔμμετρα περισσότερον ἀπὸ κακά. Καὶ ἰδοὺ :

ΚΑΠΟΙΟ ΔΑΚΡΥ

1

Στῆς ζωῆς μου τ' ἀτέλειωτο κορ- (δόνι,
ποὺ τὄχουν κτυπήσει οἱ πόνοι,
λάμπουν σεραφμένα σειρὰ - σειρὰ
ὁλόλαμπρα μπριλλάντια ἀστρα- (φτερά.

2

Εἶναι τὰ δάκρυα ποὔχυσα μόνος,
ταίρια κι' αὐτά, ποὔχει ὁ πόνος.
ΘΥΜΗΣΗ

1

Μέσ' ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου τὸ λα- (βύρινθο,
π' ἀπὸ καιρὸ ἔχει σφαλίσει,
τράβηξα τὸ βιβλίο τῆς θύμησής (μου
ποὺ μ' ἀναμνήσεις τὄχω γεμίσει.

2

Γυρίζω τὰ φύλλα του μὲ προσοχὴ
ποὺ ἀναγράφουνε τὰ περασμένα,
Καὶ τώρα, ἀκοῦστε τὴ συμβουλή μας : Μὴ γράφετε ποιήματα. Δὲν τὰ ἐπιτυγχάνετε καθόλου. Ἀρχίστε νὰ διαβάζετε καὶ μετὰ ἀρκετὸν καιρὸ ξανοδοκιμάζετε, γράφοντας ὅμως πεζοτράγουδα μόνον. "Οχι, πρὸς Θεοῦ, ἔμμετρα ! — καλὸ καὶ ἐὰν δημοσιευθῇ. — Μαρία Παπαδόγιαννη, Πάτρας. Ἔχετε δίκηο. Καὶ τὸ δεύτερο βιβλίο, ποὺ χαρίζουν τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια», «Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας», τοῦ Δοκιμᾶ υἱοῦ, εἶνε ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Τὸ παίρνει δὲ κανεὶς καὶ αὐτὸ καὶ τὸ «Κάτω ἀπὸ τὶς Φιλύρες» τοῦ Ἄλφ. Κάρ, σχεδὸν δωρεάν, μὲ 4 δελτία καὶ 8 δραχμάς. Χιλιάδες ἀντιτύπων γίνονται ἀνάρπαστα καθημερινῶς. Γιατί τὰ βιβλία αὐτὰ εἶνε τὰ «Εὐαγγέλια τοῦ Ἔρωτος», ὅπως δικαίως τὰ ἀπεκάλεσαν οἱ ξένοι κριτικοί. Τώρα σᾶς ἑτοιμάζουμε τὴν «Μανὸν Λεσκώ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό. Καὶ ἔπεται συνέχεια, πάντοτε ὡραία, ὑπέροχος, γοητεύουσα καὶ συναρπάζουσα... — Λώζην, Καλάμας. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά. Τυγχάνω ἐτῶν πολλὰ ἔτη συνδρομητής σας καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶ καὶ ἀναγινώσκω τὰ θαυμάσια διηγήματά σας καὶ ἐν γένει τὴν πλουσίαν ὕλην. Ἔχω τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἀποστείλω ἐσωκλείστως δυὸ ποιήματά μου, τὰ ὁποῖα, ἐὰν τὰ κρίνετε ὡς δημοσιεύσιμα, τὰ δημοσιεύετε εἰς τὸ ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», ἄλλως μοῦ γράφετε εἰς τὴν στήλην «Κάρτ - Ποστάλ», σχετικῶς τὰς κρίσεις σας. Μετὰ ἐξαιρετικῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Καὶ τὰ δικά σας ὅμως ποιήματα δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ. Καὶ νά, παραδείγματος χάριν, μερικὰ τετράστιχα ἀπὸ τὸ ποίημά σας «25 Μαρτίου» :

Σήμερα πάλι σὰν πρῶτα ἡ λευτεριά,
κρατεῖ στὰ χέρια τὸ στεφάνι,
νὰ στεφανώσῃ τὰ ἔνδοξα παιδιά,
νὰ τοὺς φορέσῃ τὴν ἀθάνατη τὴ δάφνη.

Σήκω ἀγνάντεψ' ἄνθρωπε, θὰ ἰδῆς
γύρω τους νᾶναι σκορπισμένα,
κρινάκια πάλλευκα, ζουμπούλια τριανταφυλλιά,
ποὺ πάντοτε θὲ ν' ἀνθισμένα.

Κρότοι ἐδγαίναν, ἀστράφταν τὰ σπαθιά.
στῆς Μεσσηνίας ἄλλοτε τὸ μονοπάτι.
Τοῦρκοι ἐσφάζοντο σὰν τραγιά,
ἀπὸ τὸν Τουρκοκτόνο στρατηλάτη.

Ἄγρια ἀπαράλλαχτα βογκοῦσαν τὰ βουνὰ
καὶ πνίγονταν στὸ αἷμα τοῦ ἀγρίου
τοῦ Τούρκου τοῦ ἄτιμου φονιᾶ
ἀπὸ σταθὶ γενναίου Μεσσηνίου, κλπ. κλπ.

Τὸ ἄλλο ποίημά σας πάλιν, μὲ τὸν τίτλο «Γιὰ τὸ Κίνημα», καὶ κεῖνο ἂν ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ, γιατί τὸ «Μπουκέτο» δὲν κάμνει πολιτικ. Πάντως οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε ἐπιτυχημένοι. Διαβάστε "Ἑλληνας πολίτης - Ξενητεμένο Πουλί, Ἡράκλειον Κρήτης. Τὸ ποίημά σας πολὺ καλὴ του τὴν φλογερότητα, ὄχι καλό. Προσωπικό, χωρὶς ἴχνος ποιήσεως. Ἰδοὺ :

ΤΟ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ

1

Πολὺς καιρὸς ἐπέρασεν,
ἀγάπη μ' ἀπὸ τότε,
ποὺ ἡ ἄπονη ἡ μοῖρα μας
μᾶς χώρισεν. Καὶ πότε ;

2

Ὅταν ἡ ἀγάπη ἐφούντωσαι
στὰ εὐγενικά μας στήθη
καὶ ρίζωσαι σὰν τὸ δενδρὶ
ποὺ μόλις ἐγεννήθη.

3

Τὰ δάκρυα ποὺ ἔχησες
τὴ μαύρη ἔκεινη μέρα
μέσ' τὴν καρδιά μου μείναν
γλυκειά μου περιοτέρα.

4

Ἐκείνη τὴ μέρα μ' ἄναψες
τὴν πιὸ μεγάλη φλόγα,
στὴν ἀνοχτὴ καρδοῦλα μου
μὲ τὰ γλυκά σου λόγια.

5

Μὰ τώρα ὅμως σ' ἀγαπῶ
μὲ φλόγα πιὸ μεγάλη,
ποὺ καίει μέσ' τὰ στήθη μου
καὶ ἴσως νὰ γιάνῃ.

6

Γράμμα νὰ γράψω δὲν μπορῶ
φοβᾶμαι τοὺς ἀγκοὺς σου,
καὶ στὸ «Μπουκέτο» ἔγραψα
νὰ παρηγορηθῶ.

7

Πάρτο λοιπὸν καὶ διάβασε
νὰ δῆς μὲ τί μερέκι
ἐκφράζω τὰ αἰσθήματα
σ' αὐτὸ τὸ ποιημάτιο.

8

Στὰ ξένα δὲ ποὺ βρίσκομαι
πανάκριβο πουλί μου,
ἐγέμισα μὲ βάσανα
τὸ δόλιο τὸ κορμί μου.

9

Πίστεψαι, Μαρία μου,
πῶς εἶσαι σὺ αὐτή,
κ' ἂν μ' ἀγαπᾷς, πουλάκι μου,
βγάλε μ' ἀπ' τὴ δυστυχία.

10

Μὲ μιὰ μεγάλ' ὑπομονὴ
γιὰ μένα ποὺ θὲ κάνῃς
ὡς νὰ πετάξω τὸ χαμὶ
καὶ ἔτσι δὲν μὲ χάνεις.

11

Πάλι στὸν Τίγρανο θὲ νὰ
νὰ βρῶ τὴν ἀγκαλιά σου
καὶ σὺ σὲ μένανε κοντὰ
νὰ στήσῃς τὴ φωλιά σου.

12

Ταῦτα λοιπὸν καὶ μένα,
ἀπάντησιν πρόμενα,
μὲ τὸ γλυκὸ «Μπουκέτο» μου
ποὺ εἶναι τὸ στηλέτο μου.

Β. Β. Β., Ἐνταῦθα. Ναί. εἶνε ἀλ- ρία μὲ τὰς Καμελίας» ἐπιφυλασσόμεθα. Δι- ρετε 4 δελτία καὶ 8 δρχ. γιὰ νὰ σὰς στεί- ρετε τὸ βιβλίο σας. Ἡ ἔρευνα τῶν βι- βλίων—δώρων μας αὐτῶν εἶναι ἀπολύτως δω- βιασθῆτε λοιπὸν λιγάκι. Τὸ πιὸ ἀκριβὸ βιβλίο μας, τὸ «Κάτω ἀπ' τὶς Φιλύρες» τοῦ Ἄλφ. Κάρ, σᾶς ἀποστέλ-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντὴς : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

"Οροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δρχ. 200	Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια	6
» Ἑξάμηνος	» 100	Ἀμερικῆς »	7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐπιδόματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῷ Κονγκὸ ὁ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης, B. P. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελίᾳ

Χοροῦ καὶ Περιπάτου

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ

ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτᾶ	ἀπὸ Δρ.	850.—
» κρὲπ σατὲν	»	900.—
» κρὲπ ρωμαὶν	»	950.—
» κρὲπ ντὲ σὶν	»	650.—
» κρὲπ ζωρζὲτ	»	750.—
» μαροκὲν	»	850.—
» ταγιὲρ	»	650.—
Παλτὰ σπὸρ	»	450.—
Παλτὰ γούνινα	»	1500.—

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου του εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21—318

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Ἡ μεγάλη πεῖρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ δι' ἐξόδων ἡμῶν δικαστικὴν ἐνέργειαν πάσης οἰκονομικῆς καὶ χρεωστικῆς ἀπαιτήσεως. «Οἰκονομικαὶ Ἐμπορικαὶ Συναλλαγαί» (Κῆπος Ἀθηνῶνος).

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν χάρτου ταπετσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστασίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω τὸ τετραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποθετήσεως.

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Ἁπλῶς καὶ μόνον προσθέτοντες τὸν ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΗΡΑ

RAPID

εἰς οἱονδήποτε τύπον ΚΟΙΝΗΣ ΞΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ

Πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς Ἑλλάδα

Χτενιζόμενοι μὲ τὴν ξυριστικὴν αὐτὴν Μηχανὴν ἁπαξ τῆς ἑβδομάδος, θὰ ἔχετε πάντοτε τὰ μαλλιά σας καλοκομμένα. Κερδίζετε χρόνον, ἔξοδα, πουρμπουάρ, κλπ. καὶ κάμετε σὲ λίγα λεπτὰ ὅ,τι θὰ ἔκαμεν ὁ Κουρεὺς σας σὲ ὁλόκληρη ὥρα. Μετοχετεύθητε τὰ πακρὰ δόντια τοῦ Προφυλακτῆρος γιὰ τὰ μακρυὰ τυκνὰ μαλλιὰ καὶ τὰ βραχύτερα διὰ τὰ κοντότερα μαλλιά. Βάλετε ἀνάμεσα τὸν Προφυλακτῆρα ὅταν θέλετε νὰ πάρετε πολὺ βαθειά. Ὁ προφυλακτὴρ «RAPID» δὲν κάμνει ΣΚΑΛΕΣ, δὲν ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δὲν ΠΟΝΑΕΙ, ἀλλὰ παίρνει τὰ μαλλιὰ μὲ κανονικὴν ἀκριβείαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος. Ἀπολύτου ἀσφαλείας Προφυλαττεῖ τοὺς μεγάλους καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κινδυνον τοῦ μαλλιοῦ καὶ τὴν ὀδύσσειάν των ἀπὸ Κουρεῖα.

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ-ΓΥΝΑΙΚΑΣ-ΠΑΙΔΙΑ

Ἀντὶ μόνον 16 δραχμῶν

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ : ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΣ & Σία Κολοκοτρώνη 57 — Β' Πάτωμα ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 5 Γαλλικὰ φράγκα

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η "ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Πόσοι πόνοι!...!
τούς οποίους α-
σφαλῶς, Κυρία
μου, θά ἀποφεύ-
γατε ἐάν ἀκολουθούσατε την συμβου-
λήν μου. Διά νά ἐξασφαλίσητε την ὑ-
γείαν καί τήν ὡραιότητα τῶν ὀδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινῶς τήν
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ
SMALTODONT
PÂTE DENTIFRICE
TRADE
EST LE PLUS PURIFIANT
FAIT ANTISEPTIQUE POUR LES
DENTS OFFRANT
UNE BLANCHEUR
ET UN ÉCLAT
PERMANENT ET
ENTRETENANT
TOUJOURS LES
GENCIVES
FRAICHES ET
EMBAUMÉES
SPUPARFVM
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ